ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 2002

Vyhlásené: 28. 6. 2002 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

333

OZNÁMENIE

Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky

Ministerstvo zahraničných vecí Slovenskej republiky oznamuje, že 17. júla 1998 bol v Ríme prijatý Rímsky štatút Medzinárodného trestného súdu.
V mene Slovenskej republiky bol Rímsky štatút podpísaný 23. decembra 1998.
Národná rada Slovenskej republiky vyslovila súhlas so štatútom uznesením č. 1987 z 3. apríla 2002 a súčasne rozhodla, že ide o zmluvu podľa článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.
Prezident Slovenskej republiky štatút ratifikoval 8. apríla 2002. Ratifikačná listina bola uložená u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov v New Yorku 11. apríla 2002.
Štatút nadobudne platnosť 1. júla 2002 a v ten istý deň nadobudne platnosť i pre Slovenskú republiku na základe článku 126 ods. 1.
Slovenská republika urobila pri ratifikácii tieto vyhlásenia:
1. „V súlade s článkom 87 ods. 2 štatútu Slovenská republika vyhlasuje, že žiadosti Súdu o spoluprácu a akékoľvek dokumenty týkajúce sa takýchto žiadostí sa musia predložiť v anglickom jazyku, ktorý je jedným z pracovných jazykov Súdu, a súčasne preložiť do slovenského jazyka, ktorý je štátnym jazykom na území Slovenskej republiky."
2. „V súlade s článkom 103 ods. 1 písm. b) štatútu Slovenská republika vyhlasuje, že v prípade potreby prijme Súdom odsúdené osoby, ktoré sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky alebo majú na jej území trvalý pobyt, na výkon trestu odňatia slobody a uplatní pritom princíp premeny trestu uloženého Súdom."

PRVÁ ČASŤ
ZRIADENIE SÚDU

Článok 1
Súd

Zriaďuje sa Medzinárodný trestný súd (ďalej len „Súd"). Tento Súd je stála inštitúcia a má právomoc vykonávať jurisdikciu nad osobami za najzávažnejšie trestné činy, ktoré vyvolávajú medzinárodné znepokojenie, ako je to uvedené v tomto štatúte, a je doplnkom k vnútroštátnym trestným jurisdikciám. Právomoc a činnosť Súdu sa riadia ustanoveniami tohto štatútu.

Článok 2
Vzťah medzi Súdom a Organizáciou Spojených národov

Vzťah medzi Súdom a Organizáciou Spojených národov bude upravený dohodou, ktorú musí schváliť Zhromaždenie štátov, zmluvných strán, tohto štatútu, a potom ju v jeho mene uzavrie predseda Súdu.

Článok 3
Sídlo Súdu

1. Súd bude mať zriadené sídlo v Haagu v Holandsku (ďalej len „hostiteľský štát").
2. Súd uzatvorí dohodu o hlavnom sídle s hostiteľským štátom, ktorú schváli Zhromaždenie štátov, zmluvných strán, a potom ju v jeho mene uzavrie predseda Súdu.
3. Súd môže zasadať kdekoľvek inde vždy, keď to považuje za žiaduce, tak ako je to ustanovené v tomto štatúte.

Článok 4
Právne postavenie a právomoci Súdu

1. Súd je medzinárodnou právnickou osobou. Má aj takú právnu spôsobilosť, aká je potrebná na výkon jeho funkcií a splnenie jeho účelu.
2. Súd môže vykonávať svoje funkcie a právomoci, ako sú ustanovené v tomto štatúte, na území akéhokoľvek štátu, zmluvnej strany, a na základe osobitnej dohody na území akéhokoľvek iného štátu.

DRUHÁ ČASŤ
JURISDIKCIA, PRÍPUSTNOSŤ A POUŽITEĽNÉ PRÁVO

Článok 5
Trestné činy spadajúce do právomoci Súdu

1. Právomoc Súdu sa obmedzuje na najzávažnejšie trestné činy týkajúce sa medzinárodného spoločenstva ako celku. Súd má podľa tohto štatútu právomoc v týchto trestných činoch:
   a) trestný čin genocídy,
   b) zločiny proti ľudskosti,
   c) vojnové zločiny,
   d) trestný čin agresie.
2. Súd bude vykonávať jurisdikciu v prípade trestného činu agresie, keď sa v súlade s článkami 121 a 123 prijme ustanovenie, ktoré bude definovať tento trestný čin, a určí podmienky, za akých Súd vykonáva jurisdikciu v súvislosti s týmto trestným činom. Takéto ustanovenie musí byť v súlade s príslušnými ustanoveniami Charty Organizácie Spojených národov.

Článok 6

Genocída

Na účely tohto štatútu „genocída" znamená akýkoľvek z týchto činov spáchaný s úmyslom celkom alebo čiastočne zničiť národnostnú, etnickú, rasovú alebo náboženskú skupinu, akým je

a) spôsobenie smrti príslušníkom skupiny,

b) spôsobenie vážneho telesného alebo duševného ublíženia príslušníkom skupiny,

c) cieľavedomé privodenie takých životných podmienok skupine, ktorých cieľom je spôsobiť jej úplné alebo čiastočné fyzické zničenie,

d) prijatie opatrení, ktorých cieľom je zabrániť rodeniu detí v rámci skupiny,

e) násilné preloženie detí jednej skupiny do inej skupiny.

Článok 7

Zločiny proti ľudskosti

1. Na účely tohto štatútu „zločin proti ľudskosti" znamená akýkoľvek z týchto činov, ak bol spáchaný ako súčasť rozsiahleho alebo systematického útoku namiereného proti civilnému obyvateľstvu s vedomím útoku, akým je

   a) vražda,

   b) vyhladzovanie,

   c) zotročenie,

   d) deportácia alebo násilný presun obyvateľstva,

   e) uväznenie alebo iné závažné pozbavenie osobnej slobody porušujúce základné pravidlá medzinárodného práva,

   f) mučenie,

   g) znásilnenie, sexuálne otroctvo, vynútená prostitúcia, násilné tehotenstvo, vynútená sterilizácia alebo iné formy sexuálneho násilia porovnateľnej závažnosti,

   h) prenasledovanie akejkoľvek identifikovateľnej skupiny alebo kolektívu z politických, rasových, národnostných, etnických, kultúrnych, náboženských dôvodov, z dôvodu pohlavia, ako je definované v odseku 3, alebo z iných dôvodov, ktoré sú všeobecne uznávané ako neprípustné podľa medzinárodného práva, v súvislosti s akýmkoľvek činom uvedeným v tomto odseku alebo akýmkoľvek trestným činom v rozsahu právomoci Súdu,

   i) nedobrovoľné zmiznutie ľudí,

   j) trestný čin apartheidu,

   k) ďalšie neľudské činy podobnej povahy úmyselne spôsobujúce veľké utrpenie alebo vážne zranenie tela alebo poškodenie duševného či fyzického zdravia.

2. Na účely odseku 1

   a) „útok namierený proti akémukoľvek civilnému obyvateľstvu" znamená konanie, v ktorého priebehu dochádza k opakovanému páchaniu činov uvedených v odseku 1 proti akémukoľvek civilnému obyvateľstvu v súlade so štátnou alebo s organizačnou politikou uskutočňovania alebo podporovania týchto útokov,

   b) „vyhladzovanie" obsahuje úmyselné privodenie životných podmienok, medziiným zmarenie prístupu k potravinám a liekom, ktorého cieľom je zničenie časti obyvateľstva,

   c) „zotročenie" znamená výkon niektorých práv alebo všetkých práv spájajúcich sa s právom k vlastníctvu voči osobe a zahŕňa výkon takého práva v priebehu obchodovania s osobami, najmä so ženami a s deťmi,

   d) „deportácia alebo násilný presun obyvateľstva" znamená nútené premiestnenie dotknutých osôb z oblasti, kde sú zákonne prítomní, vyhnaním alebo iným donucovaním bez dôvodov povolených medzinárodným právom,

   e) „mučenie" znamená úmyselné spôsobenie veľkej telesnej alebo duševnej bolesti alebo

utrpenia väznenej osobe alebo osobe, nad ktorou mal kontrolu obžalovaný. Pod mučenie nespadá bolesť alebo utrpenie vyplyvajúce iba z podstaty zákonných sankcií alebo ako ich sprievodný jav,

f) „nútené tehotenstvo" znamená nezákonné obmedzenie ženy násilne privedenej do iného stavu s úmyslom ovplyvňovať etnické zloženie akéhokoľvek obyvateľstva alebo vykonávať iné závažné porušenia medzinárodného práva. Táto definícia sa v žiadnom prípade nemá interpretovať ako ovplyvňovanie vnútroštátnych zákonov súvisiacich s tehotenstvom,

g) „prenasledovanie" znamená úmyselné a závažné odňatie základných práv v rozpore s medzinárodným právom z dôvodu identity skupiny alebo kolektívu,

h) „trestný čin apartheidu" znamená neľudské činy podobného charakteru, ako sú činy uvedené v odseku 1, spáchané v kontexte inštitucionalizovaného režimu systematického utláčania a prevahy jednej rasovej skupiny nad akoukoľvek inou rasovou skupinou alebo skupinami s úmyslom zachovať tento režim,

i) „nedobrovoľné zmiznutie ľudí" znamená zatknutie, väzbu alebo zavlečenie osôb s úmyslom vyňať ich spod ochrany zákona na dlhšie časové obdobie štátom alebo politickou organizáciou alebo s oprávnením, podporou alebo tichým súhlasom štátu alebo politickej organizácie s následným odmietnutím priznania tohto odňatia slobody alebo poskytovania informácií o osude alebo mieste pobytu takýchto osôb.

3. Na účely tohto štatútu sa termín „pohlavie" chápe ako termín poukazujúci v spoločenskom kontexte na obe pohlavia, mužov i ženy. Termín „pohlavie" nenaznačuje iný význam, ktorý by sa líšil od už uvedeného významu.

Článok 8
Vojnové zločiny

1. Súd má jurisdikciu v súvislosti s vojnovými zločinmi, najmä ak boli spáchané ako súčasť plánu alebo politiky alebo ako súčasť páchania takých zločinov vo veľkom rozsahu.

2. Na účely tohto štatútu „vojnové zločiny" znamenajú:

a) Závažné porušenia Ženevských dohovorov z 12. augusta 1949, menovite ktorýkoľvek z týchto činov voči osobám alebo majetku chránených podľa ustanovení príslušného Ženevského dohovoru:

i) zámerné zabitie,

ii) mučenie alebo neľudské zaobchádzanie vrátane biologických pokusov,

iii) zámerné spôsobenie veľkého telesného alebo zdravotného utrpenia alebo vážneho zranenia,

iv) rozsiahle zničenie a privlastnenie majetku vykonané bez zdôvodnenia vojenskou nevyhnutnosťou a nezákonne a svojvoľne,

v) prinútenie vojnového zajatca alebo inej chránenej osoby slúžiť v silách nepriateľskej moci,

vi) zámerné odňatie práv na spravodlivý a riadny súd vojnovému zajatcovi alebo inej chránenej osobe,

vii) nezákonná deportácia alebo presun, alebo nezákonné obmedzenie,

viii) branie rukojemníkov.

b) Iné vážne porušenia zákonov a zvyklostí uplatniteľných v medzinárodných ozbrojených konfliktoch v rámci vytvoreného rámca medzinárodného práva, menovite akýkoľvek z týchto činov:

i) úmyselné nasmerovanie útokov proti civilnému obyvateľstvu ako takému alebo proti jednotlivým civilistom, ktorí sa priamo nezúčastňujú na nepriateľských akciách,

ii) úmyselné nasmerovanie útokov proti civilným objektom, t. j. objektom, ktoré nie sú vojenskými cielmi,

iii) úmyselné nasmerovanie útokov proti personálu, zariadeniam, materiálu, jednotkám alebo vozidlám zapojeným do humanitárnej pomoci alebo mierových misií v súlade

s Chartou Organizácie Spojených národov, ak majú nárok na ochranu poskytovanú podľa medzinárodného práva civilistom alebo civilným objektom v ozbrojenom konflikte,

iv) úmyselné spustenie útoku s vedomím, že takýto útok spôsobí sprievodnú stratu na životoch civilistov alebo ich zranenie, alebo škody civilným objektom, alebo rozsiahlu, dlhodobú a vážnu škodu prírodnému prostrediu, ktorá je zjavne neprimeraná vzhľadom na konkrétnu a priamu celkovú vojenskú predpokladanú výhodu,

v) útoky alebo bombardovanie akýmkoľvek prostriedkom miest, dedín, obydlí alebo budov, ktoré nie sú obraňované a ktoré nie sú vojenskými objektmi,

vi) zabitie alebo zranenie účastníka boja, ktorý zložil zbrane alebo už nemal obranné prostriedky a bezpodmienečne sa vzdal,

vii) zneužitie vlajky vyjednávača, vlajky alebo vojenských insígnií a uniformy nepriateľa alebo Organizácie Spojených národov, ako aj rozlišujúcich znakov Ženevských dohovorov, ktoré má za následok smrť alebo vážne osobné zranenie,

viii) priamy alebo nepriamy presun časti vlastného civilného obyvateľstva okupujúcou mocnosťou na územie, ktoré okupuje, alebo deportácia alebo presun celého obyvateľstva okupovaného územia alebo jeho časti v rámci tohto územia alebo mimo neho,

ix) úmyselné nasmerovanie útokov proti budovám určeným na náboženské, vzdelávacie, umelecké, vedecké alebo charitatívne účely, historickým pamiatkam, nemocniciam a miestam, kde sa zhromažďujú chorí a zranení, ak ide o nevojenské ciele,

x) podrobenie osôb, ktoré sú v moci nepriateľskej strany, telesnému zmrzačeniu alebo lekárskym alebo vedeckým pokusom akéhokoľvek druhu, ktoré nie sú odôvodnené lekárskym, zubným alebo nemocničným ošetrením dotknutej osoby ani nie sú vykonané v jej záujme a ktoré spôsobujú smrť takejto osoby alebo osôb alebo vážne ohrozujú jej alebo ich zdravie,

xi) vierolomné zabitie alebo ťažké zranenie jednotlivcov patriacich k nepriateľskému národu alebo k armáde,

xii) vyhlásenie neudelenia žiadnej milosti,

xiii) zničenie alebo zabratie majetku nepriateľa, ak takéto zničenie alebo zabratie si naliehavo nevyžaduje vojnové potreby,

xiv) vyhlásenie práv a činov štátnych príslušníkov nepriateľskej strany za zrušené, pozastavené alebo neprípustné na súde,

xv) donútenie štátneho príslušníka nepriateľskej strany zúčastňovať sa na vojenských operáciách nasmerovaných proti jeho vlastnej krajine, dokonca aj keď bol v službách bojujúcej strany vo vojne pred začiatkom vojny,

xvi) drancovanie mesta alebo miesta, dokonca aj keď bolo vzaté útokom,

xvii) používanie jedu alebo otrávených zbraní,

xviii) používanie dusivých, jedovatých alebo iných plynov a všetkých analogických kvapalín, materiálov alebo zariadení,

xix) používanie guliek, ktoré sa ľahko rozťahujú alebo splošťujú v ľudskom tele, ako sú guľky s tvrdým obalom, ktorý úplne nekryje jadro alebo je narezaný,

xx) používanie bojových zbraní, projektilov, materiálov a metód, ktoré sú takého charakteru, že spôsobujú nadmerné zranenia alebo zbytočné utrpenie, alebo ktoré sú vnútorne nerozlišujúce v rozpore s medzinárodným právom ozbrojených konfliktov za predpokladu, že na takéto zbrane sa vzťahuje komplexný zákaz a sú zahrnuté do prílohy tohto štatútu formou doplnku v súlade s príslušnými ustanoveniami uvedenými v článkoch 121 a 123,

xxi) urážanie ľudskej dôstojnosti, najmä ponižujúce a pokorujúce zaobchádzanie,

xxii) znásilnenie, sexuálne otroctvo, nedobrovoľná prostitúcia, nútené tehotenstvo, ako sú definované v článku 7 ods. 2 písm. f), nedobrovoľná sterilizácia alebo akákoľvek iná forma sexuálneho násilia, ktorá je tiež závažným porušením Ženevských dohovorov,

xxiii) využívanie prítomnosti civilnej alebo inej chránenej osoby na to, aby niektoré body,

oblasti alebo vojenské sily nadobudli imunitu voči vojenským operáciám,

xxiv) úmyselné nasmerovanie útokov proti budovám, materiálu, zdravotným jednotkám a doprave, ako aj personálu používajúcemu rozlišujúce znaky Ženevských dohovorov v súlade s medzinárodným právom,

xxv) úmyselné využívanie vyhladovania civilistov ako bojovej metódy odňatím predmetov nepostrádateľných na ich prežitie vrátane úmyselného zdržiavania záchranných zásielok, ktoré sú v súlade s ustanoveniami Ženevských dohovorov,

xxvi) odvod alebo verbovanie detí mladších ako pätnásť rokov do národných ozbrojených síl alebo ich využívanie na aktívnu účasť na nepriateľských akciách.

c) V prípade ozbrojeného konfliktu, ktorý nemá medzinárodný charakter, vážne porušenia článku 3, ktorý je spoločný pre štyri Ženevské dohovory z 12. augusta 1949, konkrétne akýkoľvek z týchto činov spáchaný voči osobám, ktoré sa aktívne nezúčastňujú na nepriateľských akciách, vrátane príslušníkov ozbrojených síl, ktorí zložili zbrane, a tých, ktorí sú vyradení z boja pre chorobu, zranenie, väzbu alebo z inej príčiny:

i) násilie voči životu a osobe, najmä vražda každého druhu, zmrzačenie, kruté zaobchádzanie a mučenie,

ii) urážanie ľudskej dôstojnosti, najmä ponižujúce a pokorujúce zaobchádzanie,

iii) branie rukojemníkov,

iv) vynášanie trestov a vykonávanie popráv bez predchádzajúceho rozsudku vyhláseného riadne vytvoreným súdom poskytujúcim všetky súdne záruky, ktoré sa všeobecne uznávajú za nepostrádateľné.

d) Odsek 2 písm. c) sa vzťahuje na ozbrojené konflikty, ktoré nemajú medzinárodný charakter, a preto sa nevzťahuje na situácie vnútorných nepokojov a napätí, ako sú vzbury, izolované a sporadické akty násilia alebo iné akty podobnej povahy.

e) Iné vážne porušenia zákonov a zvykov uplatniteľných na ozbrojené konflikty, ktoré nemajú medzinárodný charakter v danom rámci medzinárodného práva, konkrétne akýkoľvek z týchto činov:

i) úmyselné nasmerovanie útokov voči civilnému obyvateľstvu ako takému alebo voči jednotlivým civilistom, ktorí sa priamo nezúčastňujú na nepriateľských akciách,

ii) úmyselné nasmerovanie útokov proti budovám, materiálu, zdravotným jednotkám, doprave a personálu používajúcemu rozlišujúce znaky Ženevských dohovorov v súlade s medzinárodným právom,

iii) úmyselné nasmerovanie útokov proti personálu, zariadeniam, materiálu, jednotkám alebo vozidlám zapojeným do humanitárnej pomoci alebo mierových misií v súlade s Chartou Organizácie Spojených národov, kým majú nárok na ochranu poskytovanú podľa medzinárodného práva civilistom alebo civilným objektom v ozbrojenom konflikte,

iv) úmyselné nasmerovanie útokov proti budovám určeným na náboženské, vzdelávacie, umelecké, vedecké alebo charitatívne účely, historickým pamiatkam, nemocniciam a miestam, kde sa zhromažďujú chorí a zranení, ak ide o nevojenské ciele,

v) drancovanie mesta alebo miesta, dokonca aj keď bolo vzaté útokom,

vi) znásilnenie, sexuálne otroctvo, nedobrovoľná prostitúcia, nútené tehotenstvo, ako sú definované v článku 7 ods. 2 písm. f), nedobrovoľná sterilizácia alebo akákoľvek iná forma sexuálneho násilia tiež tvoriaca závažné porušenie článku 3, ktorý je spoločný pre štyri Ženevské dohovory,

vii) odvod alebo verbovanie detí mladších ako pätnásť rokov do ozbrojených síl alebo skupín a ich využívanie na aktívnu účasť na nepriateľských akciách,

viii) prikázanie premiestnenia civilného obyvateľstva z dôvodov súvisiacich s konfliktom, ak si to nevyžaduje bezpečnosť dotknutých civilistov alebo naliehavé vojenské dôvody,

ix) vierolomné zabitie alebo zranenie bojujúceho nepriateľa,

x) vyhlásenie neudelenia žiadnej milosti,

xi) podrobenie osoby, ktorá je v moci druhej strany konfliktu, telesnému zmrzačeniu alebo lekárskym alebo vedeckým pokusom akéhokoľvek druhu, ktoré nie sú odôvodnené lekárskym, zubným alebo nemocničným ošetrením dotknutej osoby, ani nie sú vykonané v jej záujme, a ktoré spôsobujú smrť takejto osoby alebo osôb alebo vážne ohrozujú jej alebo ich zdravie,

xii) zničenie alebo zabratie majetku nepriateľa, ak takéto zničenie alebo zabratie naliehavo nevyžadujú potreby konfliktu.

f) Odsek 2 písm. e) sa vzťahuje na ozbrojené konflikty, ktoré nemajú medzinárodný charakter, a preto sa nevzťahuje na situácie vnútorných nepokojov a napätí, ako sú vzbury, izolované a sporadické akty násilia alebo iné akty podobnej povahy. Vzťahuje sa na ozbrojené konflikty, ktoré sa dejú na území štátu, keď existuje zdĺhavý ozbrojený konflikt medzi vládnymi orgánmi a organizovanými ozbrojenými skupinami alebo medzi takýmito skupinami.

3. Žiadne ustanovenie v odseku 2 písm. c) a e) nemá vplyv na zodpovednosť vlády udržať alebo znovu nastoliť v štáte zákon a poriadok alebo brániť jednotu a územnú celistvosť štátu všetkými legitímnymi prostriedkami.

Článok 9

Skutkové podstaty trestných činov

1. Skutkové podstaty trestných činov majú pomáhať Súdu pri interpretácii a uplatňovaní článkov 6, 7 a 8. Musí ich prijať dvojtretinová väčšina členov Zhromaždenia štátov, zmluvných strán.
2. Doplnenia ku skutkovým podstatám trestných činov môže navrhnúť
   a) akýkoľvek štát, zmluvná strana,
   b) sudcovia konajúci v absolútnej väčšine,
   c) prokurátor.
   Musí ich prijať dvojtretinová väčšina členov Zhromaždenia štátov, zmluvných strán.
3. Skutkové podstaty trestných činov a ich doplnky musia byť v súlade s týmto štatútom.

Článok 10

Žiadne ustanovenie v tejto časti sa nebude interpretovať ako ustanovenie, ktoré obmedzuje alebo ovplyvňuje už existujúce alebo vytvárajúce sa pravidlá medzinárodného práva na iné účely než na účely tohto štatútu.

Článok 11

Jurisdikcia ratione temporis

1. Súd má jurisdikciu len nad trestnými činmi spáchanými po tom, ako tento štatút nadobudol platnosť.
2. Ak sa štát stane zmluvnou stranou tohto štatútu po tom, ako nadobudol platnosť, Súd môže vykonávať jurisdikciu nad trestnými činmi spáchanými po tom, ako tento štatút nadobudol platnosť pre tento štát, ak tento štát neurobil vyhlásenie podľa článku 12 ods. 3.

Článok 12

Predpoklady na výkon jurisdikcie

1. Štát, ktorý sa stane zmluvnou stranou tohto štatútu, týmto akceptuje jurisdikciu Súdu nad trestnými činmi uvedenými v článku 5.
2. V prípade článku 13 písm. a) alebo c) môže Súd vykonávať svoju jurisdikciu, ak jeden štát alebo viac z týchto štátov sú zmluvnými stranami tohto štatútu alebo akceptovali jurisdikciu Súdu v súlade s odsekom 3:
   a) štát, na ktorého území sa stal čin, alebo ak trestný čin bol spáchaný na palube plavidla alebo lietadla, štát registrácie tohto plavidla alebo lietadla,
   b) štát, ktorého štátnym príslušníkom je vyšetrovaná alebo trestne stíhaná osoba.

3. Ak sa podľa odseku 2 vyžaduje akceptovanie štátom, ktorý nie je zmluvnou stranou tohto štatútu, môže tento štát formou vyhlásenia podaného tajomníkovi akceptovať výkon jurisdikcie Súdu nad daným trestným činom. Akceptujúci štát spolupracuje so Súdom bez zdržania alebo výnimky v súlade s deviatou časťou.

Článok 13

Výkon jurisdikcie

Súd môže vykonávať jurisdikciu nad trestným činom uvedeným v článku 5 v súlade s ustanoveniami tohto štatútu, ak

a) štát, zmluvná strana, predloží prokurátorovi v súlade s článkom 14 situáciu, v ktorej sa zdá, že došlo k spáchaniu jedného trestného činu alebo viacerých takých trestných činov,

b) Bezpečnostná rada konajúca podľa kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov predloží v súlade s článkom 14 prokurátorovi situáciu, v ktorej sa zdá, že došlo k spáchaniu jedného trestného činu alebo viacerých takých trestných činov,

c) prokurátor inicioval vyšetrovanie v súvislosti s takýmto trestným činom v súlade s článkom 15.

Článok 14

Predloženie situácie štátom, zmluvnou stranou

1. Štát, zmluvná strana, môže predložiť prokurátorovi situáciu, keď sa zdá, že došlo k spáchaniu jedného trestného činu alebo viacerých trestných činov v jurisdikcii Súdu, so žiadosťou na prokurátora, aby vyšetril situáciu s cieľom určiť, či sa zo spáchania takých trestných činov obžaluje jedna osoba alebo viac konkrétnych osôb.

2. Ak je to možné, v predloženom materiále sa špecifikujú relevantné okolnosti a prikladá sa taká podporná dokumentácia, ktorú má k dispozícii štát predkladajúci situáciu.

Článok 15

Prokurátor

1. Prokurátor môže iniciovať vyšetrovanie proprio motu na základe informácií o trestnom čine v rozsahu jurisdikcie Súdu.

2. Prokurátor posúdi závažnosť získanej informácie. Na tento účel môže žiadať od štátov, orgánov Organizácie Spojených národov, medzivládnych alebo mimovládnych organizácií alebo od iných vhodných spoľahlivých zdrojov ďalšie informácie a môže prijímať písomné alebo ústne svedecké výpovede v sídle Súdu.

3. Ak prokurátor dospeje k záveru, že existuje primeraný základ na pokračovanie vo vyšetrovaní, predloží senátu prípravného konania žiadosť o poverenie vyšetrovaním spolu s celým získaným podporným materiálom. Obete môžu v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov podávať senátu prípravného konania vysvetlenia.

4. Ak senát prípravného konania na základe preskúmania žiadosti a sprievodného materiálu uváži, že existuje primeraný základ na pokračovanie vyšetrovania, a prípad sa javí ako prípad v jurisdikcii Súdu, vydá poverenie začať vyšetrovanie, pričom týmto nie sú dotknuté následné rozhodnutia Súdu týkajúce sa jurisdikcie a prípustnosti prípadu.

5. Zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia na vyšetrovanie senátom prípravného konania nevylučuje predloženie následnej žiadosti prokurátora vychádzajúcej z nových skutočností alebo dôkazov v súvislosti s tou istou situáciou.

6. Ak po predbežnom preskúmaní uvedenom v odsekoch 1 a 2 prokurátor dospeje k záveru, že poskytnuté informácie netvoria primeraný základ na vyšetrovanie, informuje o tom tých, ktorí informácie poskytli. To nebráni prokurátorovi, aby nezvážil ďalšie informácie, ktoré mu predložia, v súvislosti s tou istou vecou vo svetle nových skutočností alebo dôkazov.

Článok 16

Odloženie vyšetrovania alebo trestného stíhania

Podľa štatútu sa žiadne vyšetrovanie alebo stíhanie nemôže začať alebo sa v ňom nemôže pokračovať počas 12 mesiacov po tom, ak o to požiadala Súd Bezpečnostná rada uznesením podľa

kapitoly VII Charty Organizácie Spojených národov; Bezpečnostná rada môže obnoviť túto žiadosť podľa tých istých podmienok.

Článok 17

Otázky prípustnosti

1. S prihliadnutím na odsek 10 preambuly a článok 1 Súd určí, že prípad je neprípustný, ak
   a) prípad vyšetruje alebo trestne stíha štát, ktorý má v prípade jurisdikciu, s výnimkou, keď tento štát nie je ochotný alebo nie je schopný skutočne vykonať vyšetrovanie alebo trestné stíhanie,
   b) prípad vyšetroval štát, ktorý má v prípade jurisdikciu, a štát rozhodol nestíhať danú osobu s výnimkou, keď rozhodnutie je výsledkom neochoty alebo neschopnosti štátu skutočne vykonať trestné stíhanie,
   c) daná osoba už bola súdená za konanie, ktoré je predmetom žaloby, a pojednávanie Súdom nie je podľa článku 20 ods. 3 povolené,
   d) prípad nie je dostatočne závažný na to, aby ďalšie kroky Súdu boli odôvodnené.
2. V záujme toho, aby sa v konkrétnom prípade určila neochota, Súd primerane zváži so zohľadnením zásad riadneho procesu uznávaných medzinárodným právom, či existuje jedna skutočnosť alebo viac z týchto skutočností:
   a) konanie sa uskutočnilo alebo prebieha, alebo sa rozhodlo na vnútroštátnej úrovni s cieľom ochrániť danú osobu pred trestnoprávnou zodpovednosťou za trestné činy v jurisdikcii Súdu uvedenej v článku 5,
   b) došlo k neodôvodnenému meškaniu v konaní, ktoré za daných okolností nie je v súlade s úmyslom spravodlivo súdiť danú osobu,
   c) konanie sa nevykonávalo alebo sa nevykonáva nezávisle a nestranne a vykonávalo sa alebo sa vykonáva spôsobom, ktorý za daných okolností nie je v súlade s úmyslom spravodlivo súdiť danú osobu.
3. V záujme toho, aby sa v konkrétnom prípade určila neschopnosť, Súd zváži, či v dôsledku úplného alebo značného zrútenia alebo nedostupnosti vlastného vnútroštátneho súdneho systému štát nie je schopný získať obžalovaného alebo potrebné dôkazy a svedecké výpovede, alebo je inak neschopný vykonať konanie.

Článok 18

Predbežné rozhodnutia týkajúce sa prípustnosti

1. V prípade, keď situácia bola predložená podľa článku 13 písm. a) Súdu a prokurátor určil, že existuje primeraný základ na začatie vyšetrovania, alebo prokurátor iniciuje vyšetrovanie podľa článku 13 písm. c) a článku 15, oznámi to všetkým štátom, zmluvným stranám, a tým štátom, ktoré by pri zohľadnení dostupných informácií zvyčajne vykonávali jurisdikciu v daných trestných činoch. Prokurátor môže takéto štáty informovať dôverným spôsobom, a keď si prokurátor myslí, že treba chrániť osoby, zabrániť zničeniu dôkazov alebo zabrániť úteku osôb, môže obmedziť rozsah informácií poskytovaných štátom.
2. Štát môže do jedného mesiaca po prijatí takého oznámenia informovať Súd, že vyšetruje alebo vyšetroval svojich štátnych príslušníkov alebo iné osoby v rámci jeho jurisdikcie v súvislosti so zločinmi, ktoré môžu predstavovať trestné činy uvedené v článku 5 a ktoré súvisia s informáciami uvedenými v notifikácii štátu. Na požiadanie tohto štátu sa prokurátor podriadi vyšetrovaniu týchto osôb štátom s výnimkou, keď sa senát prípravného konania na základe žiadosti prokurátora rozhodne autorizovať vyšetrovanie.
3. Prokurátorovo podriadenie sa vyšetrovaniu štátom môže prokurátor preskúmať šesť mesiacov od dátumu podriadenia sa alebo kedykoľvek, keď došlo k významnej zmene okolností vychádzajúcej z neochoty alebo neschopnosti skutočne vykonať vyšetrovanie.
4. Dotknutý štát alebo prokurátor sa môže proti rozhodnutiu senátu prípravného konania odvolať v súlade s článkom 82 na odvolací senát. Odvolanie sa môže pojednávať urýchlene.
5. Keď prokurátor pozastavil vyšetrovanie podľa odseku 2, môže požadovať, aby daný štát pravidelne informoval prokurátora o pokračovaní vyšetrovania a ďalších následných trestných

stíhaniach. Štáty, zmluvné strany, odpovedajú na takéto žiadosti bez zbytočných prieťahov.

6. Do vynesenia rozhodnutia senátom prípravného konania alebo kedykoľvek, keď prokurátor pozastaví vyšetrovanie podľa tohto článku, môže prokurátor výnimočne žiadať senát prípravného konania o oprávnenie vykonať potrebné vyšetrujúce kroky na účely zachovania dôkazov tam, kde je jedinečná príležitosť získať dôležité dôkazy alebo kde existuje významné riziko, že takýto dôkaz nemusí byť neskôr k dispozícii.
7. Štát, ktorý namietal proti rozhodnutiu senátu prípravného konania podľa tohto článku, môže namietať proti prípustnosti alebo proti prípadu podľa článku 19 na základe ďalších významných skutočností alebo významnej zmeny okolností.

Článok 19

Námietky proti jurisdikcii Súdu alebo proti prípustnosti prípadu

1. Súd sa musí presvedčiť, že má v každom prípade, ktorý mu predložia, jurisdikciu. Súd môže z úradnej moci určiť prípustnosť prípadu v súlade s článkom 17.
2. Námietky proti prípustnosti prípadu z dôvodov uvedených v článku 17 alebo námietky proti jurisdikcii Súdu môže podať
   a) obžalovaný alebo osoba, na ktorú bol vydaný podľa článku 58 zatykač alebo ktorá dostala predvolanie dostaviť sa,
   b) štát, ktorý má v prípade jurisdikciu, na základe toho, že vyšetruje alebo trestne stíha prípad, alebo vyšetroval alebo trestne stíhal, alebo
   c) štát, od ktorého sa vyžaduje uznanie jurisdikcie podľa článku 12.
3. Prokurátor môže od Súdu žiadať rozhodnutie v otázke jurisdikcie alebo prípustnosti. V konaní v súvislosti s jurisdikciou alebo prípustnosťou tí, ktorí postúpili situáciu podľa článku 13, ako aj obete môžu Súdu tiež predložiť vyjadrenia.
4. Každá osoba alebo štát uvedený v odseku 2 môže len raz namietať proti prípustnosti prípadu alebo jurisdikcii Súdu. Námietka sa musí uskutočniť pred súdnym konaním alebo pri jeho začatí. Vo výnimočných prípadoch môže Súd udeliť povolenie na predloženie námietky viac ako raz alebo neskôr ako pri začatí súdneho konania. Námietky proti prípustnosti na začiatku súdneho konania alebo neskôr s povolením Súdu môžu vychádzať len z článku 17 ods. 1 písm. c).
5. Štát uvedený v odseku 2 písm. b) a c) podáva námietku pri prvej príležitosti.
6. Pred potvrdením obvinení sa námietky proti prípustnosti prípadu alebo námietky proti jurisdikcii Súdu postúpia senátu prípravného konania. Po potvrdení obvinení sa postúpia senátu prvej inštancie. Voči rozhodnutiam v súvislosti s jurisdikciou alebo prípustnosťou sa možno odvolať v súlade s článkom 82 na odvolací senát.
7. Ak námietku podá štát uvedený v odseku 2 písm. b) alebo c), prokurátor pozastaví vyšetrovanie dovtedy, kým Súd nerozhodne v súlade s článkom 17.
8. Do vynesenia rozhodnutia Súdom prokurátor môže požadovať poverenie od Súdu, aby
   a) vykonával tie potrebné vyšetrovacie kroky, ktoré sú uvedené v článku 18 ods. 6,
   b) prijal výpoveď alebo svedectvo svedka alebo dokončil zbieranie a preskúmanie dôkazov, ktoré sa začali pred uskutočnením námietky, a
   c) v spolupráci s relevantnými štátmi zabránil úteku osôb, na ktoré už prokurátor žiadal vydanie zatykača podľa článku 58.
9. Podanie námietky neovplyvňuje platnosť akéhokoľvek úkonu vykonaného prokurátorom alebo akéhokoľvek príkazu alebo zatykača vydaného Súdom pred podaním námietky.
10. Ak Súd rozhodol, že prípad je podľa článku 17 neprípustný, môže prokurátor podať žiadosť o preskúmanie rozhodnutia, keď sa úplne presvedčil, že sa objavili nové skutočnosti, ktoré úplne popierajú základ, pre ktorý sa predtým prípad považoval podľa článku 17 za neprípustný.
11. Ak prokurátor s prihliadnutím na veci uvedené v článku 17 odloží vyšetrovanie, môže žiadať, aby relevantný štát dal prokurátorovi k dispozícii informácie o konaní. Na požiadanie daného

štátu sú takéto informácie dôverné. Ak sa prokurátor potom rozhodne pokračovať vo vyšetrovaní, informuje štát, v súvislosti s ktorým došlo k odloženiu konania.

Článok 20

Zásada „Ne bis in idem"

1. S výnimkou ustanovení v tomto štatúte žiadna osoba nebude postavená pred Súd za správanie, ktoré tvorilo základ trestných činov, za ktoré ju Súd odsúdil alebo od ktorých ju oslobodil.
2. Žiadna osoba nebude postavená pred iný súd za trestný čin uvedený v článku 5, za ktorý ju už Súd odsúdil alebo ju Súd oslobodil.
3. Žiadnu osobu, ktorú súdil iný súd za správanie tiež zakázané v článkoch 6, 7 alebo 8, nebude za to isté správanie súdiť Súd s výnimkou, keď konanie na inom súde
   a) bolo s cieľom ochrániť danú osobu pred trestnoprávnou zodpovednosťou za trestné činy v jurisdikcii Súdu, alebo
   b) inak nebolo vykonané nezávisle a nestranne v súlade s normami riadneho procesu uznávanými medzinárodným právom a konalo sa spôsobom, ktorý za daných okolností nie je v súlade s úmyslom spravodlivo súdiť danú osobu.

Článok 21

Uplatniteľné právo

1. Súd uplatňuje
   a) na prvom mieste tento štatút, Skutkové podstaty trestných činov a jeho Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov,
   b) na druhom mieste, kde je to primerané, uplatniteľné zmluvy a zásady a pravidlá medzinárodného práva vrátane zaužívaných zásad medzinárodného práva ozbrojených konfliktov,
   c) ak tak nie je, všeobecné zásady práva odvodené Súdom z vnútroštátnych zákonov svetových právnych systémov vrátane vnútroštátnych zákonov štátu, ktorý by zvyčajne vykonával jurisdikciu v danom trestnom čine podľa primeranosti za predpokladu, že tieto zásady sa nepriečia tomuto štatútu a medzinárodnému právu a medzinárodne uznávaným normám a štandardom.
2. Súd môže uplatňovať zásady a pravidlá práva podľa ich interpretácie v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach.
3. Uplatňovanie a výklad práva podľa tohto článku musia byť v súlade s medzinárodne uznávanými ľudskými právami a bez akýchkoľvek nepriaznivých rozdielov vyplývajúcich z takých dôvodov, ako je pohlavie, ako je definované v článku 7 ods. 3, vek, rasa, farba, jazyk, náboženstvo alebo viera, politický alebo iný názor, etnický alebo spoločenský pôvod, bohatstvo, rod alebo iné postavenie.

TRETIA ČASŤ

VŠEOBECNÉ ZÁSADY TRESTNÉHO PRÁVA

Článok 22

Zásada „Nullum crimen sine lege"

1. Osoba nie je podľa tohto štatútu trestnoprávne zodpovedná, ak dané správanie nepredstavuje v čase spáchania trestný čin v jurisdikcii Súdu.
2. Definícia trestného činu je presne určená a nerozširuje sa na základe analógie. V prípade nejasnosti sa definícia interpretuje v prospech vyšetrovanej, trestne stíhanej alebo odsúdenej osoby.
3. Tento článok nemá vplyv na charakterizovanie akéhokoľvek správania ako trestného správania podľa medzinárodného práva nezávisle od tohto štatútu.

Článok 23

Zásada „Nulla poena sine lege"

Osoba uznaná Súdom za vinnú sa môže potrestať len v súlade s týmto štatútom.

Článok 24

Zákaz retroaktivity ratione personae

1. Žiadna osoba nie je podľa tohto štatútu trestnoprávne zodpovedná za svoje správanie pred nadobudnutím platnosti tohto štatútu.
2. V prípade zmeny v práve uplatniteľnom na daný prípad pred právoplatným rozsudkom sa použije právo, ktoré je pre vyšetrovanú, trestne stíhanú alebo odsúdenú osobu výhodnejšie.

Článok 25

Individuálna trestnoprávna zodpovednosť

1. Podľa tohto štatútu má Súd jurisdikciu nad fyzickými osobami.
2. Osoba, ktorá spácha trestný čin v jurisdikcii Súdu, je individuálne zodpovedná a podlieha potrestaniu v súlade s týmto štatútom.
3. V súlade s týmto štatútom je osoba trestnoprávne zodpovedná a podlieha potrestaniu za trestný čin v jurisdikcii Súdu, ak táto osoba
   a) spácha trestný čin či už ako jednotlivec, spolu s inými osobami alebo prostredníctvom inej osoby bez ohľadu na to, či táto iná osoba je trestnoprávne zodpovedná,
   b) prikáže, dojedná alebo vyvolá spáchanie takého trestného činu, ktorý v skutočnosti nastane alebo sa oň pokúsi,
   c) s cieľom uľahčiť spáchanie takého trestného činu pomáha, podporuje alebo inak pomáha pri jeho spáchaní alebo pri pokuse o jeho spáchanie vrátane poskytnutia prostriedkov na jeho spáchanie,
   d) iným spôsobom pomáha pri spáchaní alebo pri pokuse o spáchanie takého trestného činu skupinou osôb konajúcich so spoločným cieľom. Takéto napomáhanie musí byť úmyselné a musí
      i) sa diať s cieľom podporovať trestnú činnosť alebo trestný zámer skupiny tam, kde takáto činnosť alebo zámer znamená spáchanie trestného činu v rámci jurisdikcie Súdu, alebo
      ii) sa diať so znalosťou úmyslu skupiny spáchať tento trestný čin,
   e) v súvislosti s trestným činom genocídy priamo a verejne navádza druhých spáchať genocídu,
   f) pokúša sa spáchať takýto trestný čin konaním, ktorým sa začína jeho realizácia, prostredníctvom podstatného kroku, ale trestný čin nenastane vzhľadom na okolnosti nezávislé od úmyslov osoby. Ale osoba, ktorá sa vzdá úsilia spáchať trestný čin alebo inak zabráni dokonaniu tohto trestného činu, nepodlieha potrestaniu podľa tohto štatútu za pokus spáchať tento trestný čin, ak sa táto osoba úplne a dobrovoľne vzdala trestného zámeru.
4. Žiadne ustanovenie tohto štatútu týkajúce sa individuálnej trestnoprávnej zodpovednosti nemá vplyv na zodpovednosť štátov podľa medzinárodného práva.

Článok 26

Vylúčenie jurisdikcie nad osobami mladšími ako 18 rokov

Súd nemá jurisdikciu nad žiadnou osobou, ktorá bola mladšia ako 18 rokov v čase údajného spáchania trestného činu.

Článok 27

Irelevantnosť úradného postavenia

1. Tento štatút sa rovnako vzťahuje na všetky osoby bez rozdielu na základe úradného postavenia. Najmä úradné postavenie hlavy štátu alebo predsedu vlády, člena vlády alebo parlamentu,

voleného zástupcu alebo vládneho predstaviteľa v žiadnom prípade nezbavuje osobu trestnoprávnej zodpovednosti podľa tohto štatútu ani netvorí ako taký, vo svojej podstate alebo zo svojej podstaty, dôvod na zníženie trestu.

2. Imunity alebo osobitné procesné pravidlá, ktoré sa môžu pripájať k úradnému postaveniu osoby podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva, nebránia Súdu vykonávať svoju jurisdikciu nad takouto osobou.

Článok 28

Zodpovednosť veliteľov a iných nadriadených

Okrem iných dôvodov trestnoprávnej zodpovednosti podľa tohto štatútu pre trestné činy v jurisdikcii Súdu:

a) Vojenský veliteľ alebo osoba efektívne konajúca ako vojenský veliteľ je trestnoprávne zodpovedná za trestné činy v jurisdikcii Súdu spáchané silami pod ich efektívnym velením a riadením alebo pod ich efektívnou autoritou a riadením, podľa toho, o aký prípad ide, v dôsledku ich zlyhania náležito riadiť takéto sily, kde

   i) tento vojenský veliteľ alebo osoba vedeli alebo na základe okolností v tom čase mali vedieť, že sily páchali alebo sa chystali spáchať takéto trestné činy, a

   ii) tento vojenský veliteľ alebo osoba neuskutočnili všetky potrebné a primerané opatrenia v rámci svojej právomoci na zabránenie alebo potlačenie ich spáchania alebo nepredložili vec kompetentným orgánom na vyšetrenie a trestné stíhanie.

b) V súvislosti so vzťahmi nadriadenosti a podriadenosti, ktoré nie sú opísané v písmene a), nadriadený je trestnoprávne zodpovedný za trestné činy v jurisdikcii Súdu, ktoré spáchali podriadení pod jeho efektívnou autoritou a riadením ako výsledok jeho neschopnosti náležito riadiť takých podriadených, kde

   i) nadriadený vedel alebo vedome prehliadal informácie, ktoré jasne naznačovali, že podriadení spáchali alebo sa chystali spáchať takéto trestné činy,

   ii) trestné činy sa týkali aktivít, ktoré boli v rámci efektívnej zodpovednosti a riadenia nadriadeného, a

   iii) nadriadený neuskutočnil všetky potrebné a primerané opatrenia v rámci svojej právomoci na zabránenie alebo potlačenie ich spáchania alebo nepredložil vec kompetentným orgánom na vyšetrenie a trestné stíhanie.

Článok 29

Neuplatniteľnosť premlčacej lehoty

Na trestné činy v jurisdikcii Súdu sa nevzťahuje žiadna premlčacia lehota.

Článok 30

Subjektívny prvok

1. Ak nie je ustanovené inak, osoba je trestnoprávne zodpovedná a podlieha potrestaniu za trestný čin v jurisdikcii Súdu, iba ak sa objektívne znaky spáchali úmyselne a vedome.

2. Na účely tohto článku má osoba úmysel, ak

   a) v súvislosti s konaním sa táto osoba mieni zapojiť do konania,

   b) v súvislosti s určitým následkom táto osoba mieni spôsobiť tento následok alebo si uvedomuje, že následok nastane pri bežnom priebehu vecí.

3. Na účely tohto článku „vedome" znamená uvedomovanie si toho, že existuje určitá okolnosť alebo že určitý následok nastane pri bežnom priebehu vecí. „Znalosť" a „vedome" sa interpretujú zhodne.

Článok 31

Dôvody na vylúčenie trestnej zodpovednosti

1. Okrem ďalších dôvodov na vylúčenie trestnej zodpovednosti ustanovenej v tomto štatúte osoba

nie je trestne zodpovedná, ak v čase konania

a) osoba trpela duševnou chorobou alebo defektom, ktorý ničí schopnosť tejto osoby uvedomovať si nezákonnosť alebo povahu svojho konania alebo schopnosť kontrolovať svoje konanie, aby bolo v súlade s požiadavkami zákona,

b) osoba je v stave intoxikácie, ktorý ničí schopnosť tejto osoby uvedomovať si nezákonnosť alebo povahu svojho konania alebo schopnosť kontrolovať svoje konanie, aby bolo v súlade s požiadavkami zákona, ak sa osoba neintoxikovala dobrovoľne za takých okolností, že vedela o riziku alebo si ho nevšímala, že v dôsledku intoxikácie sa môže zapojiť do konania, ktoré predstavuje trestný čin v jurisdikcii Súdu,

c) osoba koná primerane na svoju ochranu alebo na ochranu inej osoby, alebo v prípade vojnových zločinov na ochranu majetku, ktorý je podstatný pre prežitie osoby alebo inej osoby, alebo majetku, ktorý je podstatný pre splnenie vojenského poslania pred hroziacim a nezákonným použitím sily, spôsobom úmerným stupňu ohrozenia tejto osoby alebo inej osoby, alebo chráneného majetku. Skutočnosť, že osoba bola zapojená do defenzívnej operácie vykonanej silou, nevytvára sama osebe dôvod na vylúčenie trestnej zodpovednosti podľa tohto odseku,

d) konanie, ktoré údajne je trestným činom v rámci jurisdikcie Súdu, bolo spôsobené tlakom vyplývajúcim z hrozby bezprostrednej smrti alebo trvania alebo bezprostredne hroziaceho telesného ublíženia tejto osobe alebo inej osobe a že osoba konala nevyhnutne a rozumne na to, aby zabránila tejto hrozbe, za predpokladu, že táto osoba nemá v úmysle spôsobiť väčšie ublíženie ako to, ktorému sa snaží zabrániť. Takúto hrozbu môžu

i) urobiť iné osoby alebo

ii) vyvolať iné okolnosti mimo kontroly tejto osoby.

2. Súd určí uplatniteľnosť dôvodov na vylúčenie trestnej zodpovednosti ustanovenej v tomto štatúte pre prípad, na ktorom pracuje.

3. Pri súdnom pojednávaní môže Súd zvážiť iné dôvody na vylúčenie trestnej zodpovednosti, ako sú dôvody uvedené v odseku 1, kde sú takéto dôvody odvodené od uplatniteľného práva, ako je ustanovené v článku 21. Postupy súvisiace so zvažovaním takého dôvodu musia byť ustanovené v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov.

Článok 32

Skutkový omyl alebo právny omyl

1. Skutkový omyl je dôvodom na vylúčenie trestnej zodpovednosti, iba ak neguje subjektívny prvok požadovaný pre trestný čin.

2. Právny omyl v tom, či je konkrétny typ konania trestným činom v jurisdikcii Súdu, nie je dôvodom na vylúčenie trestnej zodpovednosti. Právny omyl však môže byť dôvodom na vylúčenie trestnej zodpovednosti, ak neguje subjektívny prvok požadovaný na takýto trestný čin alebo ako je to ustanovené v článku 33.

Článok 33

Príkazy nadriadeného a nariadenie zákona

1. Skutočnosť, že trestný čin v jurisdikcii Súdu spáchala osoba v súlade s príkazom vlády alebo vojenského alebo civilného nadriadeného, nezbavuje túto osobu trestnej zodpovednosti, s výnimkou, keď

a) osoba podliehala zákonnej povinnosti plniť príkazy vlády alebo daného nadriadeného,

b) osoba nevedela, že tento príkaz je nezákonný, a

c) príkaz nebol zjavne nezákonný.

2. Na účely tohto článku sú príkazy páchať genocídu alebo zločiny proti ľudskosti zjavne nezákonné.

ŠTVRTÁ ČASŤ
ZLOŽENIE A SPRÁVA SÚDU

Článok 34
Orgány Súdu

Súd sa skladá z týchto orgánov:

a) predsedníctvo,

b) odbor pre odvolacie konanie, odbor pre súdne konanie a odbor pre prípravné konanie,

c) úrad prokurátora,

d) sekretariát.

Článok 35
Výkon sudcovskej služby

1. Všetci sudcovia sa volia za členov Súdu na plný úväzok a sú k dispozícii vykonávať službu na tomto základe od začiatku svojho funkčného obdobia.

2. Sudcovia, ktorí tvoria predsedníctvo, vykonávajú funkcie na plný úväzok, len čo boli zvolení.

3. Predsedníctvo môže na základe pracovnej vyťaženosti Súdu a po konzultáciách s členmi občas rozhodnúť, do akej miery sa bude od zostávajúcich sudcov žiadať, aby mali služobný pomer na plný úväzok. Akékoľvek takéto dojednanie sa nedotýka ustanovenia článku 40.

4. Finančné dojednania sudcov, od ktorých sa nepožaduje služobný pomer na plný úväzok, sa robia v súlade s článkom 49.

Článok 36
Kvalifikácia, menovanie a voľby sudcov

1. Podľa ustanovení odseku 2 má Súd 18 sudcov.

2.

a) Predsedníctvo konajúc v mene Súdu môže navrhnúť zvýšenie počtu sudcov uvedeného v odseku 1 s uvedením dôvodov, prečo to považuje za potrebné a vhodné. Tajomník okamžite rozošle akýkoľvek takýto návrh všetkým štátom, zmluvným stranám.

b) Takýto návrh sa potom zváži na zasadnutí Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, ktoré sa zvolá podľa článku 112. Návrh sa považuje za prijatý, ak ho na zasadnutí schvália hlasovaním dve tretiny členov Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, a nadobudne platnosť v čase, o ktorom rozhodne Zhromaždenie štátov, zmluvných strán.

c)

i) Keď sa už návrh na zvýšenie počtu sudcov prijal podľa písmena b), na nasledujúcom zasadnutí Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, sa uskutoční voľba dodatočných sudcov podľa odsekov 3 až 8 a článku 37 ods. 2.

ii) Keď sa už návrh na zvýšenie počtu sudcov prijal a nadobudol účinnosť podľa písmen b), c) a i), predsedníctvo má aj naďalej možnosť kedykoľvek potom, ak to zdôvodňuje pracovné zaťaženie Súdu, navrhnúť zníženie počtu sudcov s tým, že počet sudcov sa nezníži pod stav uvedený v odseku 1. Návrh sa spracúva v súlade s postupom ustanoveným v písmenách a) a b). V prípade, že sa návrh prijme, počet sudcov sa postupne znižuje tak, ako sa končia funkčné obdobia slúžiacich sudcov, až kým sa nedosiahne potrebný počet.

3.

a) Sudcovia sa vyberajú spomedzi osôb s vysoko morálnym charakterom, ktoré sú nestranné a bezúhonné a ktoré majú kvalifikáciu, ktorá sa vyžaduje v ich štátoch na menovanie do najvyšších sudcovských funkcií.

b) Každý kandidát na zvolenie do Súdu

i) musí preukázať spôsobilosť v trestnom práve a procese a potrebné relevantné skúsenosti

či už ako sudca, prokurátor, advokát alebo v inej podobnej funkcii v trestnom konaní, alebo

ii) musí preukázať spôsobilosť v relevantných oblastiach medzinárodného práva, ako je medzinárodné humanitárne právo a právo ľudských práv a rozsiahle skúsenosti v profesionálnej právnickej práci, ktorá je relevantná pre justičnú prácu Súdu.

c) Každý kandidát na zvolenie do Súdu musí mať vynikajúce znalosti aspoň z jedného pracovného jazyka Súdu a plynulo ním hovoriť.

4.

a) Kandidátov na voľby do Súdu môže nominovať akýkoľvek štát, zmluvná strana, tohto štatútu a predkladajú sa takto:

i) postupom ustanoveným na nominovanie kandidátov na vymenovanie do najvyšších sudcovských funkcií daného štátu, alebo

ii) postupom ustanoveným na nominovanie kandidátov Medzinárodného súdneho dvora v štatúte toho Súdu.

K nomináciám sa musí priložiť vyhlásenie v potrebnom rozsahu, v ktorom sa špecifikuje, ako kandidát spĺňa požiadavky odseku 3.

b) Každý štát, zmluvná strana, môže navrhnúť jedného kandidáta do každých volieb, ktorý nemusí byť nevyhnutne štátnym príslušníkom daného štátu, zmluvnej strany, ale v každom prípade musí byť štátnym príslušníkom štátu, zmluvnej strany.

c) Zhromaždenie štátov, zmluvných strán, sa môže rozhodnúť, ak je to primerané, že vytvorí Poradný výbor pre nomináciu. V takom prípade určí zloženie a mandát výboru Zhromaždenie štátov, zmluvných strán.

5. Na účely volieb budú dva zoznamy kandidátov:
- zoznam A s uvedením mien kandidátov s kvalifikačnými požiadavkami uvedenými v odseku 3 písm. b) bode i) a
- zoznam B s uvedením mien kandidátov s kvalifikačnými požiadavkami uvedenými v odseku 3 písm. b) bode ii).

Kandidát s dostatočnou kvalifikáciou pre obidva zoznamy si môže vybrať, na ktorom z nich chce byť uvedený. Pri prvých voľbách do Súdu sa zo zoznamu A zvolí najmenej deväť sudcov a zo zoznamu B najmenej päť sudcov. Následné voľby sa zorganizujú tak, aby sa na Súde zachoval ekvivalentný podiel sudcov spĺňajúcich kvalifikačné požiadavky na oboch zoznamoch.

6.

a) Sudcovia sa volia tajným hlasovaním na zasadnutí Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, zvolaného na tento účel podľa článku 112. Podľa odseku 7 sú do Súdu zvolení tí 18 kandidáti, ktorí získali najvyšší počet hlasov a dvojtretinovú väčšinu štátov, zmluvných strán, prítomných na hlasovaní a hlasujúcich.

b) V prípade, že sa nezvolí dostatočný počet sudcov pri prvom hlasovaní, uskutočňujú sa v súlade s postupmi stanovenými v písmene a) ďalšie voľby dovtedy, kým sa neobsadia zostávajúce miesta.

7. Žiadni dvaja sudcovia nemôžu byť štátnymi príslušníkmi toho istého štátu. Osoba, ktorá by sa na účely členstva v Súde mohla považovať za štátneho príslušníka viacerých štátov, považuje sa za štátneho príslušníka toho štátu, v ktorom táto osoba zvyčajne vykonáva občianske a politické práva.

8.

a) Štáty, zmluvné strany, pri výbere sudcov zohľadnia v rámci členstva v Súde potrebu

i) reprezentovania zásadných svetových právnych systémov,

ii) spravodlivého geografického zastúpenia,

iii) spravodlivého zastúpenia sudkýň a sudcov.

b) Štáty, zmluvné strany, tiež zohľadnia potrebu zahrnúť sudcov s právnou odbornosťou v konkrétnych otázkach vrátane, ale nielen, násilia voči ženám alebo deťom.

9.

a) Sudcovia majú podľa písmena b) deväťročné funkčné obdobie a podľa písmena c) a článku 37 ods. 2 nemôžu byť opakovane volení.

b) Pri prvých voľbách sa losovaním vyberie jedna tretina zvolených sudcov, ktorí budú mať trojročné funkčné obdobie, losovaním sa vyberie ďalšia tretina zvolených sudcov, ktorá bude mať šesťročné funkčné obdobie a zvyšok bude mať deväťročné funkčné obdobie.

c) Sudca, ktorého vybrali podľa písmena b) na trojročné funkčné obdobie, môže byť znovu zvolený na plné funkčné obdobie.

10. Bez ohľadu na odsek 9 sudca priradený v súlade s článkom 39 k senátu prvej inštancie a odvolaciemu senátu pokračuje vo výkone svojej funkcie, aby dokončil súdne konanie alebo odvolacie konanie, ktorého pojednávanie sa už pred týmto senátom začalo.

Článok 37

Uvoľnené sudcovské miesta

1. V prípade uvoľneného miesta sa uskutočnia voľby v súlade s článkom 36, aby sa zaplnilo voľné miesto.
2. Sudca, ktorého zvolili na uvoľnené miesto, odslúži zvyšok obdobia predchodcu, a ak toto obdobie trvá tri roky alebo kratšie, môže byť znovu volený podľa článku 36 na plné funkčné obdobie.

Článok 38

Predsedníctvo

1. Predseda a prvý a druhý podpredseda sa volia absolútnou väčšinou sudcov. Každý z nich slúži trojročné obdobie alebo do konca svojho sudcovského obdobia podľa toho, ktoré sa končí skôr. Možno ich voliť ešte raz.
2. Prvý podpredseda koná namiesto predsedu v prípade, že predseda nie je k dispozícii alebo ho diskvalifikovali. Druhý podpredseda koná namiesto predsedu v prípade, keď ani predseda ani prvý podpredseda nie sú k dispozícii alebo ich diskvalifikovali.
3. Predseda spolu s prvým a druhým podpredsedom tvoria predsedníctvo, ktoré zodpovedá za

   a) riadne spravovanie Súdu s výnimkou úradu prokurátora a

   b) ďalšie funkcie, ktoré mu boli udelené v súlade s týmto štatútom.

4. Pri plnení svojich povinností podľa odseku 3 písm. a) predsedníctvo spolupracuje s prokurátorom a snaží sa o súčinnosť s ním vo všetkých veciach spoločného záujmu.

Článok 39

Senáty

1. Len čo to po voľbách sudcov bude možné, Súd sa organizačne usporiada do odborov uvedených v článku 34 písm. b). Odbor pre odvolacie veci sa skladá z predsedu a štyroch sudcov, odbor pre súdne konanie má najmenej šesť sudcov a odbor pre prípravné konanie má najmenej šesť sudcov. Pridelenie sudcov na odbory vychádza z povahy funkcie, ktorú každý odbor vykonáva, a z kvalifikácie a skúseností sudcov zvolených do Súdu takým spôsobom, že každý odbor obsahuje správnu kombináciu odbornosti v trestnom práve a trestnom procese a v medzinárodnom práve. Odbor pre súdne konanie a odbor pre prípravné konanie sa skladajú hlavne zo sudcov s odbornosťou v trestných procesoch.

   2.

   a) Justičné funkcie Súdu vykonávajú v každom odbore senáty,

      b)

      i) odvolací senát je zložený zo všetkých sudcov z odboru pre odvolacie veci,

      ii) funkcie senátu prvej inštancie vykonávajú traja sudcovia z odboru pre súdne konanie,

      iii) funkcie senátu prípravného konania vykonávajú v súlade s týmto štatútom a Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov buď traja sudcovia z odboru prípravného

konania, alebo samosudca z tohto odboru.

c) Nič v tomto odseku nebráni súčasnému konštituovaniu viacerých senátov prvej inštancie alebo senátov prípravného konania, keď si to vyžaduje efektívne riadenie pracovných úloh Súdu.

3.

a) Sudcovia priradení na odbor pre súdne konanie a odbor prípravného konania slúžia v týchto odboroch trojročné obdobie a potom až do dokončenia akéhokoľvek prípadu, ktorého pojednávanie sa už na danom odbore začalo,

b) sudcovia priradení na odbor pre odvolacie veci slúžia na tomto odbore celé funkčné obdobie.

4. Sudcovia priradení na odbor pre odvolacie veci slúžia len na tomto odbore. Nič v tomto článku však nevylučuje dočasné pričlenenie sudcov z odboru pre súdne konanie na odbor prípravného konania alebo naopak, ak predsedníctvo usúdi, že efektívne riadenie pracovných úloh Súdu si to vyžaduje, za predpokladu, že za žiadnych okolností sudca, ktorý sa zúčastňoval na prípravnom konaní prípadu, nemôže byť členom senátu prvej inštancie, ktorý tento prípad vypočúva.

Článok 40

Nezávislosť sudcov

1. Sudcovia sú vo výkone svojich funkcií nezávislí.
2. Sudcovia sa nesmú zapájať do činností, ktoré by mohli zasahovať do ich sudcovských funkcií alebo ovplyvniť dôveru v ich nezávislosť.
3. Sudcovia, od ktorých sa žiada služobný pomer na plný úväzok v sídle Súdu, sa nesmú zapojiť do žiadneho iného povolania profesionálneho charakteru.
4. O akejkoľvek otázke týkajúcej sa uplatňovania odsekov 2 a 3 rozhoduje absolútna väčšina sudcov. V prípadoch, kde sa takáto otázka týka jednotlivého sudcu, tento sudca sa na rozhodovaní nezúčastňuje.

Článok 41

Ospravedlnenie a vylúčenie sudcov

1. Predsedníctvo môže na žiadosť sudcu ospravedlniť tohto sudcu z výkonu funkcie podľa tohto štatútu v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

2.

a) Sudca sa nezúčastňuje na žiadnom prípade, v ktorom by sa mohla z akéhokoľvek dôvodu dostatočne spochybniť jeho nestrannosť. Sudcu vylúčia z prípadu v súlade s týmto odsekom, ak okrem iného tento sudca v tomto prípade, do ktorého bola vyšetrovaná alebo trestne stíhaná osoba zapojená, akokoľvek vystupoval pred Súdom alebo v súvisiacom trestnom prípade na vnútroštátnej úrovni. Sudcu tiež vylúčia z takých iných dôvodov, ktoré môžu byť ustanovené v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov.

b) Prokurátor alebo vyšetrovaná alebo trestne stíhaná osoba môžu žiadať vylúčenie sudcu podľa tohto odseku.

c) O akejkoľvek otázke týkajúcej sa vylúčenia sudcu rozhoduje absolútna väčšina sudcov. Namietaný sudca má právo predložiť svoje pripomienky k veci, ale nezúčastňuje sa na jej rozhodovaní.

Článok 42

Úrad prokurátora

1. Úrad prokurátora koná samostatne ako nezávislý orgán Súdu. Zodpovedá za prijímanie postúpených vecí a akejkoľvek predloženej informácie o trestných činoch v rámci jurisdikcie Súdu na ich preskúmanie a za vykonávanie vyšetrovaní a trestných stíhaní pred Súdom. Príslušník úradu nevyhľadáva pokyny od žiadneho vonkajšieho zdroja alebo nekoná podľa takýchto pokynov.
2. Úrad vedie prokurátor. Prokurátor má plnú právomoc v otázkach riadenia a spravovania úradu

vrátane personálu, zariadenia alebo jeho ďalších zdrojov. Prokurátorovi pomáha jeden zástupca alebo viacerí zástupcovia prokurátora, ktorí majú právo vykonávať akýkoľvek úkon prokurátora vyžadovaný podľa tohto štatútu. Prokurátor a zástupcovia prokurátora musia byť rôznej štátnej príslušnosti. Majú služobný pomer na plný úväzok.

3. Prokurátor a zástupcovia prokurátora musia byť osoby s vysoko morálnym charakterom, vysokou spôsobilosťou a rozsiahlou praktickou skúsenosťou v stíhaní alebo pojednávaní trestnoprávnych prípadov. Musia mať vynikajúce znalosti aspoň jedného pracovného jazyka Súdu a musia ním plynulo hovoriť.

4. Prokurátor sa volí v tajných voľbách absolútnou väčšinou členov Zhromaždenia štátov, zmluvných strán. Zástupcovia prokurátora sa volia tým istým spôsobom zo zoznamu kandidátov predloženého prokurátorom. Prokurátor nominuje troch kandidátov na každé miesto zástupcu prokurátora, ktoré sa má obsadiť. Ak sa v čase ich voľby nedohodne kratšie funkčné obdobie, prokurátor a zástupcovia prokurátora sú vo funkcii na deväťročné funkčné obdobie a nemôžu byť znovu zvolení.

5. Ani prokurátor ani zástupcovia prokurátora sa nemôžu zúčastňovať na akejkoľvek činnosti, ktorá by mohla zasahovať do výkonu ich prokurátorských funkcií alebo by mohla ovplyvniť dôveru v ich nezávislosť. Nesmú sa zapájať do žiadneho iného povolania profesionálneho charakteru.

6. Predsedníctvo môže ospravedlniť prokurátora alebo zástupcu prokurátora na jeho žiadosť z konania v konkrétnom prípade.

7. Ani prokurátor ani zástupca prokurátora sa nezúčastňujú na žiadnej veci, v ktorej by sa z akéhokoľvek dôvodu mohla dostatočne spochybniť ich nestrannosť. Vylúčia sa z prípadu v súlade s týmto odsekom, ak okrem iného predtým v tomto prípade, do ktorého bola vyšetrovaná alebo trestne stíhaná osoba zapojená, akokoľvek vystupovali pred Súdom alebo v súvisiacom trestnom prípade na vnútroštátnej úrovni.

8. O akejkoľvek otázke týkajúcej sa vylúčenia prokurátora alebo zástupcu prokurátora rozhoduje odvolací senát.

   a) Vyšetrovaná alebo trestne stíhaná osoba môže kedykoľvek žiadať vylúčenie prokurátora alebo zástupcu prokurátora na základe dôvodov uvedených v tomto článku.

   b) Prokurátor alebo zástupca prokurátora, podľa toho, o aký prípad ide, má právo predniesť svoje pripomienky k veci.

9. Prokurátor menuje poradcov s právnou odbornosťou v konkrétnych veciach najmä sexuálneho násilia, násilia vychádzajúceho z rozdielnosti pohlaví a násilia voči deťom.

Článok 43

Sekretariát

1. Sekretariát je zodpovedný za nejustičné aspekty spravovania Súdu a služieb poskytovaných Súdu bez toho, aby to malo vplyv na funkcie a právomoci prokurátora v súlade s článkom 42.

2. Sekretariát vedie tajomník, ktorý je hlavným administratívnym pracovníkom Súdu. Tajomník vykonáva svoju funkciu pod vedením predsedu Súdu.

3. Tajomník a zástupca tajomníka musia byť osoby s vysoko morálnym charakterom, vysokou spôsobilosťou a musia mať vynikajúce znalosti aspoň jedného pracovného jazyka Súdu a musia ním plynulo hovoriť.

4. Sudcovia volia tajomníka absolútnou väčšinou v tajných voľbách, pričom zohľadňujú odporúčania Zhromaždenia štátov, zmluvných strán. Ak to bude potrebné, na základe odporúčania tajomníka sudcovia zvolia tým istým spôsobom zástupcu tajomníka.

5. Tajomník vykonáva funkciu päť rokov, môže byť ešte raz znovu zvolený a má služobný pomer na plný úväzok. Zástupca tajomníka vykonáva funkciu päť rokov alebo kratšie obdobie, o akom rozhodla absolútna väčšina sudcov, a môže byť zvolený tak, že zástupca tajomníka sa povolá do služby podľa potreby.

6. Tajomník zriadi v rámci sekretariátu oddelenie pre obete a svedkov. Oddelenie v konzultáciách s úradom prokurátora zabezpečuje ochranné opatrenia a bezpečnostné riešenia, poradenstvo a ďalšiu primeranú pomoc pre svedkov, obete, ktoré prídu pred Súd, a ďalších, ktorí sú

ohrození z dôvodu svedeckej výpovede takého svedka. Oddelenie má mať personál s odbornosťou v otázkach tráum vrátane traumy súvisiacej s trestnými činmi sexuálneho násilia.

Článok 44

Personál

1. Prokurátor a tajomník menujú taký kvalifikovaný personál, aký je potrebný pre ich činnosti. V prípade prokurátora sem patrí aj menovanie vyšetrovateľov.
2. Pri zamestnaní personálu prokurátor a tajomník zabezpečia najvyšší štandard efektívnosti, spôsobilosti a bezúhonnosti a zohľadnia mutatis mutandis kritériá uvedené v článku 36 ods. 8.
3. Tajomník so súhlasom predsedníctva a prokurátora navrhne organizačný poriadok, v ktorom sú zahrnuté podmienky, na ktorých základe sa menujú, odmeňujú a prepúšťajú pracovníci Súdu. Organizačný poriadok schvaľuje Zhromaždenie štátov, zmluvných strán.
4. Súd môže za výnimočných okolností využiť odbornosť personálu ponúknutého štátmi, zmluvnými stranami, medzivládnymi organizáciami alebo mimovládnymi organizáciami bezplatne, aby pomáhal v práci orgánov Súdu. Prokurátor môže prijať takúto ponuku v mene úradu prokurátora. Takýto bezplatný personál sa zamestnáva v súlade so zásadami, ktoré určí Zhromaždenie štátov, zmluvných strán.

Článok 45

Slávnostný sľub

Sudcovia, prokurátor, zástupcovia prokurátora, tajomník a zástupca tajomníka skôr, ako sa ujmú svojich povinností, zložia podľa tohto štatútu na verejnom zasadnutí slávnostný sľub, že budú svoju funkciu vykonávať nestranne a svedomito.

Článok 46

Odvolanie z funkcie

1. Sudca, prokurátor, zástupca prokurátora, tajomník a zástupca tajomníka sa odvolajú z funkcie, ak sa tak rozhodlo v súlade s odsekom 2, v prípadoch, keď táto osoba
   a) závažne zneužila postavenie alebo vážne porušila povinnosti podľa tohto štatútu, ako je to ustanovené v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov, alebo
   b) nie je schopná vykonávať funkcie vyžadované týmto štatútom.
2. Rozhodnutie o odvolaní sudcu, prokurátora alebo zástupcu prokurátora z funkcie podľa odseku 1 urobí Zhromaždenie štátov, zmluvných strán, tajným hlasovaním:
   a) v prípade sudcu dvojtretinovou väčšinou štátov, zmluvných strán, na základe odporúčania prijatého dvojtretinovou väčšinou ostatných sudcov,
   b) v prípade prokurátora absolútnou väčšinou štátov, zmluvných strán,
   c) v prípade zástupcu prokurátora absolútnou väčšinou štátov, zmluvných strán, na základe odporúčania prokurátora.
3. Rozhodnutie o odvolaní tajomníka a zástupcu tajomníka z funkcie sa uskutoční absolútnou väčšinou sudcov.
4. Sudca, prokurátor, zástupca prokurátora, tajomník a zástupca tajomníka, ktorých správanie alebo schopnosť vykonávať funkcie svojho úradu podľa požiadaviek tohto štatútu sa namietajú podľa tohto článku, dostanú príležitosť predložiť dôkazy a prijať dôkazy a podávať návrhy v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov. Daná osoba sa žiadnym iným spôsobom nezúčastňuje na posudzovaní veci.

Článok 47

Disciplinárne opatrenia

Sudca, prokurátor, zástupca prokurátora, tajomník a zástupca tajomníka, ktorí zneužili postavenie menej závažným spôsobom, než je uvedené v článku 46 ods. 1, podliehajú

disciplinárnym opatreniam v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

Článok 48

Výsady a imunity

1. Súd požíva na území každého štátu, zmluvnej strany, také výsady a imunity, aké sú potrebné na splnenie jeho účelu.
2. Sudcovia, prokurátor, zástupca prokurátora a tajomník pri výkone agendy Súdu alebo v súvislosti s ňou požívajú tie isté výsady a imunity, aké sú udelené vedúcim diplomatických misií, a po uplynutí ich funkčného obdobia sa im aj naďalej udelí imunita pred právnym procesom každého druhu v súvislosti s ústnymi alebo písomnými výrokmi a úkonmi, ktoré vykonali v úradnom postavení.
3. Zástupca tajomníka, personál úradu prokurátora a personál sekretariátu požívajú výsady a imunity a úľavy potrebné na výkon ich funkcie v súlade s dohodou o výsadách a imunitách Súdu.
4. Poradcom, expertom, svedkom a akýmkoľvek ďalším osobám, ktorých prítomnosť sa vyžaduje v sídle Súdu, sa poskytne zaobchádzanie, ktoré je potrebné na správne fungovanie Súdu, v súlade s dohodou o výsadách a imunitách Súdu.
5. Výsady a imunity
   a) sudcu alebo prokurátora možno pozbaviť na základe rozhodnutia absolútnej väčšiny sudcov,
   b) tajomníka možno pozbaviť na základe rozhodnutia predsedníctva,
   c) zástupcov prokurátora a personálu úradu prokurátora môže pozbaviť prokurátor,
   d) zástupcu tajomníka a personálu sekretariátu môže pozbaviť tajomník.

Článok 49

Platy, prídavky a náhrady výdavkov

Sudcovia, prokurátor, zástupcovia prokurátora, tajomník a zástupca tajomníka poberajú také platy, prídavky a náhradu výdavkov, o akých rozhodlo Zhromaždenie štátov, zmluvných strán. Tieto platy a prídavky sa počas ich funkčného obdobia nesmú znížiť.

Článok 50

Úradné a pracovné jazyky

1. Úradné jazyky Súdu sú arabčina, čínština, angličtina, francúzština, ruština a španielčina. Rozsudky Súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia riešiace zásadné veci pred Súdom, sa zverejňujú v úradných jazykoch. Predsedníctvo v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov určí, ktoré rozhodnutia sa môžu považovať za riešenie zásadných otázok na účely tohto odseku.
2. Pracovné jazyky Súdu sú angličtina a francúzština. Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov určia prípady, v ktorých sa ako pracovné jazyky môžu použiť iné úradné jazyky.
3. Na žiadosť akejkoľvek strany konania alebo štátu, ktorý má povolené zasahovať do konania, Súd povolí používať iný jazyk ako angličtinu alebo francúzštinu touto stranou alebo štátom za predpokladu, že Súd považuje takéto povolenie za primerane zdôvodnené.

Článok 51

Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov

1. Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov nadobudnú platnosť, keď ich prijme dvojtretinová väčšina členov Zhromaždenia štátov, zmluvných strán.
2. Doplnky k Pravidlám súdneho konania a vykonávania dôkazov môže navrhnúť
   a) akýkoľvek štát, zmluvná strana,
   b) sudcovia konajúci v absolútnej väčšine,
   c) prokurátor.

Takéto doplnky nadobudnú platnosť, keď ich prijme dvojtretinová väčšina členov Zhromaždenia štátov, zmluvných strán.

3. Po prijatí Pravidiel súdneho konania a vykonávania dôkazov môžu sudcovia v súrnych prípadoch tam, kde pravidlá neriešia konkrétnu situáciu pred Súdom, na základe dvojtretinovej väčšiny vypracovať dočasné pravidlá, ktoré sa budú uplatňovať dovtedy, kým sa neprijmú, nedoplnia alebo nezamietnu na najbližšom riadnom alebo osobitnom zasadnutí Zhromaždenia štátov, zmluvných strán.
4. Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov, ich doplnky a akékoľvek dočasné pravidlá musia byť v súlade s týmto štatútom. Doplnky Pravidiel súdneho konania a vykonávania dôkazov, ako aj dočasné pravidlá sa neaplikujú retroaktívne v neprospech osoby, ktorá sa vyšetruje alebo trestne stíha, alebo bola uznaná vinnou.
5. V prípade rozporu medzi štatútom a Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov je rozhodujúci štatút.

Článok 52
Predpisy Súdu

1. Sudcovia prijmú absolútnou väčšinou v súlade s týmto štatútom a Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov predpisy Súdu potrebné na jeho rutinné fungovanie.
2. Vypracúvanie týchto predpisov a ich doplnkov sa konzultuje s prokurátorom a tajomníkom.
3. Predpisy a ich doplnky nadobudnú účinnosť po ich prijatí, ak sudcovia nerozhodnú inak. Hneď po prijatí sa rozošlú štátom, zmluvným stranám, na pripomienkovanie. Ak do šiestich mesiacov neprídu od väčšiny štátov, zmluvných strán, námietky, zostávajú platné.

PIATA ČASŤ
VYŠETROVANIE A TRESTNÉ STÍHANIE

Článok 53
Začatie vyšetrovania

1. Prokurátor začne vyšetrovanie po vyhodnotení informácií, ktoré mu boli sprístupnené, ak nerozhodne, že neexistuje dostatočný základ na to, aby podľa tohto štatútu pokračoval ďalej. Pri rozhodovaní o tom, či začať vyšetrovanie, prokurátor zváži, či
   a) informácie, ktoré má prokurátor k dispozícii, vytvárajú dostatočný základ na to, aby si myslel, že sa spáchal alebo sa pácha trestný čin v jurisdikcii Súdu,
   b) vec je alebo by mohla byť prípustná podľa článku 17 a
   c) pri zohľadnení závažnosti trestného činu a záujmu obetí predsa len neexistujú podstatné dôvody na to, aby dospel k názoru, že vyšetrovanie by neposlúžilo záujmom spravodlivosti.

   Ak prokurátor určí, že neexistuje dostatočný základ na pokračovanie, a jeho rozhodnutie vychádza len z uvedeného písmena c), informuje o tom senát prípravného konania.
2. Ak na základe vyšetrovania prokurátor dospeje k záveru, že nejestvuje dostatočný základ na stíhanie, lebo
   a) neexistuje dostatočný právny alebo skutkový základ na vyžiadanie zatykača alebo predvolania podľa článku 58,
   b) prípad je neprípustný podľa článku 17 alebo
   c) trestné stíhanie nie je v záujme spravodlivosti, keď sa zohľadnia všetky okolnosti vrátane závažnosti trestného činu, záujmov obetí a veku alebo nespôsobilosti údajného páchateľa a jeho úlohy v údajnom trestnom čine,

   prokurátor informuje senát prípravného konania a štát, ktorý postúpil vec podľa článku 14, alebo Bezpečnostnú radu podľa článku 13 písm. b) o svojich záveroch a dôvodoch pre tieto závery.
3.
   a) Na žiadosť štátu, ktorý postúpil vec podľa článku 14, alebo Bezpečnostnej rady podľa článku 13 písm. b) môže senát prípravného konania preskúmať rozhodnutie prokurátora podľa

odseku 1 alebo 2 nepokračovať a môže žiadať prokurátora, aby znovu zvážil svoje rozhodnutie.

b) Okrem toho môže senát prípravného konania z vlastnej iniciatívy preskúmať rozhodnutie prokurátora nepokračovať, ak vychádza len z odseku 1 písm. c) alebo odseku 2 písm. c). V takom prípade je rozhodnutie prokurátora účinné, len ak ho potvrdí senát prípravného konania.

4. Prokurátor môže kedykoľvek znovu zvážiť, či na základe nových informácií nezačne vyšetrovanie alebo trestné stíhanie.

Článok 54

Povinnosti a právomoci prokurátora v súvislosti s vyšetrovaním

1. Prokurátor

a) aby zistil pravdu, rozšíri vyšetrovanie tak, aby pokrývalo všetky skutočnosti a dôkazy relevantné na zhodnotenie, či existuje trestná zodpovednosť podľa tohto štatútu, a pri tomto rovnako preverí obviňujúce informácie, ako aj oslobodzujúce informácie,

b) uskutoční primerané opatrenia, aby sa zabezpečilo efektívne vyšetrovanie a trestné stíhanie trestných činov v jurisdikcii Súdu a rešpektovanie záujmov a osobných okolností obetí a svedkov vrátane veku a pohlavia podľa definície v článku 7 ods. 3 a zdravia, a zohľadní povahu trestného činu najmä tam, kde ide o sexuálne násilie, násilie vychádzajúce z rozdielnosti pohlaví alebo násilie voči deťom, a

c) plne rešpektuje práva osôb vyplývajúce z tohto štatútu.

2. Prokurátor môže uskutočňovať vyšetrovanie na území štátu

a) v súlade s ustanoveniami deviatej časti alebo

b) na základe poverenia daného senátom prípravného konania podľa článku 57 ods. 3 písm. d).

3. Prokurátor môže

a) získavať a skúmať dôkazy,

b) žiadať prítomnosť vyšetrovaných osôb, obetí a svedkov a vypočúvať ich,

c) snažiť sa o spoluprácu ktoréhokoľvek štátu alebo medzivládnej organizácie alebo o dohodu v súlade s ich kompetenciami alebo mandátom,

d) uzavrieť také dojednania alebo dohody, ktoré nie sú v nesúlade s týmto štatútom a ktoré môžu byť potrebné na uľahčenie spolupráce štátu, medzivládnej organizácie alebo osoby,

e) súhlasiť s nezverejnením dokumentov alebo informácií, ktoré prokurátor dostane ako dôverné a jedine na účel vytvorenia nových dôkazov v ktorejkoľvek etape konania, ak poskytovateľ informácie s týmto nesúhlasí, a

f) uskutočniť potrebné opatrenia alebo žiadať, aby sa potrebné opatrenia na zabezpečenie dôvernosti informácií, ochrany akejkoľvek osoby alebo zachovania dôkazov prijali.

Článok 55

Práva osôb počas vyšetrovania

1. V súvislosti s vyšetrovaním podľa tohto štatútu osoba

a) nesmie byť nútená svedčiť proti sebe samej alebo priznať vinu,

b) nesmie byť vystavená akejkoľvek forme donucovania, nátlaku alebo hrozby, mučeniu alebo akejkoľvek inej forme krutého, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania,

c) ak je vypočúvaná v inom jazyku, ako je jazyk, ktorému osoba úplne rozumie a ktorým úplne hovorí, má mať bez akýchkoľvek vlastných nákladov pomoc kompetentného tlmočníka a také preklady, ktoré sú potrebné na splnenie požiadavky spravodlivosti, a

d) nesmie byť vystavená svojvoľnému zatknutiu alebo väzbe a nemá byť pozbavená slobody okrem dôvodov a v súlade s takými postupmi, ako sú ustanovené v tomto štatúte.

2. Tam, kde sú dôvody na presvedčenie, že osoba spáchala trestný čin v jurisdikcii Súdu a že túto

osobu sa chystá vypočúvať prokurátor alebo vnútroštátny orgán na základe žiadosti podanej podľa deviatej časti, táto osoba má tieto práva, o ktorých má byť informovaná pred vypočúvaním:

a) byť informovaná pred vypočúvaním, že existujú dôvody domnievať sa, že spáchala trestný čin v jurisdikcii Súdu,

b) nevypovedať bez toho, aby sa toto mlčanie bralo do úvahy pri určovaní viny alebo neviny,

c) na právnu pomoc podľa výberu osoby, alebo ak osoba nemá právnu pomoc, dostať pridelenú právnu pomoc v každom prípade, keď si to vyžaduje záujem spravodlivosti, a to bezplatne v akomkoľvek takomto prípade, ak nemá dostatočné prostriedky na jej zaplatenie, a

d) byť vypočúvaná v prítomnosti právneho zástupcu, ak sa osoba dobrovoľne nevzdala svojho práva na právneho zástupcu.

Článok 56

Úloha senátu prípravného konania vo vzťahu k jedinečnej vyšetrovacej príležitosti

1.

a) Keď si prokurátor myslí, že vyšetrovanie predstavuje jedinečnú príležitosť na získanie svedeckej výpovede alebo vyhlásenia svedka alebo na preskúmanie, zbieranie alebo preverenie dôkazov, ktoré neskôr nemusia byť na účely súdneho konania k dispozícii, informuje o tom senát prípravného konania.

b) V tomto prípade môže senát prípravného konania na žiadosť prokurátora uskutočniť také opatrenia, ktoré môžu byť potrebné na zabezpečenie efektívnosti a bezúhonnosti konania a najmä na ochranu práv obhajoby.

c) Ak senát prípravného konania nenariadi inak, prokurátor poskytne relevantné informácie osobe, ktorá bola zatknutá alebo ktorá sa dostavila na základe predvolania v súvislosti s vyšetrovaním uvedeným pod písmenom a), aby mohla byť vo veci vypočutá.

2. Do opatrení uvedených v odseku 1 písm. b) môžu patriť:

a) odporúčania alebo príkazy v súvislosti s postupmi, ktoré sa majú dodržiavať,

b) usmernenie, že z konania sa bude robiť záznam,

c) menovanie experta na pomoc,

d) splnomocnenie právneho zástupcu zatknutej osoby alebo osoby, ktorá sa dostavila na Súd na základe predvolania, alebo tam, kde ešte nedošlo k zatknutiu alebo dostaveniu sa, alebo právny zástupca nebol menovaný, menovať iného právneho zástupcu, aby sa dostavil a zastupoval záujmy obhajoby,

e) menovanie jedného zo svojich členov, alebo ak je to potrebné, iného sudcu zo senátu prípravného konania alebo senátu prvej inštancie, ktorý je k dispozícii, aby sledoval a podával odporúčania alebo dával príkazy zbierať a archivovať dôkazy a vypočúvať osoby,

f) uskutočňovanie takých ďalších krokov, ktoré môžu byť potrebné na zbieranie alebo zachovanie dôkazov.

3.

a) Keď sa prokurátor neusiluje o opatrenia podľa tohto článku, ale senát prípravného konania dospel k názoru, že takéto opatrenia sú potrebné na zachovanie dôkazov, a považuje ich za podstatné pre obhajobu počas súdneho pojednávania, konzultuje s prokurátorom, či existujú odôvodnené dôvody, prečo prokurátor nežiadal takéto opatrenia. Ak na základe konzultácie senát prípravného konania dospeje k záveru, že to, že prokurátor nežiadal takéto opatrenia, je neodôvodnené, môže senát prípravného konania urobiť takéto opatrenia z vlastnej iniciatívy.

b) Proti rozhodnutiu senátu prípravného konania konať z vlastnej iniciatívy podľa tohto odseku sa prokurátor môže odvolať. Odvolanie sa prerokuje urýchlene.

4. Prípustnosť dôkazov archivovaných alebo zozbieraných na súdne pojednávanie podľa tohto článku alebo ich záznam sa riadi počas súdneho pojednávania článkom 69 a dôkazy dostanú takú váhu, akú im určí senát prvej inštancie.

Článok 57

Funkcie a právomoci senátu prípravného konania

1. Ak nie je v tomto štatúte upravené inak, senát prípravného konania vykonáva svoje funkcie v súlade s ustanoveniami tohto článku.

2.

a) Príkazy alebo rozhodnutia senátu prípravného konania vydané podľa článkov 15, 18, 19, článku 54 ods. 2, článku 61 ods. 7 a článku 72 musia mať súhlas väčšiny jeho sudcov.

b) Vo všetkých ďalších prípadoch môže samosudca senátu prípravného konania vykonávať funkcie ustanovené v tomto štatúte, ak nie je ustanovené inak v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov alebo väčšinou senátu prípravného konania.

3. Okrem svojich iných funkcií podľa tohto štatútu môže senát prípravného konania

a) na požiadanie prokurátora vydať také príkazy a zatykače, aké môžu byť potrebné na účely vyšetrovania,

b) na požiadanie osoby, ktorú zatkli alebo sa dostavila na základe predvolania podľa článku 58, vydať také príkazy vrátane opatrení, aké sú opísané v článku 56, alebo sa usilovať o spoluprácu podľa deviatej časti, ako potrebuje osoba na pomoc pri príprave svojej obhajoby,

c) tam, kde je to potrebné, zabezpečiť ochranu a súkromie obetí a svedkov, archivovanie dôkazov, ochranu osôb, ktoré boli zatknuté alebo sa dostavili na základe predvolania, a ochranu národných bezpečnostných informácií,

d) poveriť prokurátora, aby uskutočnil špecifické postupy vyšetrovania na území štátu, zmluvnej strany, bez zabezpečenia spolupráce tohto štátu podľa deviatej časti, ak senát prípravného konania určil v tomto prípade, pričom podľa možnosti zohľadnil názory daného štátu, že štát je zjavne neschopný vykonať žiadosť o spoluprácu v dôsledku neexistencie nejakého orgánu alebo časti súdneho orgánu príslušného vykonávať žiadosť o spoluprácu podľa deviatej časti,

e) tam, kde sa vydal zatykač alebo predvolanie podľa článku 58 a s príslušným zohľadnením sily dôkazov a práv dotknutých strán, ako je to ustanovené v tomto štatúte a Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov, usilovať o spoluprácu štátu podľa článku 93 ods. 1 písm. k), urobiť ochranné opatrenia na účel prepadnutia, najmä pre konečný prospech obetí.

Článok 58

Vydanie zatykača alebo predvolania senátom prípravného konania

1. Senát prípravného konania vydá kedykoľvek po začatí vyšetrovania na základe žiadosti prokurátora zatykač na osobu, ak sa po preskúmaní žiadosti a dôkazov alebo ďalších informácií predložených prokurátorom presvedčil, že

a) existujú primerané dôvody domnievať sa, že osoba spáchala trestný čin v jurisdikcii Súdu a

b) zatknutie osoby sa javí nutné

i) na zabezpečenie dostavenia sa osoby na pojednávanie,

ii) na zabezpečenie, že osoba nebude mariť alebo ohrozovať vyšetrovanie alebo súdne konanie, alebo

iii) tam, kde je to uplatniteľné, na zabránenie toho, aby osoba pokračovala v páchaní tohto trestného činu alebo súvisiaceho trestného činu, ktorý je v jurisdikcii Súdu a ktorý vzniká za tých istých okolností.

2. Žiadosť prokurátora obsahuje

a) meno osoby a všetky dôležité identifikačné údaje,

b) konkrétne poukázanie na trestné činy v jurisdikcii Súdu, ktoré údajne osoba spáchala,

c) stručné uvedenie skutkových podstát, ktoré údajne tvoria tieto trestné činy,

d) súhrn dôkazov a akékoľvek ďalšie informácie, ktoré tvoria primerané dôvody myslieť si, že osoba spáchala tieto trestné činy, a

e) dôvody, prečo si prokurátor myslí, že zatknutie osoby je nutné.

3. Zatykač obsahuje

a) meno osoby a akékoľvek ďalšie relevantné identifikujúce informácie,

b) konkrétne poukázanie na trestné činy v jurisdikcii Súdu, pre ktoré sa žiada zatknutie osoby, a

c) stručné uvedenie skutkových podstát, ktoré údajne tvoria tieto trestné činy.

4. Zatykač je účinný dovtedy, kým Súd nenariadi inak.

5. Na základe zatykača môže Súd žiadať dočasné zatknutie alebo zatknutie a odovzdanie osoby podľa deviatej časti.

6. Prokurátor môže požiadať senát prípravného konania o aktualizáciu zatykača vo forme úprav alebo dodatkov k trestným činom v ňom uvedených. Senát prípravného konania takto aktualizuje zatykač, ak sa presvedčil, že existujú primerané dôvody myslieť si, že osoba spáchala upravené alebo pridané trestné činy.

7. Ako alternatívu žiadosti o zatykač môže prokurátor predložiť žiadosť, aby senát prípravného konania vydal predvolanie na dostavenie sa osoby. Ak sa senát prípravného konania presvedčil, že existujú primerané dôvody myslieť si, že osoba spáchala údajné trestné činy a že predvolanie stačí na zabezpečenie toho, že sa osoba dostaví, vydá predvolanie s podmienkami obmedzujúcimi slobodu (inými ako väzba), ak sú ustanovené vo vnútroštátnom práve, alebo bez nich. Predvolanie obsahuje

a) meno osoby a akékoľvek ďalšie relevantné identifikujúce informácie,

b) konkrétny dátum, kedy sa má osoba dostaviť,

c) konkrétne poukázanie na trestné činy v jurisdikcii Súdu, ktoré osoba údajne spáchala, a

d) stručné uvedenie skutkových podstát, ktoré údajne tvoria tento trestný čin.

Predvolanie sa osobe doručí.

Článok 59

Zatýkacie konanie v štáte väzby

1. Štát, zmluvná strana, ktorý dostal žiadosť o dočasné zatknutie alebo o zatknutie a odovzdanie, okamžite uskutoční kroky na zatknutie danej osoby v súlade so svojimi zákonmi a ustanoveniami deviatej časti tohto štatútu.

2. Zatknutú osobu bez prieťahov predvedú pred príslušný súdny orgán v štáte väzby, ktorý určí v súlade so zákonmi tohto štátu, že

a) zatykač sa vzťahuje na túto osobu,

b) osoba bola zatknutá v súlade s náležitým postupom a

c) práva osoby sa rešpektovali.

3. Zatknutá osoba má právo požiadať príslušné orgány v štáte väzby o dočasné prepustenie do času odovzdania.

4. Pri rozhodovaní v akejkoľvek takejto žiadosti príslušné orgány štátu väzby zvážia, či vzhľadom na závažnosť údajných trestných činov existujú neodkladné a výnimočné okolnosti odôvodňujúce dočasné prepustenie a či existujú dostatočné bezpečnostné opatrenia, ktoré zaručujú, že štát väzby dokáže splniť svoju povinnosť odovzdať túto osobu Súdu. Príslušný orgán štátu väzby nemá možnosť zvažovať, či bol zatykač riadne vydaný v súlade s článkom 58 ods. 1 písm. a) a b).

5. Senátu prípravného konania sa oznámia všetky žiadosti o dočasné prepustenie a senát prípravného konania dá príslušnému orgánu v štáte väzby odporúčania. Príslušný orgán v štáte väzby plne zváži takéto odporúčania vrátane odporúčaní o opatreniach na zabránenie úteku osoby pred vydaním rozhodnutia.

6. Ak osoba dostane dočasné prepustenie, môže senát prípravného konania žiadať o pravidelné správy o stave dočasného prepustenia.
7. Ak štát väzby rozhodol o odovzdaní, je osoba odovzdaná čo najskôr Súdu.

Článok 60

Úvodné konanie pred Súdom

1. Na základe odovzdania osoby Súdu alebo predstúpenia osoby pred Súd dobrovoľne alebo na základe predvolania sa senát prípravného konania presvedčí, že osoba bola informovaná o trestných činoch, ktoré údajne spáchala, a o svojich právach podľa štatútu vrátane práva žiadať o dočasné prepustenie do času súdneho pojednávania.
2. Osoba, na ktorú sa vzťahuje zatykač, môže žiadať o dočasné prepustenie do času súdneho pojednávania. Ak sa senát prípravného konania presvedčí, že podmienky uvedené v článku 58 ods. 1 sú splnené, osoba zostáva naďalej vo väzbe. Ak sa o tom nepresvedčí, senát prípravného konania prepustí osobu s podmienkami alebo bezpodmienečne.
3. Senát prípravného konania pravidelne preskúmava svoje rozhodnutie o prepustení alebo väzbe osoby a môže tak urobiť kedykoľvek na požiadanie prokurátora alebo osoby. Na základe takého preskúmania môže upraviť svoje rozhodnutie, ak ide o väzbu, prepustenie alebo podmienky prepustenia, ak sa presvedčí, že zmenené okolnosti si to vyžadujú.
4. Senát prípravného konania zabezpečí, že pred súdnym konaním osoba nie je vo väzbe neprimeraný čas v dôsledku neospravedlniteľného meškania prokurátora. Ak dôjde k takému meškaniu, Súd zváži prepustenie osoby s podmienkami alebo bezpodmienečne.
5. Ak treba, senát prípravného konania môže vydať zatykač na zabezpečenie prítomnosti osoby, ktorá bola prepustená.

Článok 61

Potvrdenie obvinenia pred súdom

1. Senát prípravného konania v rámci primeranej lehoty po odovzdaní osoby alebo jej dobrovoľnom predstúpení pred Súd uskutoční pojednávanie, aby potvrdil obvinenia, na ktorých základe sa prokurátor usiluje o súdne konanie. Podľa ustanovení odseku 2 sa pojednávanie koná v prítomnosti prokurátora a obvinenej osoby, ako aj jej právneho zástupcu.
2. Senát prípravného konania môže na požiadanie prokurátora alebo z úradnej moci uskutočniť pojednávanie v neprítomnosti obvinenej osoby, aby potvrdil obvinenia, na ktorých základe sa prokurátor usiluje o súdne konanie, keď osoba

   a) sa vzdala svojho práva byť prítomná alebo

   b) utiekla, alebo sa nedá nájsť a vykonali sa všetky primerané kroky na zabezpečenie jej predstúpenia pred Súd a na informovanie osoby o obvineniach, a že sa bude konať pojednávanie na potvrdenie týchto obvinení.

   V takomto prípade osobu zastupuje právny zástupca, keď senát prípravného konania určí, že to je v záujme spravodlivosti.
3. V primeranom čase pred pojednávaním osoba

   a) dostane kópiu dokumentu s obvineniami, na ktorých základe mieni prokurátor začať proti nej súdne konanie a

   b) je informovaná o dôkazoch, o ktoré sa chce prokurátor počas pojednávania opierať.

   Senát prípravného konania môže vydať príkazy týkajúce sa zverejnenia informácií na účely tohto pojednávania.
4. Pred pojednávaním môže prokurátor pokračovať vo vyšetrovaní a upravovať alebo stiahnuť obvinenia. Pred pojednávaním je osoba v dostatočnom časovom predstihu informovaná o akýchkoľvek zmenách v obvineniach alebo o ich stiahnutí. V prípade stiahnutia obvinenia oznámi prokurátor senátu prípravného konania dôvody stiahnutia.
5. Počas pojednávania prokurátor musí podložiť každé obvinenie dostatočnými dôkazmi, aby dokázal hmatateľné dôvody na presvedčenie, že osoba spáchala trestné činy, z ktorých je obvinená. Prokurátor môže používať dokumentárne dôkazy alebo súhrnné dôkazy a nemusí

predvolávať svedkov, u ktorých sa očakáva výpoveď pri súdnom konaní.

6. Na pojednávaní môže osoba
   a) namietať obvinenie,
   b) namietať dôkazy predložené prokurátorom a
   c) predkladať dôkazy.
7. Senát prípravného konania na základe pojednávania určí, či existujú dostatočné dôkazy na to, aby vytvorili hmatateľné dôvody na presvedčenie, že osoba spáchala každý z trestných činov, z ktorých je obvinená. Na základe svojho rozhodnutia senát prípravného konania
   a) potvrdí tie obvinenia, v súvislosti s ktorými určil, že existuje dostatok dôkazov, a postúpi osobu senátu prvej inštancie na súdne konanie v potvrdených obvineniach,
   b) odmietne potvrdiť tie obvinenia, v súvislosti s ktorými určil, že nie sú dostatočné dôkazy,
   c) odročí pojednávanie a požiada prokurátora, aby zvážil
      i) zabezpečenie ďalších dôkazov alebo uskutočnenie ďalšieho vyšetrovania v súvislosti s konkrétnym obvinením alebo
      ii) zmenu obvinenia, lebo sa zdá, že predložené dôkazy zakladajú iný trestný čin v jurisdikcii Súdu.
8. Ak senát prípravného konania odmietne potvrdiť obvinenie, prokurátorovi nič nebráni v tom, aby neskôr nežiadal jeho potvrdenie, ak je žiadosť podporená ďalšími dôkazmi.
9. Po potvrdení obvinení a pred začiatkom súdneho konania môže prokurátor s povolením senátu prípravného konania a po ozname obžalovanému zmeniť obvinenia. Ak sa prokurátor snaží pridať ďalšie obvinenia alebo nahradiť vážnejšie obvinenia, musí sa konať pojednávanie podľa tohto článku, aby potvrdilo tieto obvinenia. Po začatí súdneho konania môže prokurátor s povolením senátu prvej inštancie stiahnuť obvinenia.
10. Akýkoľvek skôr vydaný zatykač stráca účinnosť v súvislosti s akýmikoľvek obvineniami, ktoré neboli potvrdené senátom pre prípravné konanie alebo ktoré prokurátor stiahol.
11. Keď sa už obvinenia potvrdili v súlade s týmto článkom, zostaví predsedníctvo senát prvej inštancie, ktorý podľa odseku 9 a článku 64 ods. 4 zodpovedá za uskutočnenie ďalších konaní a môže vykonávať akúkoľvek funkciu senátu prípravného konania, ktorá je relevantná a uplatniteľná na tieto konania.

ŠIESTA ČASŤ
SÚDNE KONANIE

Článok 62
Miesto súdneho konania

Ak sa nerozhodne inak, miestom súdneho konania je sídlo Súdu.

Článok 63
Súdne konanie za prítomnosti obžalovaného

1. Obžalovaný musí byť prítomný na súdnom konaní.
2. Ak obžalovaný, ktorý je prítomný pred Súdom, opakovane ruší priebeh pojednávania, senát prvej inštancie môže obžalovaného dať vyviesť a zabezpečí, aby obžalovaný mohol sledovať pojednávanie a dávať pokyny obhajcovi z miesta nachádzajúceho sa mimo súdnej siene, v prípade potreby prostredníctvom komunikačnej techniky. Takéto opatrenia sa prijmú len za výnimočných okolností po tom, ako sa ostatné primerané opatrenia osvedčili ako nedostatočné, a to len na najkratší nutný čas.

Článok 64
Funkcie a právomoci senátu prvej inštancie

1. Funkcie a právomoci senátu vymedzené v tomto článku sa vykonávajú v súlade s týmto štatútom a s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

2. Senát prvej inštancie zabezpečuje spravodlivý a rýchly priebeh súdneho konania s plným rešpektovaním práv obžalovaného a primeraným ohľadom na ochranu obetí a svedkov.
3. Po pridelení prípadu na pojednávanie v súlade s týmto štatútom senát prvej inštancie, ktorému je prípad pridelený
   a) poradí sa s účastníkmi konania a zvolí postupy potrebné na uľahčenie spravodlivého a rýchleho konania,
   b) určí jazyk alebo jazyky, v ktorých bude súdne konanie prebiehať,
   c) s výhradou akýchkoľvek iných relevantných ustanovení tohto štatútu zabezpečí zverejnenie dokumentov alebo informácií, ktoré ešte neboli zverejnené, a to s dostatočným predstihom pred začiatkom súdneho konania, aby ho bolo možné náležito pripraviť.
4. V záujme svojho efektívneho a spravodlivého fungovania môže senát prvej inštancie postúpiť predbežné otázky senátu prípravného konania alebo v prípade potreby inému sudcovi senátu prípravného konania, ktorý je k dispozícii.
5. Po tom, ako to oznámi účastníkom konania, senát prvej inštancie môže podľa potreby nariadiť zlúčenie alebo oddelenie obvinení proti viac ako jednému obžalovanému.
6. Pri výkone svojich funkcií pred súdnym konaním alebo v jeho priebehu môže senát prvej inštancie podľa potreby
   a) vykonávať všetky funkcie senátu prípravného konania uvedené v článku 61 ods. 11,
   b) žiadať účasť a výpoveď svedkov a predloženie dokumentov a ďalších dôkazov, v prípade potreby prostredníctvom pomoci štátov ustanovenej v tomto štatúte,
   c) zabezpečiť ochranu dôverných informácií,
   d) nariadiť predloženie dodatočných dôkazov popri tých, ktoré boli získané už pred pojednávaním alebo ktoré počas pojednávania predložili účastníci konania,
   e) zabezpečiť ochranu obžalovaného, svedkov a obetí a
   f) rozhodnúť o všetkých ostatných relevantných otázkach.
7. Súdne pojednávanie je verejné. Senát prvej inštancie však môže rozhodnúť, že vzhľadom na osobitné okolnosti sa niektoré pojednávania budú konať ako neverejné, a to na účely ustanovené v článku 68 alebo s cieľom chrániť dôverné alebo citlivé informácie, ktoré majú byť predložené ako dôkazy.
8.
   a) Na začiatku súdneho konania senát prvej inštancie obžalovanému prečíta obvinenia, ktoré predtým potvrdil senát prípravného konania. Senát prvej inštancie si overí, či obžalovaný rozumie povahe obvinení. Poskytne mu možnosť priznať vinu v súlade s článkom 65 alebo vyhlásiť, že je nevinný.
   b) Počas pojednávania môže predseda senátu dávať pokyny týkajúce sa vedenia pojednávania vrátane zabezpečenia toho, aby sa viedlo spravodlivo a nestranne. S výhradou dodržania pokynov predsedu senátu môžu účastníci konania predkladať dôkazy v súlade s ustanoveniami tohto štatútu.
9. Senát prvej inštancie má okrem iného právo, a to buď na základe žiadosti alebo z úradnej moci,
   a) rozhodnúť o prípustnosti alebo relevantnosti dôkazov a
   b) prijať potrebné opatrenia na udržanie poriadku počas pojednávania.
10. Senát prvej inštancie zabezpečí vyhotovenie kompletnej zápisnice z pojednávania, ktorá presne zachytáva jeho priebeh, uloženie zápisnice a uchovávanie u tajomníka.

Článok 65

Pojednávanie o priznaní viny

1. Ak obžalovaný prizná vinu podľa článku 64 ods. 8 písm. a), senát prvej inštancie rozhodne, či
   a) obžalovaný chápe povahu a dôsledky priznania viny,

b) obžalovaný priznal vinu dobrovoľne po dostatočných konzultáciách s obhajcom a

c) priznanie viny je podložené faktami uvedenými v

i) obvineniach, ktoré vzniesol prokurátor a ku ktorým sa obžalovaný priznal,

ii) materiáloch predložených prokurátorom, ktoré dopĺňajú obvinenia a ktoré obžalovaný akceptuje, a

iii) v akýchkoľvek ďalších dôkazoch, napríklad svedeckých výpovediach, ktoré predloží prokurátor alebo obžalovaný.

2. Ak senát prvej inštancie nadobudne istotu, že náležitosti uvedené v odseku 1 sú splnené, posúdi priznanie viny spolu s ďalšími predloženými dôkazmi na určenie všetkých zásadných faktov potrebných na dokázanie trestného činu, ktorého sa týka priznanie viny, a môže uznať obžalovaného vinným z tohto trestného činu.

3. Ak senát prvej inštancie nenadobudne istotu, že náležitosti uvedené v odseku 1 sú splnené, bude postupovať tak, ako keby vina nebola priznaná; v takom prípade nariadi pokračovanie pojednávania podľa všeobecných postupov pre hlavné pojednávanie ustanovených v tomto štatúte a môže prípad odovzdať inému senátu prvej inštancie.

4. Ak sa senát prvej inštancie domnieva, že v záujme spravodlivosti a najmä záujmov obetí treba predložiť kompletnejšie fakty prípadu, senát prvej inštancie môže

a) požiadať prokurátora o predloženie ďalších dôkazov vrátane výpovede svedkov alebo

b) nariadiť, aby sa v súdnom konaní pokračovalo podľa bežných pravidiel súdneho konania ustanovených v tomto štatúte; v tomto prípade bude postupovať, ako keby vina nebola priznaná, a prípad môže odovzdať inému senátu prvej inštancie.

5. Nijaké rozhovory medzi prokurátorom a obhajobou týkajúce sa zmeny obvinenia, priznania viny alebo uloženia trestu nie sú pre Súd záväzné.

Článok 66

Prezumpcia neviny

1. Každý sa pokladá za nevinného, kým sa jeho vina nepreukáže uplatniteľným právom pred Súdom.

2. Dôkazné bremeno o vine obžalovaného má prokurátor.

3. Aby Súd mohol obžalovaného uznať vinným, musí byť presvedčený o jeho vine mimo oprávnenej pochybnosti.

Článok 67

Práva obžalovaného

1. Pri rozhodovaní o akomkoľvek obvinení má obžalovaný nárok na verejné pojednávanie podľa ustanovení tohto štatútu, na spravodlivé a nestranné pojednávanie a na tieto minimálne záruky, ktoré sú plne rovnocenné:

a) neodkladné a podrobné informovanie o povahe, príčine a obsahu obvinenia v jazyku, ktorému obžalovaný dokonale rozumie a ktorým hovorí,

b) dostatok času a primerané možnosti na prípravu obhajoby a na voľnú dôvernú komunikáciu s obhajcom podľa vlastného výberu,

c) súdne konanie bez zbytočných prieťahov,

d) s výhradou článku 63 ods. 2 na prítomnosť na súdnom pojednávaní, na vedenie vlastnej obhajoby alebo na obhajobu prostredníctvom právnej pomoci podľa vlastného výberu; v prípade, že obžalovaný nemá právnu pomoc, má byť informovaný o práve na takúto pomoc a Súd mu ju má poskytnúť vždy, keď si to záujem spravodlivosti vyžaduje, a to bezplatne v prípade, že obžalovaný nemá dostatok prostriedkov na jej zaplatenie,

e) výsluch alebo zabezpečenie výsluchu svedkov proti nemu a na to, aby sa na účasť a výsluch jeho svedkov vzťahovali rovnaké podmienky ako na svedkov svedčiacich proti nemu. Obžalovaný má tiež právo na obhajobu a predloženie ďalších dôkazov prípustných podľa tohto štatútu,

f) bezplatnú pomoc kvalifikovaného tlmočníka a preklady v rozsahu nutnom na zabezpečenie spravodlivosti, ak sa niektoré pojednávanie nekoná alebo niektoré dokumenty nepredkladajú Súdu v jazyku, ktorému obžalovaný dokonale rozumie a ktorým hovorí,

g) to, aby nebol nútený svedčiť alebo priznať vinu a aby mohol zachovať mlčanie bez toho, že by sa mlčanie bralo do úvahy pri rozhodovaní o jeho vine alebo nevine,

h) ústne alebo písomné vyhlásenie v rámci svojej obhajoby, ktoré nie je viazané prísahou, a

i) na to, aby sa mu nevnútila nijaká zmena dôkazného bremena alebo povinnosť vyvracať dôkazy.

2. Okrem iných zverejnení, ktoré ustanovuje tento štatút, prokurátor hneď, ako to je možné, sprístupní obhajobe dôkazy, ktoré vlastní alebo má pod kontrolou a ktoré podľa jeho názoru svedčia alebo majú tendenciu svedčiť o nevine obžalovaného alebo zmierniť vinu obžalovaného, alebo ktoré by mohli ovplyvniť vierohodnosť dôkazov obžaloby. V prípade pochybností o uplatňovaní tohto odseku rozhoduje Súd.

Článok 68

Ochrana obetí a svedkov a ich účasť na pojednávaniach

1. Súd prijme primerané opatrenia na ochranu bezpečnosti, telesnej a duševnej pohody, dôstojnosti a súkromia obetí a svedkov. Súd pritom prihliada na všetky relevantné faktory vrátane veku, pohlavia, ako ich vymedzuje článok 7 ods. 3, zdravia a na povahu trestného činu, najmä v prípade, že trestný čin sa spája so sexuálnym násilím alebo násilím proti druhému pohlaviu alebo deťom. Prokurátor tieto opatrenia prijíma najmä počas vyšetrovania a trestného stíhania týchto trestných činov. Tieto opatrenia nesmú poškodiť práva obžalovaného ani spravodlivý a nestranný súdny proces a nesmú s nimi byť v rozpore.

2. V rámci výnimky zo zásady verejného pojednávania ustanovenej v článku 67 môžu senáty Súdu v záujme ochrany obetí a svedkov viesť ľubovoľnú časť súdneho konania neverejne alebo umožniť predkladanie dôkazov elektronickými alebo inými špeciálnymi prostriedkami. Tieto opatrenia sa používajú najmä v prípade obetí sexuálneho násilia alebo dieťaťa, ktoré je obeťou alebo svedkom, ak s prihliadnutím na všetky okolnosti, najmä názory obete alebo svedka, Súd nenariadi inak.

3. Tam, kde sú ovplyvnené záujmy obetí, Súd obetiam umožní predložiť ich názory a obavy; preskúma ich v tom štádiu konania, ktorý uzná za vhodný, a to spôsobom, ktorý nepoškodzuje práva obžalovaného na spravodlivý a nestranný súdny proces ani s nimi nie je v rozpore. V prípade, že Súd to pokladá za primerané, tieto názory a obavy môže predložiť právny zástupca obetí v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

4. Oddelenie pre obete a svedkov môže prokurátorovi a Súdu poskytovať rady týkajúce sa primeraných ochranných opatrení, bezpečnostných dojednaní, ako aj poradenstvo a pomoc uvedenú v článku 43 ods. 6.

5. Tam, kde by zverejnenie dôkazov alebo informácií podľa tohto štatútu mohlo vážne ohroziť bezpečnosť svedka alebo jeho rodiny, prokurátor môže takéto dôkazy alebo informácie zadržať na účely akéhokoľvek konania pred začiatkom hlavného pojednávania a namiesto nich predložiť ich súhrn. Takéto opatrenia sa uskutočňujú tak, aby neboli ohrozené práva obžalovaného a spravodlivý a nestranný súd a aby neboli s nimi v rozpore.

6. Štát môže požiadať o vykonanie potrebných opatrení v súvislosti s ochranou jeho štátnych úradníkov alebo zástupcov a ochranou dôverných alebo citlivých informácií.

Článok 69

Dôkazy

1. Pred podaním výpovede každý svedok v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov zloží sľub, že dôkazy, ktoré predloží, sú pravdivé.

2. Svedok podáva svoju výpoveď na súdnom pojednávaní osobne okrem prípadov súvisiacich s opatreniami ustanovenými v článku 68 alebo v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov. Súd tiež môže umožniť podanie svedectva svedka pomocou videotechniky alebo audiotechniky živým hlasom alebo zo záznamu, ako aj predloženie dokumentov alebo písomných prepisov pod podmienkou, že sú splnené ustanovenia tohto štatútu a že to je

v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov. Tieto opatrenia nesmú byť na ujmu práv obžalovaného alebo byť s nimi v rozpore.

3. Účastníci konania môžu predkladať dôkazy, ktoré sú relevantné na daný prípad, v súlade s článkom 64. Súd má právomoc požiadať o predloženie všetkých dôkazov, ktoré na určenie pravdy považuje za potrebné.
4. Súd môže rozhodnúť o relevantnosti alebo prípustnosti všetkých dôkazov, pričom okrem iného prihliada na ich dôkaznú hodnotu a na to, či daný dôkaz nebude na ujmu spravodlivého procesu alebo spravodlivého vyhodnotenia svedeckej výpovede v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.
5. Súd rešpektuje a dodržiava výsady dôvernosti informácií, ktorú ustanovujú Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov.
6. Súd nevyžaduje dôkaz všeobecne známych faktov, ale môže ich vziať úradne na vedomie.
7. Dôkazy, ktoré boli získané porušením tohto štatútu alebo medzinárodne uznávaných ľudských práv, nie sú prípustné, ak
   a) porušenie vrhá vážne pochybnosti na spoľahlivosť dôkazov alebo
   b) pripustenie dôkazu by bolo v rozpore s bezúhonnosťou konania a mohlo by ju vážne ohroziť.
8. Pri rozhodovaní o relevantnosti alebo prípustnosti dôkazov, ktoré získal štát, Súd nerozhoduje o uplatňovaní vnútroštátnych právnych predpisov štátu.

Článok 70

Trestné činy proti výkonu spravodlivosti

1. Súd má jurisdikciu nad týmito trestnými činmi proti výkonu jeho spravodlivosti, ak sú spáchané úmyselne:
   a) krivá výpoveď v prípade, že osoba má povinnosť podľa článku 69 ods. 1 vypovedať pravdu,
   b) predloženie dôkazov, o ktorých účastník konania vie, že sú sfalšované alebo pozmenené,
   c) podplácanie svedka, marenie alebo bránenie prítomnosti alebo výpovedi svedka, odveta proti svedkovi podávajúcemu výpoveď alebo marenie či pozmeňovanie dôkazov, alebo bránenie v získavaní dôkazov,
   d) bránenie, zastrašovanie alebo podplácanie úradného predstaviteľa Súdu s cieľom prinútiť alebo presvedčiť ho, aby svoje povinnosti buď vôbec nevykonal, alebo ich porušil,
   e) odveta proti úradnému predstaviteľovi Súdu za to, že si on alebo iný úradný predstaviteľ Súdu plnil svoje úradné povinnosti,
   f) požadovanie alebo prijatie úplatku úradným predstaviteľom Súdu v súvislosti s plnením jeho úradných povinností.
2. Zásady a postupy uplatňované pri výkone jurisdikcie Súdu nad trestnými činmi podľa tohto článku sú rovnaké ako tie, ktoré uvádzajú Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov. Podmienky na poskytnutie medzinárodnej spolupráce Súdu v súvislosti s jeho konaním podľa tohto článku určujú právne predpisy dožiadaného štátu.
3. V prípade uznania viny môže Súd uložiť trest odňatia slobody v rozsahu najviac piatich rokov alebo pokutu v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov, alebo kombináciu týchto trestov.

   4.

   a) Každý štát, zmluvná strana, rozšíri svoje trestné zákonodarstvo týkajúce sa trestných činov proti bezúhonnosti jeho procesu vyšetrovania alebo súdneho procesu aj na trestné činy proti výkonu spravodlivosti uvedené v tomto článku spáchané na jeho území alebo jeho občanom,
   b) Štát, zmluvná strana, na žiadosť Súdu, kedykoľvek to považuje za vhodné, postúpi prípad svojim príslušným orgánom na účely trestného stíhania. Tieto orgány týmto prípadom venujú náležitú pozornosť a dostatočné prostriedky na to, aby ich mohli efektívne vyriešiť.

Článok 71

Sankcie za neprístojné správanie pred Súdom

1. Súd môže potrestať osoby za neprístojné správanie pred ním, vrátane vyrušovania počas pojednávania alebo vedomého odmietnutia podrobiť sa jeho pokynom, použitím iných správnych opatrení, ako je odňatie slobody, napríklad dočasného alebo trvalého zákazu prítomnosti v súdnej sieni, pokuty alebo iných podobných opatrení ustanovených v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov.
2. Postupy upravujúce použitie opatrení uvedených v odseku 1 ustanovujú Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov.

Článok 72

Ochrana informácií z dôvodu národnej bezpečnosti

1. Tento článok sa vzťahuje na všetky prípady, keď by zverejnenie informácií alebo dokumentov štátu mohlo podľa názoru tohto štátu ohroziť záujmy jeho národnej bezpečnosti. Medzi tieto prípady patria tie, ktoré spadajú do pôsobnosti článku 56 ods. 2 a 3, článku 61 ods. 3, článku 64 ods. 3, článku 67 ods. 2, článku 68 ods. 6, článku 87 ods. 6 a článku 93, ako aj prípady vyskytujúce sa v ktoromkoľvek inom štádiu konania, ak takéto zverejnenie prichádza do úvahy.
2. Tento článok sa použije aj vtedy, ak osoba, ktorá bola požiadaná o poskytnutie informácií alebo dôkazov, tak odmietla urobiť alebo odkázala celú záležitosť na štát z dôvodu, že ich zverejnenie by ohrozilo bezpečnostné záujmy štátu, a ak dotknutý štát potvrdí, že podľa jeho názoru by toto zverejnenie ohrozilo jeho národné bezpečnostné záujmy.
3. Ustanovenia tohto článku sa nedotýkajú požiadaviek na dôvernosť informácií uplatňovaných podľa článku 54 ods. 3 písm. e) a f) alebo článku 73.
4. Ak sa štát dozvie, že v niektorom štádiu konania sa pravdepodobne zverejnia alebo mohli by sa zverejniť informácie alebo dokumenty štátu a ich zverejnenie by podľa jeho názoru ohrozilo jeho národné bezpečnostné záujmy, tento štát má právo zasiahnuť s cieľom vyriešiť danú vec v súlade s týmto článkom.
5. Ak by podľa názoru štátu zverejnenie informácií ohrozilo jeho národné bezpečnostné záujmy, štát, konajúc v súčinnosti s prokurátorom, obhajobou alebo senátom prípravného konania alebo so senátom prvej inštancie, prijme podľa okolností všetky potrebné opatrenia na to, aby sa táto otázka vyriešila cestou spolupráce. Medzi tieto opatrenia môže patriť
   a) zmena alebo spresnenie žiadosti,
   b) rozhodnutie Súdu o relevantnosti požadovaných informácií alebo dôkazov alebo rozhodnutie o tom, či by sa relevantné dôkazy nemohli získať alebo či sa nezískali z iného zdroja, ako je dožiadaný štát,
   c) získanie informácií alebo dôkazov z iného zdroja alebo v inej podobe, alebo
   d) dohoda o podmienkach, za akých by sa mohla poskytnúť pomoc, okrem iného aj vrátane poskytnutia súhrnov alebo upravených textov, obmedzení zverejnenia informácií, používania neverejného alebo ex parte pojednávania alebo iných ochranných opatrení povolených v štatúte a v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov.
6. Ak boli prijaté všetky primerané opatrenia na vyriešenie tejto záležitosti cestou spolupráce a podľa názoru štátu neexistujú nijaké spôsoby alebo podmienky, za akých by bolo možné informácie alebo dokumenty poskytnúť bez toho, že budú ohrozené jeho národné bezpečnostné záujmy, oznámi prokurátorovi alebo Súdu konkrétne dôvody svojho rozhodnutia, ak by samotný konkrétny opis dôvodov nepredstavoval ohrozenie národných bezpečnostných záujmov tohto štátu.
7. Ak Súd následne rozhodne, že dôkazy sú relevantné a sú nevyhnutné na určenie viny alebo neviny obžalovaného, môže podniknúť tieto kroky:
   a) Ak sa zverejnenie informácií alebo dokumentu požaduje prostredníctvom žiadosti o spoluprácu podľa deviatej časti alebo za okolností opísaných v odseku 2 a štát sa odvoláva na dôvody odmietnutia uvedené v článku 93 ods. 4,
      i) skôr, ako urobí záver uvedený v odseku 7 písm. a) bode ii), Súd môže požiadať o ďalšie

konzultácie alebo uskutočniť vypočutie s cieľom posúdiť vyhlásenia štátu vrátane neverejných vypočutí alebo vypočutí ex parte,

ii) ak Súd dospeje k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu dožiadaný štát odvolávajúci sa na dôvody odmietnutia podľa článku 93 ods. 4 nekoná v súlade so svojimi záväzkami v rámci tohto štatútu, môže vec postúpiť v súlade s článkom 87 ods. 7 aj s uvedením dôvodov tohto záveru a

iii) počas súdneho konania s obžalovaným Súd môže vysloviť takú domnienku o existencii alebo neexistencii určitého faktu, aká je za daných okolností primeraná, alebo

b) za akýchkoľvek iných okolností

i) nariadi zverejnenie informácie alebo,

ii) ak nenariadi zverejnenie informácie, vysloví takú domnienku o existencii alebo neexistencii určitého faktu, aká je za daných okolností primeraná.

Článok 73

Informácia alebo dokumenty tretej osoby

Ak Súd požiada štát, zmluvnú stranu, o poskytnutie dokumentu alebo informácie, ktorú tento štát drží, vlastní alebo kontroluje a ktorú mu dôverne sprístupnil iný štát, medzivládna organizácia alebo medzinárodná organizácia, tento štát si na zverejnenie tohto dokumentu alebo informácie vyžiada súhlas jej pôvodcu. Ak pôvodcom je štát, zmluvná strana, tento buď dá súhlas so zverejnením informácie alebo dokumentu, alebo sa zaviaže, že zverejnenie vyrieši so Súdom podľa ustanovení článku 72. Ak pôvodca, ktorým nie je štát, zmluvná strana, odmietne súhlasiť so zverejnením, dožiadaný štát oznámi Súdu, že nemôže poskytnúť dokument alebo informáciu vzhľadom na predtým existujúcu povinnosť dôvernosti voči pôvodcovi.

Článok 74

Predpoklady na prijatie rozhodnutia

1. Všetci sudcovia senátu prvej inštancie sa zúčastňujú na všetkých štádiách súdneho konania a na všetkých poradách tohto senátu. Predsedníctvo senátu môže od prípadu k prípadu vymenovať jedného náhradného sudcu alebo viacerých náhradných sudcov, ktorí sú dostupní a ktorí sa zúčastňujú na všetkých štádiách súdneho konania a nahradia člena senátu prvej inštancie v prípade, že tento člen sa nemôže naďalej zúčastňovať na jeho činnosti.
2. Rozhodnutie senátu prvej inštancie sa zakladá na vyhodnotení dôkazov a celého priebehu konania. Rozhodnutie nepresiahne rámec faktov a okolností opísaných v obžalobe a v dodatkoch k obžalobe. Rozhodnutie Súdu sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré mu boli predložené a ktoré sa pred ním prejednali počas súdneho konania.
3. Sudcovia sa usilujú dospieť k jednomyseľnému rozhodnutiu; v opačnom prípade rozhodnutie prijímajú väčšinou hlasov.
4. Porady senátu prvej inštancie sú tajné.
5. Rozhodnutie sa vyhotoví písomne a obsahuje úplné a zdôvodnené vyhlásenie o nálezoch senátu prvej inštancie týkajúcich sa dôkazov a závery. Senát prvej inštancie vydáva jedno rozhodnutie. V prípade, že sa nedosiahla jednomyseľnosť, v rozhodnutí senátu prvej inštancie sa uvedú názory väčšiny aj menšiny. Rozhodnutie alebo jeho súhrn sa oznamuje na verejnom zasadnutí.

Článok 75

Odškodnenie obetí

1. Súd ustanoví zásady týkajúce sa odškodnenia obetí alebo odškodnenia súvisiaceho s obeťami vrátane reštitúcie, náhrady a rehabilitácie. Na tomto základe môže Súd vo svojich rozhodnutiach buď na žiadosť, alebo z úradnej moci určiť rozsah a mieru škody, straty alebo ublíženia na zdraví obetí alebo súvisiacej s obeťami a uvedie, na základe akých zásad koná.
2. Súd môže vydať príkaz priamo zameraný proti odsúdenému, v ktorom špecifikuje primerané odškodnenie obetí alebo odškodnenie súvisiace s obeťami vrátane reštitúcie, náhrady a rehabilitácie. Tam, kde to je vhodné, Súd môže prikázať, aby sa rozhodnutie o odškodnení

realizovalo prostredníctvom zvereneckého fondu ustanoveného podľa článku 79.

3. Predtým, ako Súd vydá príkaz podľa tohto článku, môže si vyžiadať a zohľadniť vyhlásenia osôb uznaných vinnými, obetí, iných dotknutých osôb alebo dotknutých štátov alebo vyhlásenia uskutočnené v ich mene.
4. Pri vykonávaní svojich právomocí podľa tohto článku môže Súd po tom, ako uzná osobu vinnou za trestný čin, nad ktorým má jurisdikciu, rozhodnúť, či na vykonanie príkazu vydaného na základe tohto článku treba použiť opatrenia podľa článku 93 ods. 1.
5. Štát, zmluvná strana, vykoná rozhodnutie podľa tohto článku rovnako, ako keby sa na tento článok vzťahovali ustanovenia článku 109.
6. Nijaké ustanovenia tohto článku sa nebudú vykladať tak, aby boli na ujmu práv obetí podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva.

Článok 76

Ukladanie trestov

1. V prípade uznania osoby vinnou senát prvej inštancie zváži uloženie primeraného trestu, pričom prihliadne na dôkazy a podania predložené počas súdneho konania, ktoré sú relevantné na uloženie trestu.
2. Okrem prípadov, na ktoré sa vzťahuje článok 65, a ešte pred skončením súdneho konania senát prvej inštancie z úradnej moci môže a na žiadosť prokurátora alebo obžalovaného musí uskutočniť ďalšie pojednávanie na posúdenie všetkých dodatočných dôkazov alebo podaní relevantných na uloženie trestu v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.
3. V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje odsek 2, sa všetky vyhlásenia podľa článku 75 posudzujú počas ďalšieho pojednávania uvedeného v odseku 2 a v prípade potreby počas ďalších pojednávaní.
4. Trest sa oznamuje na verejnom zasadnutí a vždy, keď to je možné, v prítomnosti obžalovaného.

SIEDMA ČASŤ

TRESTY

Článok 77

Uplatniteľné tresty

1. S výhradou článku 110 môže Súd osobe uznanej vinnou za trestný čin podľa článku 5 tohto štatútu uložiť jeden z týchto trestov:
   a) trest odňatia slobody na dobu nepresahujúcu 30 rokov, alebo
   b) trest odňatia slobody na doživotie, ak to zdôvodňuje mimoriadna závažnosť trestného činu a osobné pomery osoby uznanej vinnou.
2. Okrem trestu odňatia slobody Súd môže nariadiť
   a) pokutu podľa kritérií ustanovených v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov,
   b) prepadnutie výnosov, majetku a aktív odvodených priamo alebo nepriamo z tohto trestného činu bez toho, aby boli dotknuté bona fide práva tretích strán.

Článok 78

Ukladanie trestu

1. Pri rozhodovaní o treste Súd v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov zohľadňuje také faktory, ako závažnosť trestného činu a osobné pomery odsúdeného.
2. Pri ukladaní trestu odňatia slobody Súd započíta dobu väzby, ak sa použila, vykonanej na príkaz Súdu. Súd môže započítať akúkoľvek dobu inak strávenú vo väzbe v súvislosti s konaním zakladajúcim trestný čin.
3. V prípade, že osoba bola uznaná vinnou za viac ako jeden trestný čin, Súd uloží trest za každý trestný čin a úhrnný trest špecifikujúci dobu odňatia slobody. Táto doba nie je kratšia, ako je najdlhší uložený jednotlivý trest, a nie je dlhšia, ako je odňatie slobody na 30 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie v súlade s článkom 77 ods. 1 písm. b).

Článok 79
Zverenecký fond

1. Rozhodnutím Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, sa zriadi zverenecký fond v prospech obetí trestných činov patriacich do jurisdikcie Súdu a rodín týchto obetí.
2. Súd môže nariadiť, aby sa peniaze a iný majetok získaný prostredníctvom pokút alebo prepadnutia previedol na základe príkazu Súdu do zvereneckého fondu.
3. Zverenecký fond sa spravuje podľa kritérií, ktoré stanoví Zhromaždenie štátov, zmluvných strán.

Článok 80
Nedotýkanie sa trestov podľa vnútroštátneho práva a vnútroštátnych zákonov

Nijaké ustanovenie tejto časti sa nedotýka spôsobu, akým štáty ukladajú tresty podľa svojich vnútroštátnych zákonov, ani právnych predpisov štátov, ktoré neustanovujú tresty predpísané v tejto časti.

ÔSMA ČASŤ
ODVOLANIE A REVÍZIA

Článok 81
Odvolanie proti rozhodnutiu o zbavení viny alebo uznaní viny alebo proti trestu

1. Proti rozhodnutiu podľa článku 74 sa možno odvolať v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov takto:
   a) prokurátor sa môže odvolať na základe ktoréhokoľvek z týchto dôvodov:
      i) procesná chyba,
      ii) vecná chyba,
      iii) právna chyba,
   b) osoba uznaná vinnou alebo prokurátor v mene osoby uznanej vinnou môže podať odvolanie z týchto dôvodov:
      i) procesná chyba,
      ii) vecná chyba,
      iii) právna chyba alebo
      iv) akýkoľvek iný dôvod, ktorý sa týka spravodlivosti alebo dôveryhodnosti konania alebo rozhodnutia.
2.
   a) Proti trestu sa v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov môže odvolať prokurátor alebo osoba uznaná vinnou z dôvodu nepomeru medzi trestným činom a trestom,
   b) ak v prípade odvolania proti trestu Súd dospeje k názoru, že odvolanie obsahuje dôvody, pre ktoré by bolo možno uznanie viny vcelku alebo sčasti vyhlásiť za neplatné, môže vyzvať prokurátora a osobu uznanú vinnou, aby predložili dôvody podľa článku 81 ods. 1 písm. a) alebo b), a môže prijať rozhodnutie o uznaní viny v súlade s článkom 83,
   c) rovnaký postup sa používa, keď Súd len na základe odvolania proti uznaniu viny dospeje k názoru, že existujú dôvody na zmiernenie trestu podľa odseku 2 písm. a).
3.
   a) Ak senát prvej inštancie nenariadi inak, osoba uznaná vinnou zostane vo väzbe počas trvania odvolacieho konania,
   b) ak doba, ktorú osoba uznaná vinnou strávi vo väzbe, presiahne dobu uloženého trestu odňatia slobody, táto osoba sa prepustí; nevzťahuje sa to na prípady, keď odvolanie podal aj prokurátor a na prepustenie sa môžu vzťahovať podmienky uvedené v písmene c),

c) v prípade zbavenia viny je obžalovaný prepustený okamžite s týmito výhradami:

i) za osobitných okolností, okrem iného aj so zreteľom na konkrétne riziko úteku, závažnosť trestného činu a pravdepodobnosť úspešnosti odvolania, senát prvej inštancie môže na žiadosť prokurátora nariadiť pokračovanie vo výkone väzby počas trvania odvolacieho konania,

ii) proti rozhodnutiu senátu prvej inštancie podľa písmena c) bodu i) možno podať odvolanie v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

4. S výhradou ustanovení odseku 3 písm. a) a b) sa počas plynutia odvolacej lehoty a trvania odvolacieho konania pozastaví výkon rozhodnutia alebo trestu.

Článok 82

Odvolanie proti iným rozhodnutiam

1. Ktorýkoľvek účastník konania sa môže odvolať proti ktorémukoľvek z týchto rozhodnutí v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov:

a) rozhodnutie týkajúce sa jurisdikcie alebo prípustnosti,

b) rozhodnutie o schválení alebo zamietnutí prepustenia osoby, proti ktorej sa vedie vyšetrovanie alebo trestné stíhanie,

c) rozhodnutie senátu prvej inštancie o konaní z vlastnej iniciatívy podľa článku 56 ods. 3,

d) rozhodnutie spojené s otázkou, ktorá by vážne ovplyvnila spravodlivé a rýchle konanie alebo výsledok súdneho konania a ktorej okamžité vyriešenie odvolacím senátom by podľa názoru senátu prípravného konania alebo senátu prvej inštancie mohlo vecne urýchliť konanie.

2. Proti rozhodnutiu senátu prípravného konania podľa článku 57 ods. 3 písm. d) sa môže odvolať dotknutý štát alebo prokurátor so súhlasom senátu prípravného konania. Odvolanie sa prerokuje zrýchleným postupom.

3. Samotné odvolanie nemá odkladný účinok, ak tak na základe žiadosti nenariadi odvolací senát v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

4. Právny zástupca obetí, osoba uznaná vinnou alebo majiteľ bona fide majetku, ktorého sa negatívne dotkol príkaz podľa článku 75, sa môže odvolať proti príkazu na odškodnenie v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

Článok 83

Odvolacie konanie

1. Na účely konania podľa článku 81 a tohto článku má odvolací senát všetky právomoci senátu prvej inštancie.

2. Ak odvolací senát zistí, že konanie, proti ktorému bolo podané odvolanie, nebolo spravodlivé a že tým bola ovplyvnená vierohodnosť rozhodnutia alebo trestu alebo že rozhodnutie alebo trest, proti ktorému bolo podané odvolanie, bolo prijaté pod vplyvom vecnej, právnej alebo procesnej chyby, môže

a) zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie alebo trest alebo

b) nariadiť nové konanie pred iným senátom prvej inštancie.

Na tieto účely môže odvolací senát vrátiť skutkovú otázku pôvodnému senátu prvej inštancie, aby o tejto otázke rozhodol a príslušne ho informoval alebo môže sám požiadať o dôkazy a o otázke rozhodnúť. Ak sa proti rozhodnutiu alebo trestu odvolala len osoba uznaná vinnou alebo prokurátor v jej mene, rozhodnutie nemožno zmeniť v neprospech tejto osoby.

3. Ak v prípade odvolania proti trestu odvolací senát zistí, že trest nie je úmerný trestnému činu, môže trest zmeniť v súlade so siedmou časťou.

4. Rozsudok odvolacieho senátu vynáša väčšina jeho sudcov na verejnom zasadnutí. V rozsudku sa uvádzajú dôvody, na ktorých sa zakladá. V prípade, že sa nedosiahla jednomyseľnosť, rozsudok odvolacieho senátu obsahuje názory väčšiny a menšiny, ale sudcovia môžu vyniesť aj osobitné alebo rozporné názory na otázky práva.

5. Odvolací senát môže vyniesť rozsudok v neprítomnosti osoby zbavenej viny alebo osoby uznanej

vinnou.

Článok 84

Revízia odsúdenia alebo trestu

1. Osoba uznaná vinnou alebo po smrti tejto osoby manželia, deti, rodičia alebo jedna osoba, ktorá je v čase smrti obžalovaného nažive a ktorú obžalovaný výslovne písomne inštruoval, aby podala takúto žiadosť, alebo prokurátor v mene osoby sa môže obrátiť na odvolací senát so žiadosťou o revíziu právoplatného rozsudku o vine alebo trestu z dôvodu, že

   a) boli zistené nové dôkazy, ktoré

      i) neboli v čase súdneho konania dostupné, pričom ich nedostupnosť nebola celkom alebo sčasti pričítateľná účastníkovi konania, ktorý žiadosť podal, a

      ii) sú natoľko významné, že keby boli dokázané v čase súdneho konania, pravdepodobne by bol vynesený iný verdikt,

   b) sa zistilo, že rozhodujúce dôkazy, ktoré sa brali do úvahy v súdnom konaní a od ktorých závisí odsúdenie, boli nepravdivé, pozmenené alebo sfalšované,

   c) jeden sudca alebo viacerí sudcovia, ktorí sa zúčastnili odsúdenia alebo potvrdenia obžaloby, sa v tomto prípade dopustili vážneho neprípustného konania alebo vážneho porušenia povinností, ktoré je dostatočne závažné na to, aby zdôvodnilo zbavenie tohto sudcu alebo týchto sudcov funkcie podľa článku 46.

2. Odvolací senát zamietne žiadosť, ak dospeje k názoru, že je nepodložená. Ak dospeje k názoru, že žiadosť je zdôvodnená, môže podľa potreby

   a) znova ustanoviť pôvodný senát prvej inštancie,

   b) ustanoviť nový senát prvej inštancie,

   c) zachovať si jurisdikciu vo veci, s cieľom po vypočutí účastníkov konania spôsobom ustanoveným v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov dospieť k rozhodnutiu o tom, či sa má rozsudok revidovať.

Článok 85

Odškodnenie zatknutej alebo odsúdenej osoby

1. Každá osoba, ktorá sa stala obeťou nezákonného zatknutia alebo väzby, má vymáhateľné právo na odškodnenie.

2. Ak bola osoba právoplatným rozhodnutím uznaná vinnou z trestného činu a následne bolo toto rozhodnutie zrušené z dôvodu, že nová alebo novozistená skutočnosť nezvratne dokázala, že došlo k justičnému omylu, osoba, ktorá v dôsledku uznania viny bola poškodená trestom, sa odškodní podľa zákona; neplatí to v prípade, ak sa dokáže, že včasné nezverejnenie neznámej skutočnosti bolo celkom alebo sčasti pričítateľné tejto osobe.

3. V mimoriadnych prípadoch, keď Súd zistí nezvratné skutočnosti dokazujúce, že došlo k vážnemu a zjavnému justičnému omylu, môže na základe vlastnej úvahy rozhodnúť o odškodnení osoby podľa kritérií ustanovených v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov, ktorá bola prepustená z väzby po právoplatnom rozhodnutí o zbavení viny alebo o zastavení konania z tohto dôvodu.

DEVIATA ČASŤ

MEDZINÁRODNÁ SPOLUPRÁCA A SÚDNA POMOC

Článok 86

Všeobecná povinnosť spolupráce

Štáty, zmluvné strany, v súlade s ustanoveniami tohto štatútu plne spolupracujú so Súdom pri vyšetrovaní a trestnom stíhaní činov v jeho jurisdikcii.

Článok 87

Žiadosti o spoluprácu - všeobecné ustanovenia

1.

a) Súd má právomoc podávať štátom, zmluvným stranám, žiadosti o spoluprácu. Tieto žiadosti podáva diplomatickou cestou alebo iným vhodným spôsobom, ktorý každý štát, zmluvná strana, vymedzí pri ratifikácii, prijatí, schválení alebo prístupe.

Pri neskorších zmenách spôsobu podávania žiadostí jednotlivé štáty, zmluvné strany, postupujú v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

b) Tam, kde to je vhodné, a bez toho, aby sa to dotklo ustanovení písmena a), sa žiadosti môžu podávať aj prostredníctvom Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (International Criminal Police Organisation) alebo inej vhodnej regionálnej organizácie.

2. Žiadosti o spoluprácu a akékoľvek dokumenty na podporu žiadosti sa vypracúvajú buď v úradnom jazyku dožiadaného štátu, alebo ich sprevádza preklad do tohto jazyka, alebo v jednom z pracovných jazykov Súdu v súlade s rozhodnutím príslušného štátu pri ratifikácii, prijatí, schválení alebo prístupe.

Pri neskorších zmenách tohto rozhodnutia jednotlivé štáty, zmluvné strany, postupujú v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

3. Dožiadaný štát zachováva dôvernosť žiadosti o spoluprácu a všetkých dokumentov na podporu žiadosti a zverejňuje ich len v rozsahu nevyhnutnom na účely vykonania žiadosti.

4. V súvislosti s akoukoľvek žiadosťou o pomoc predloženou podľa tejto časti môže Súd prijať opatrenia vrátane opatrení súvisiacich s ochranou informácií potrebné z hľadiska bezpečnosti alebo fyzickej či duševnej pohody všetkých obetí, potenciálnych svedkov a ich rodín. Súd môže požiadať, aby sa všetky informácie sprístupnené v rámci deviatej časti poskytovali a aby sa s nimi zaobchádzalo spôsobom, ktorý chráni bezpečnosť a fyzickú alebo duševnú pohodu obete, potenciálnych svedkov a ich rodín.

5.

a) Súd môže vyzvať štát, ktorý nie je zmluvnou stranou tohto štatútu, o poskytnutie pomoci podľa tejto časti na základe ad hoc dojednania, dohody s týmto štátom alebo na akomkoľvek inom primeranom základe.

b) Ak štát, ktorý nie je zmluvnou stranou tohto štatútu, uzavrie so Súdom ad hoc dohodu alebo dojednanie, pričom žiadosti Súdu nevybavuje v súlade s touto dohodou alebo dojednaním, Súd o tom môže informovať zhromaždenie štátov, zmluvných strán, alebo Bezpečnostnú radu, ak mu vec postúpila Bezpečnostná rada.

6. Súd môže požiadať ktorúkoľvek medzivládnu organizáciu o poskytnutie informácií alebo dokumentov. Súd môže požiadať aj o iné formy spolupráce a pomoci, na akých sa dohodne s touto organizáciou a ktoré sú v súlade s jej kompetenciou alebo mandátom.

7. Ak štát, zmluvná strana, nevyhovie žiadosti Súdu o spoluprácu v rozpore s ustanoveniami tohto štatútu, a tým Súdu zabráni vykonávať jeho funkcie a právomoci podľa tohto štatútu, Súd môže vydať nález v tomto zmysle a postúpiť vec zhromaždeniu štátov, zmluvných strán, alebo Bezpečnostnej rade, ak mu vec postúpila Bezpečnostná rada.

Článok 88

Dostupnosť postupov vo vnútroštátnom práve

Štáty, zmluvné strany, zabezpečia, aby v ich vnútroštátnom práve boli dostupné postupy na všetky formy spolupráce, ktoré ustanovuje táto časť.

Článok 89

Odovzdanie osôb Súdu

1. Súd môže podať žiadosť o zatknutie a odovzdanie osoby spolu s materiálom na podporu svojej žiadosti uvedeným v článku 91 ktorémukoľvek štátu, na ktorého území sa táto osoba nachádza, a požiada tento štát o spoluprácu pri zatknutí a odovzdaní tejto osoby. Štáty, zmluvné strany,

v súlade s ustanoveniami tejto časti a postupmi podľa vnútroštátneho práva žiadosti o zatknutie a odovzdanie vyhovejú.

2. Ak osoba, o ktorej odovzdanie ide, podá námietku na vnútroštátny súd na základe princípu ne bis in idem, ktorý ustanovuje článok 20, dožiadaný štát bezodkladne požiada Súd o konzultáciu s cieľom určiť, či prijal relevantné rozhodnutie o prípustnosti. Ak je prípad prípustný, dožiadaný štát pristúpi k vykonaniu žiadosti. Ak rozhodnutie o prípustnosti ešte nie je prijaté, dožiadaný štát môže odložiť vykonanie žiadosti o odovzdanie osoby, až kým Súd nerozhodne o prípustnosti.

3.

a) Štát, zmluvná strana, v súlade so svojím vnútroštátnym procesným právom povolí prepravu osoby, ktorú Súdu odovzdáva iný štát, cez jeho územie okrem prípadov, keď by tranzit cez tento štát bránil odovzdaniu alebo ho oddialil.

b) Súd podáva žiadosť o tranzit v súlade s článkom 86. Žiadosť o tranzit musí obsahovať

i) opis prepravovanej osoby,

ii) krátke zhrnutie faktov prípadu a ich právnu charakteristiku a

iii) príkaz na zatknutie a odovzdanie.

c) Prepravovaná osoba je počas tranzitu držaná vo väzbe.

d) Ak je osoba prepravovaná letecky a na území tranzitného štátu sa neplánuje nijaké pristátie, povolenie sa nevyžaduje.

e) Ak sa na území tranzitného štátu uskutoční neplánované pristátie, tento štát môže vyžadovať žiadosť o tranzit od Súdu podľa ustanovení písmena b). Tranzitný štát zadrží prepravovanú osobu vo väzbe dovtedy, kým nedostane žiadosť o tranzit a kým sa tranzit neuskutoční; väzbu na účely tohto písmena pritom nemožno predĺžiť nad 96 hodín od neplánovaného pristátia, ak do tohto času štát žiadosť nedostane.

4. Ak sa proti žiadanej osobe vedie konanie alebo si osoba odpykáva trest v dožiadanom štáte za iný trestný čin, ako je trestný čin, ktorý je dôvodom žiadosti Súdu o jej odovzdanie, dožiadaný štát sa po prijatí rozhodnutia o schválení žiadosti obráti so žiadosťou o konzultáciu na Súd.

Článok 90

Konkurujúce si žiadosti

1. Štát, zmluvná strana, ktorá od Súdu dostane žiadosť o odovzdanie osoby podľa článku 89 a pritom dostane aj žiadosť od niektorého ďalšieho štátu o vydanie rovnakej osoby za rovnaké správanie, ktoré je základom trestného činu, pre ktorý žiada o odovzdanie tejto osoby aj Súd, musí o tejto skutočnosti informovať Súd aj dožadujúci štát.

2. Ak dožadujúci štát je štátom, zmluvnou stranou, dožiadaný štát uprednostní žiadosť od Súdu pod podmienkou, že

a) Súd na základe článku 18 alebo 19 rozhodne, že prípad, v súvislosti s ktorým sa požaduje odovzdanie, je prípustný, a že tento záver prihliada na vyšetrovanie alebo trestné stíhanie vedené dožadujúcim štátom v súvislosti s jeho žiadosťou o vydanie, alebo

b) Súd prijme rozhodnutie uvedené v písmene a) na základe oznámenia dožiadaného štátu podľa odseku 1.

3. Ak Súd neprijal rozhodnutie podľa odseku 2 písm. a), dožiadaný štát môže v dobe, kým Súd rozhoduje podľa odseku 2 písm. b), konať podľa vlastnej úvahy vo veci žiadosti o vydanie od dožadujúceho štátu; osobu však nevydá dovtedy, kým Súd nerozhodne, že prípad je prípustný. Súd rozhoduje na základe zrýchleného postupu.

4. Ak dožadujúci štát nie je zmluvnou stranou tohto štatútu, dožiadaný štát, ak nemá medzinárodnú povinnosť vydania osoby dožadujúcemu štátu, uprednostní žiadosť o odovzdanie Súdu, ak Súd rozhodol, že prípad je prípustný.

5. Ak Súd o prípade podľa odseku 4 rozhodol, že je neprípustný, dožiadaný štát môže podľa vlastnej úvahy konať vo veci žiadosti o vydanie od dožadujúceho štátu.

6. V prípadoch, na ktoré sa vzťahuje odsek 4, s výnimkou dožiadaných štátov majúcich

medzinárodnú povinnosť vydať osobu dožadujúcim štátom, ktoré nie sú zmluvnou stranou podľa tohto štatútu, rozhodne dožiadaný štát o tom, či osobu odovzdá Súdu alebo vydá dožadujúcemu štátu. Pri tomto rozhodovaní dožiadaný štát zváži všetky relevantné faktory, medzi ktoré okrem iného patria:

a) dátum podania jednotlivých žiadostí,

b) záujmy dožadujúceho štátu vrátane toho, či bol trestný čin spáchaný na jeho území, a štátnej príslušnosti obetí a hľadanej osoby a

c) možnosť následného odovzdania osoby medzi Súdom a dožadujúcim štátom.

7. Keď štát, zmluvná strana, ktorá dostane žiadosť od Súdu o odovzdanie osoby, dostane aj žiadosť od niektorého štátu o vydanie tej istej osoby za iný skutok, ako bol skutok, za ktorý Súd ako za trestný čin požaduje odovzdanie tejto osoby,

a) ak dožiadaný štát nemá existujúci medzinárodný záväzok vydať osobu dožadujúcemu štátu, dá prednosť žiadosti Súdu,

b) ak má dožiadaný štát existujúci medzinárodný záväzok vydať osobu dožadujúcemu štátu, rozhodne, či túto osobu odovzdá Súdu alebo ju vydá dožadujúcemu štátu. Pri tomto rozhodovaní dožiadaný štát zváži všetky relevantné faktory vrátane faktorov uvedených v odseku 6, pričom však osobitne posúdi relatívnu povahu a závažnosť daného skutku.

8. Ak na základe oznámenia podľa tohto článku Súd rozhodne, že prípad je neprípustný a následne sa zamietne vydanie do dožadujúceho štátu, dožiadaný štát o tomto rozhodnutí informuje Súd.

Článok 91

Obsah žiadosti o zatknutie a odovzdanie

1. Žiadosť o zatknutie a odovzdanie sa vyhotovuje písomne. V naliehavých prípadoch možno žiadosť podať prostredníctvom akéhokoľvek média, ktoré je schopné dodať písomný záznam, ale následne ju treba potvrdiť cestou ustanovenou v článku 87 ods. 1 písm. a).

2. Žiadosť o zatknutie a odovzdanie osoby, na ktorú vydal príkaz na zatknutie senát prípravného konania podľa článku 58, musí obsahovať alebo ju musí sprevádzať

a) informácia o opise hľadanej osoby postačujúca na identifikáciu tejto osoby a informácia o mieste, kde sa táto osoba pravdepodobne zdržuje,

b) kópiu príkazu na zatknutie a

c) všetky dokumenty, vyhlásenia alebo informácie, ktoré predpisujú náležitosti odovzdávacieho konania dožiadaného štátu s tým, že tieto náležitosti by nemali byť zaťažujúce viac ako náležitosti predpísané pre žiadosti o vydanie osôb podľa zmlúv alebo dojednaní medzi dožiadaným štátom a ostatnými štátmi a podľa možnosti by vzhľadom na osobitnú povahu Súdu mali byť menej zaťažujúce.

3. V prípade žiadosti o zatknutie a odovzdanie osoby, ktorá už bola uznaná vinnou, táto žiadosť musí obsahovať alebo ju musí sprevádzať

a) kópia akéhokoľvek príkazu na zatknutie tejto osoby,

b) kópia rozsudku o uznaní viny,

c) informácia potvrdzujúca, že hľadaná osoba je tá, ktorá je uvedená v rozsudku o uznaní viny, a

d) ak hľadanej osobe bol uložený trest, kópia uloženého trestu a v prípade trestu odňatia slobody vyhlásenie o tom, akú časť trestu už vykonala a akú časť má ešte vykonať.

4. Na žiadosť Súdu štát, zmluvná strana, so Súdom prekonzultuje, a to buď všeobecne, alebo v súvislosti s konkrétnou vecou, všetky náležitosti predpísané jeho vnútroštátnymi právnymi predpismi aplikovateľné na základe odseku 2 písm. c). Počas konzultácií štát, zmluvná strana, informuje Súd o konkrétnych náležitostiach predpísaných jeho vnútroštátnymi právnymi predpismi.

Článok 92

Predbežné zatknutie

1. V naliehavých prípadoch môže Súd požiadať o predbežné zatknutie hľadanej osoby na dobu potrebnú na predloženie žiadosti o odovzdanie a dokumentov na podporu tejto žiadosti uvedených v článku 91.
2. Žiadosť o predbežné zatknutie sa podáva prostredníctvom akéhokoľvek média, ktoré je schopné dodať písomný záznam, a obsahuje
   a) informácie o opise hľadanej osoby postačujúce na jej identifikáciu a informácie o mieste, kde sa táto osoba pravdepodobne nachádza,
   b) stručné zhrnutie trestných činov, za ktoré sa požaduje zatknutie tejto osoby, a fakty, ktoré údajne predstavujú tieto trestné činy vrátane času a miesta spáchania trestného činu tam, kde to je možné,
   c) vyhlásenie o existencii príkazu na zatknutie hľadanej osoby alebo rozsudku o uznaní viny a
   d) vyhlásenie, že žiadosť o odovzdanie osoby bude nasledovať.
3. Predbežne zatknutá osoba môže byť prepustená z väzby, ak dožiadaný štát nedostane žiadosť o odovzdanie a dokumenty na podporu tejto žiadosti uvedené v článku 91 v lehote uvedenej v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov. Ak to však právny poriadok dožiadaného štátu umožňuje, táto osoba môže súhlasiť so svojím odovzdaním ešte pred uplynutím tejto lehoty. V takomto prípade dožiadaný štát urobí kroky na odovzdanie osoby Súdu v najkratšom možnom čase.
4. Skutočnosť, že hľadaná osoba bola prepustená z väzby podľa odseku 3, sa nedotýka ďalšieho zatknutia a odovzdania tejto osoby, ak žiadosť o odovzdanie a dokumenty na podporu tejto žiadosti sú dodané v neskoršom termíne.

Článok 93

Iné formy spolupráce

1. V súlade s ustanoveniami tejto časti a postupmi podľa vnútroštátneho práva štáty, zmluvné strany, musia vyhovieť žiadostiam Súdu o poskytnutie ďalej uvádzanej pomoci v súvislosti s vyšetrovaním alebo trestným stíhaním:
   a) identifikácia osôb a miesta, kde sa zdržiavajú, alebo miesta, kde sa nachádzajú veci,
   b) vykonávanie dôkazov vrátane výpovede pod prísahou a predloženie dôkazov vrátane znaleckých posudkov a správ požadovaných Súdom,
   c) vypočutie ktorejkoľvek osoby, proti ktorej sa vedie vyšetrovanie alebo trestné stíhanie,
   d) doručenie dokumentov vrátane súdnych dokumentov,
   e) uľahčenie dobrovoľnej prítomnosti osôb ako svedkov alebo znalcov pred Súdom,
   f) dočasné odovzdanie osôb podľa odseku 7,
   g) preskúmanie miest alebo lokalít vrátane exhumácie a preskúmania pohrebísk,
   h) vykonanie prehliadok a zaistenie,
   i) zabezpečenie záznamov a dokumentov vrátane úradných záznamov a dokumentov,
   j) ochrana obetí a svedkov a zachovanie dôkazov,
   k) identifikácia, vysledovanie a zmrazenie alebo zaistenie výnosov, majetku a aktív a vecí použitých na spáchanie trestného činu na účely ich prípadnej konfiškácie bez toho, aby boli dotknuté práva bona fide tretích strán, a
   l) pomoc akéhokoľvek iného druhu, ktorú nezakazuje právo dožiadaného štátu, zameranú na uľahčenie vyšetrovania a trestného stíhania za trestné činy v jurisdikcii Súdu.
2. Súd má právomoc poskytnúť záruku svedkovi alebo znalcovi, že nebude trestne stíhaný, zadržaný alebo podrobený obmedzeniu osobnej slobody Súdom v súvislosti s akýmkoľvek činom alebo opomenutím, ktoré predchádzali odchodu tejto osoby z dožiadaného štátu.

3. Ak je v dožiadanom štáte zakázané vykonávať niektoré konkrétne opatrenie uvedené v žiadosti o pomoc podľa odseku 1 na základe existujúcej všeobecne aplikovateľnej právnej zásady, dožiadaný štát to bezodkladne prekonzultuje so Súdom s cieľom pokúsiť sa túto záležitosť vyriešiť. Pri týchto konzultáciách by sa mala zvážiť možnosť poskytnutia pomoci iným spôsobom alebo za istých podmienok. Ak sa záležitosť nepodarí vyriešiť ani po konzultácii, Súd preformuluje svoju žiadosť podľa potreby.
4. Štát, zmluvná strana, môže zamietnuť žiadosť o pomoc, a to celkom alebo sčasti len vtedy, keď sa žiadosť týka predloženia dokumentov alebo zverejnenia dôkazov súvisiacich s jeho národnou bezpečnosťou.
5. Pred tým, ako dožiadaný štát zamietne žiadosť o pomoc, musí posúdiť, či pomoc nemožno poskytnúť za istých vymedzených podmienok alebo či pomoc nemožno poskytnúť v neskoršom termíne alebo alternatívnym spôsobom s tým, že ak Súd alebo prokurátor akceptuje takto podmienenú pomoc, Súd alebo prokurátor bude tieto podmienky rešpektovať.
6. V prípade, že dožiadaný štát zamietne pomoc, o dôvodoch tohto zamietnutia okamžite informuje Súd alebo prokurátora.

7.

a) Súd môže požiadať o dočasné odovzdanie osoby vo väzbe na účely identifikácie alebo získania výpovede, alebo inej pomoci. Osobu možno previezť, ak sú splnené tieto podmienky:

   i) osoba dá slobodne svoj informovaný súhlas s presunom a

   ii) dožiadaný štát súhlasí s presunom s výhradou podmienok, na akých sa tento štát a Súd dohodnú.

b) Dočasne odovzdávaná osoba zostane vo väzbe. Keď sa splní účel presunu, Súd osobu bezodkladne vráti dožiadanému štátu.

8.

a) Súd zabezpečí dôvernosť dokumentov a informácií a zverejní ich len v rozsahu potrebnom na vyšetrovanie a konanie opísané v žiadosti.

b) V prípade potreby dožiadaný štát môže prokurátorovi dôverne odovzdať dokumenty alebo informácie. Prokurátor ich potom môže použiť výlučne na získanie nových dôkazov.

c) Dožiadaný štát môže z úradnej moci alebo na žiadosť prokurátora následne vysloviť súhlas so zverejnením takýchto dokumentov alebo informácií. Tie sa potom môžu použiť ako dôkazy na základe ustanovení piatej a šiestej časti a v súlade s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.

9.

a) i) V prípade, že štát, zmluvná strana, dostane konkurujúce si žiadosti od Súdu aj od iného štátu v rámci svojej medzinárodnej povinnosti, ktoré sú iného druhu ako žiadosti o odovzdanie alebo vydanie, štát, zmluvná strana, sa po porade so Súdom a iným štátom bude usilovať vyhovieť obidvom žiadostiam a v prípade potreby jednu alebo druhú žiadosť odloží alebo ju spojí s nejakými podmienkami.

   ii) V opačnom prípade sa konkurujúce si žiadosti riešia v súlade so zásadami ustanovenými v článku 90.

b) Ak sa však žiadosť od Súdu týka informácií, majetku alebo osôb, ktoré podliehajú kontrole tretieho štátu alebo medzinárodnej organizácie na základe medzinárodnej zmluvy, dožiadané štáty v tomto zmysle informujú Súd, ktorý svoju žiadosť podá tretiemu štátu alebo medzinárodnej organizácii.

10.

a) Súd môže na požiadanie spolupracovať so štátom, zmluvnou stranou, a poskytnúť mu pomoc pri vyšetrovaní alebo súdnom procese týkajúcom sa skutku, ktorý je trestným činom, na ktorú sa vzťahuje jurisdikcia Súdu, alebo ktorý je závažným trestným činom podľa vnútroštátneho práva dožadujúceho štátu.

b) i) Pomoc poskytnutá podľa písmena a) okrem iného zahŕňa

a. odovzdanie vyhlásení, dokumentov alebo iných druhov dôkazov získaných v priebehu

vyšetrovania alebo súdneho procesu vedeného Súdom a
b. vypočúvanie ktorejkoľvek osoby vzatej do väzby na príkaz Súdu,

ii) v prípade pomoci podľa písmena b) bodu i) a

a. ak boli dokumenty alebo dôkazy iného druhu získané s pomocou niektorého štátu, ich odovzdanie si vyžaduje súhlas tohto štátu,

b. ak vyhlásenia, dokumenty alebo iné druhy dôkazov poskytol svedok alebo znalec, ich odovzdanie podlieha ustanoveniam článku 68.

c) Súd môže za podmienok ustanovených v tomto odseku vyhovieť žiadosti o pomoc podľa tohto odseku od štátu, ktorý nie je stranou tohto štatútu.

Článok 94

Odklad vykonania žiadosti v súvislosti s prebiehajúcim vyšetrovaním alebo trestným stíhaním

1. Keby malo okamžité vykonanie žiadosti narušiť prebiehajúce vyšetrovanie alebo trestné stíhanie v inom prípade, ako je prípad uvedený v žiadosti, dožiadaný štát môže odložiť vykonanie žiadosti na čas dohodnutý so Súdom. Odklad však nesmie byť dlhší, ako je čas potrebný na skončenie príslušného vyšetrovania alebo trestného stíhania v dožiadanom štáte. Pred prijatím rozhodnutia o odklade by mal dožiadaný štát zvážiť, či by nebolo možné pomoc poskytnúť okamžite s istými podmienkami.
2. Ak sa prijme rozhodnutie o odklade v súlade s odsekom 1, prokurátor má možnosť žiadať o opatrenia na zachovanie dôkazov podľa článku 93 ods. 1 písm. j).

Článok 95

Odklad vykonania žiadosti v súvislosti s námietkou voči jej prípustnosti

Ak Súd skúma vznesenú námietku voči prípustnosti podľa článku 18 alebo 19, dožiadaný štát môže odložiť vykonanie žiadosti podľa tejto časti po dobu, kým Súd rozhoduje o námietke, ak Súd prokurátorovi konkrétne nenariadi, aby začal zhromažďovať tieto údaje podľa článku 18 alebo 19.

Článok 96

Obsah žiadosti o iné formy pomoci podľa článku 93

1. Žiadosť o iné formy pomoci uvedené v článku 93 sa vypracuje písomne. V naliehavých prípadoch možno žiadosť podať prostredníctvom akéhokoľvek média, ktoré je schopné dodať písomný záznam, pod podmienkou, že žiadosť sa potvrdí cestou ustanovenou v článku 87 ods. 1 písm. a).
2. Žiadosť obsahuje alebo na jej podporu sú k nej priložené tieto náležitosti:
   a) stručný opis účelu žiadosti a požadovanej pomoci vrátane právneho základu a zdôvodnenia žiadosti,
   b) čo najviac podrobných informácií o mieste pobytu alebo identifikácii akejkoľvek osoby alebo miesta, ktorá sa hľadá alebo zisťuje, aby bolo možné poskytnúť požadovanú pomoc,
   c) stručný opis základných faktov podmieňujúcich žiadosť,
   d) dôvody na použitie akéhokoľvek postupu alebo náležitosti, ktoré sa musia dodržiavať,
   e) informácie potrebné na základe práva dožiadaného štátu týkajúce sa vykonania žiadosti a
   f) všetky ďalšie relevantné informácie potrebné na to, aby sa mohla poskytnúť požadovaná pomoc.
3. Na žiadosť Súdu štát, zmluvná strana, so Súdom prekonzultuje, všeobecne alebo v súvislosti s konkrétnou záležitosťou, všetky požiadavky predpísané v jeho vnútroštátnom práve v súvislosti s odsekom 2 písm. e). Pri týchto konzultáciách štát, zmluvná strana, informuje Súd o konkrétnych požiadavkách predpísaných jeho vnútroštátnym právom.
4. Tam, kde to je vhodné, sa ustanovenia tohto článku vzťahujú aj na žiadosť o pomoc podanú Súdu.

Článok 97

Konzultácie

Ak štát, zmluvná strana, dostane žiadosť podľa tejto časti a v tejto súvislosti identifikuje problémy, ktoré by mohli brániť alebo mariť vykonanie tejto žiadosti, bezodkladne so Súdom prekonzultuje riešenie tejto záležitosti. Medzi tieto problémy môže okrem iného patriť

a) nedostatok informácií na vykonanie žiadosti,

b) v prípade žiadosti o odovzdanie skutočnosť, že miesto pobytu hľadanej osoby nemožno zistiť ani napriek maximálnemu úsiliu alebo že vyšetrovaním sa zistilo, že osoba nachádzajúca sa vo väzbe v dožiadanom štáte jednoznačne nie je osobou menovanou v príkaze, alebo

c) skutočnosť, že vykonanie žiadosti v jej terajšej podobe by vyžadovalo, aby dožiadaný štát porušil už existujúci zmluvný záväzok prijatý vo vzťahu k inému štátu.

Článok 98

Spolupráca v súvislosti so vzdaním sa imunity a súhlasom s odovzdaním

1. Súd smie podať žiadosť o odovzdanie alebo o pomoc, v rámci ktorej by dožiadaný štát musel konať v rozpore so svojimi záväzkami podľa medzinárodného práva týkajúcimi sa imunity štátu alebo diplomatickej imunity osoby z tretieho štátu alebo majetku tretieho štátu, len pod podmienkou, že Súd predtým v rámci spolupráce dosiahne od tretieho štátu vzdanie sa imunity.

2. Súd smie podať žiadosť o odovzdanie, v rámci ktorej by dožiadaný štát musel konať v rozpore so svojimi záväzkami vyplývajúcimi z medzinárodných zmlúv ustanovujúcich, že pre odovzdanie osoby Súdu je potrebný súhlas vysielajúceho štátu, len pod podmienkou, že Súd predtým v rámci spolupráce dosiahne od vysielajúceho štátu súhlas s jej odovzdaním.

Článok 99

Vykonanie žiadostí podľa článkov 93 a 96

1. Žiadosti o pomoc sa vykonávajú v súlade s príslušným postupom ustanoveným právnymi predpismi dožiadaného štátu a ak to tieto predpisy nezakazujú, spôsobom špecifikovaným v žiadosti, vrátane dodržania všetkých v nej obsiahnutých postupov alebo umožnenia osobám špecifikovaným v žiadosti prítomnosť a účasť na procese jej vykonávania.

2. V prípade naliehavej žiadosti sa na žiadosť Súdu dokumenty alebo dôkazy poskytnuté v rámci odpovede posielajú expresne.

3. Odpovede dožiadaného štátu sa zasielajú v pôvodnom jazyku a forme.

4. Bez toho, aby boli dotknuté ostatné články tejto časti, a tam, kde to je nevyhnutné na úspešné vykonanie žiadosti, ktorú možno vykonať bez akýchkoľvek donucovacích opatrení, vrátane konkrétne dobrovoľného vypočutia osoby alebo dobrovoľného získania dôkazov od osoby a vrátane toho, aby sa tak dialo bez prítomnosti orgánov dožiadaného štátu, ak to má pre vykonanie žiadosti zásadný význam, a preskúmania verejnej lokality alebo iného verejného miesta bez jeho zmeny, prokurátor môže takúto žiadosť vykonať priamo na území štátu takto:

   a) ak je dožiadaný štát, zmluvná strana, štátom, na ktorého území bol trestný čin údajne spáchaný, a ak bolo rozhodnuté o prípustnosti podľa článkov 18 a 19, prokurátor môže takúto žiadosť priamo vykonať po uskutočnení všetkých potrebných konzultácií s dožiadaným štátom, zmluvnou stranou,

   b) v ostatných prípadoch môže prokurátor takúto žiadosť vykonať po konzultáciách s dožiadaným štátom, zmluvnou stranou, a s ohľadom na akékoľvek primerané podmienky alebo záujmy vyjadrené týmto štátom. Ak dožiadaný štát, zmluvná strana, identifikuje problémy pri vykonávaní žiadosti podľa tohto písmena, bezodkladne konzultuje so Súdom riešenie tejto veci.

5. Ustanovenia, podľa ktorých sa osoba, ktorú Súd vypočúva alebo preskúmava podľa článku 72, môže dovolávať obmedzení súvisiacich s povinnosťou mlčanlivosti vzhľadom na bezpečnosť štátu, sa vzťahujú aj na vykonávanie žiadostí o pomoc podľa tohto článku.

Článok 100

Náklady

1. Bežné náklady na vykonanie žiadostí na území dožiadaného štátu znáša tento štát s výnimkou týchto nákladov, ktoré znáša Súd:
   a) náklady súvisiace s dopravou a bezpečnosťou svedkov a znalcov alebo s odovzdaním osôb vo väzbe podľa článku 93,
   b) náklady na preklady, tlmočenie a prepis,
   c) cestovné náklady a diéty sudcov, prokurátora, zástupcov prokurátora, tajomníka, zástupcu tajomníka a pracovníkov ktoréhokoľvek orgánu Súdu,
   d) náklady na všetky znalecké posudky alebo správy vyžiadané Súdom,
   e) náklady spojené s prepravou osôb odovzdávaných Súdu štátom, v ktorom vykonávajú väzbu, a
   f) všetky mimoriadne náklady, ktoré by po konzultáciách mohli vzniknúť v súvislosti s vykonávaním žiadosti.
2. Ustanovenia odseku 1 sa podľa potreby vzťahujú aj na žiadosti adresované Súdu štátmi, zmluvnými stranami. V takomto prípade znáša bežné výdavky na ich vykonanie Súd.

Článok 101

Zásada špeciality

1. Proti osobe odovzdanej Súdu podľa tohto štatútu sa nesmie viesť konanie, osoba sa nesmie trestať ani vziať do väzby za nič, čo urobila pred svojím odovzdaním, okrem skutkov alebo správania, ktoré sú predmetom trestných činov v súvislosti s ktorými bola táto osoba odovzdaná.
2. Súd môže požiadať štát, ktorý odovzdal osobu Súdu, aby sa vzdal požiadaviek ustanovených v odseku 1, a tam, kde je to potrebné, poskytne tomuto štátu dodatočné informácie v súlade s článkom 91. Štáty, zmluvné strany, majú právomoc vzdať sa týchto požiadaviek v prospech Súdu, ktorú by sa mali snažiť využiť.

Článok 102

Používanie výrazov

Na účely tohto štatútu

a) „odovzdaním" sa rozumie odovzdanie osoby Súdu štátom na základe tohto štatútu,
b) „vydaním" sa rozumie vydanie osoby jedným štátom druhému štátu na základe zmluvy, dohovoru alebo vnútroštátnej legislatívy.

DESIATA ČASŤ

VÝKON

Článok 103

Úloha štátov pri výkone trestov odňatia slobody

1.
   a) Trest odňatia slobody sa vykonáva v štáte, ktorý tým Súd poverí spomedzi zoznamu štátov, ktoré Súdu naznačili ochotu prijať odsúdené osoby.
   b) V čase, keď štát deklaruje svoju ochotu prijať odsúdené osoby, môže s týmto prijatím spájať niektoré podmienky, ktoré odsúhlasí so Súdom a ktoré sú v súlade s touto časťou.
   c) Štát, ktorý bol v konkrétnom prípade poverený, neodkladne informuje Súd o tom, či toto poverenie akceptuje.
2.
   a) Štát výkonu oznámi Súdu akékoľvek okolnosti vrátane uplatňovania akýchkoľvek podmienok dohodnutých podľa odseku 1, ktoré by mohli vecne ovplyvniť podmienky alebo rozsah

odňatia slobody. Súdu treba všetky takéto známe alebo predvídateľné okolnosti oznámiť aspoň so 45-dňovým predstihom. Počas tejto lehoty štát výkonu nevykoná žiadne kroky, ktoré by mohli spôsobiť ujmu jeho záväzkom podľa článku 110.

b) Ak Súd nemôže súhlasiť s okolnosťami uvedenými v písmene a), oznámi to štátu výkonu a postupuje v súlade s článkom 104 ods. 1.

3. Uplatňujúc svoju právomoc na výber štátu pri poverovaní podľa odseku 1 Súd prihliada na

a) zásadu, že štáty, zmluvné strany, by mali zdieľať zodpovednosť za vykonávanie trestov odňatia slobody v súlade s princípom rovnomerného rozdelenia, ktorý ustanovujú Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov,

b) uplatňovanie všeobecne akceptovaných medzinárodných zmluvných noriem, ktorými sa riadi zaobchádzanie s väzňami,

c) názory odsúdenej osoby,

d) štátnu príslušnosť odsúdenej osoby,

e) všetky ďalšie faktory, ktoré súvisia s okolnosťami trestného činu alebo pomermi odsúdenej osoby, alebo s účinným výkonom trestu a ktoré prichádzajú do úvahy pri poverovaní štátu týmto výkonom.

4. Ak nijaký štát nie je poverený podľa odseku 1, trest odňatia slobody sa vykonáva vo väzenskom zariadení, ktoré dá k dispozícii hostiteľský štát v súlade s podmienkami ustanovenými v dohode o hlavnom sídle podľa článku 3 ods. 2. V takomto prípade náklady vyplývajúce z výkonu trestu odňatia slobody znáša Súd.

Článok 104

Zmena štátu povereného výkonom

1. Súd môže kedykoľvek rozhodnúť, že odsúdenú osobu presunie do väzenia v inom štáte.
2. Odsúdená osoba sa môže kedykoľvek obrátiť na Súd so žiadosťou o presun zo štátu výkonu.

Článok 105

Výkon trestu

1. S výhradou podmienok, ktoré štát mohol určiť v súlade s článkom 103 ods. 1 písm. b), trest odňatia slobody je pre štáty, zmluvné strany, záväzný a tie ho nesmú v žiadnom prípade zmeniť.
2. Súd má výhradné právo rozhodovať o všetkých žiadostiach o odvolanie a revíziu. Štát výkonu nesmie odsúdenému brániť podať akúkoľvek takúto žiadosť.

Článok 106

Dohľad nad výkonom trestov a podmienkami väznenia

1. Výkon trestu odňatia slobody podlieha dohľadu zo strany Súdu a musí byť v súlade so všeobecne uznávanými medzinárodnými zmluvnými štandardmi týkajúcimi sa zaobchádzania s väzňami.
2. Podmienky väznenia sa riadia právnym poriadkom štátu výkonu a musia byť v súlade so všeobecne uznávanými medzinárodnými zmluvnými štandardmi týkajúcimi sa zaobchádzania s väzňami; tieto podmienky nesmú byť v žiadnom prípade priaznivejšie alebo nepriaznivejšie, ako sú podmienky, za akých svoj trest vykonávajú osoby odsúdené za podobné trestné činy v štáte výkonu.
3. Komunikácia medzi odsúdeným a Súdom je dôverná a nekladú sa jej prekážky.

Článok 107

Presun osoby po skončení výkonu trestu

1. Po skončení výkonu trestu môže byť osoba, ktorá nie je štátnym príslušníkom štátu výkonu, v súlade s právnym poriadkom štátu výkonu prevezená do štátu, ktorý má povinnosť ju prijať, alebo do iného štátu, ktorý súhlasí s jej prijatím, s prihliadnutím na všetky želania osoby, ktorá má byť do tohto štátu prevezená, ak štát výkonu nedá tejto osobe povolenie zostať na jeho území.

2. Ak náklady vyplývajúce z prevezenia osoby do iného štátu podľa odseku 1 neznáša nijaký štát, tieto náklady znáša Súd.
3. S výhradou ustanovení článku 108 môže štát výkonu v súlade so svojím právnym poriadkom túto osobu tiež vydať alebo iným spôsobom odovzdať štátu, ktorý požiadal o vydanie alebo odovzdanie tejto osoby na účely súdneho konania alebo výkonu trestu.

Článok 108

Obmedzenie trestného stíhania alebo trestania za iné trestné činy

1. Odsúdená osoba, ktorá sa nachádza vo väzbe v štáte výkonu, nesmie byť trestne stíhaná, trestaná alebo vydaná tretiemu štátu za nič, čoho sa dopustila pred tým, ako bola odovzdaná štátu výkonu, ak toto trestné stíhanie, trest alebo vydanie neschváli Súd na žiadosť štátu výkonu.
2. Súd o tejto veci rozhodne po vypočutí názorov odsúdenej osoby.
3. Odsek 1 sa nepoužije v prípade, keď odsúdená osoba dobrovoľne zotrvá na území štátu výkonu po výkone celého trestu uloženého Súdom dlhšie ako 30 dní alebo sa na územie tohto štátu vráti po tom, ako z neho odišla.

Článok 109

Výkon pokút a opatrení na prepadnutie veci

1. Štáty, zmluvné strany, vykonajú pokuty alebo prepadnutie veci nariadené Súdom podľa siedmej časti bez toho, aby boli dotknuté bona fide práva tretích strán a v súlade s postupom predpísaným vo vnútroštátnych právnych predpisoch.
2. Ak štát, zmluvná strana, nemôže splniť príkaz na prepadnutie veci, prijme opatrenia na spätné získanie hodnoty výnosov, majetku alebo aktív, ktoré majú na základe príkazu Súdu prepadnúť, bez toho, aby boli dotknuté bona fide práva tretích strán.
3. Majetok alebo výnos z predaja nehnuteľností, prípadne výnos z predaja iného majetku, ktoré získa štát, zmluvná strana, v dôsledku výkonu rozsudku Súdu, sa prevedie na Súd.

Článok 110

Preskúmanie zmiernenia trestu Súdom

1. Štát výkonu nesmie osobu prepustiť pred skončením trestu uloženého Súdom.
2. Súd má výhradnú právomoc rozhodnúť o akomkoľvek zmiernení trestu, o čom rozhoduje po vypočutí osoby.
3. Keď osoba vykonala dve tretiny trestu alebo 25 rokov v prípade odňatia slobody na doživotie, Súd preskúma trest s cieľom rozhodnúť, či by sa mal znížiť. Toto preskúmanie sa nesmie uskutočniť skôr, ako je uvedené.
4. Po preskúmaní podľa odseku 3 môže Súd zmierniť trest, ak zistí, že sa vyskytuje jeden faktor alebo niekoľko z týchto faktorov:
   a) včas prejavená a trvalá ochota osoby spolupracovať so Súdom pri vyšetrovaní a trestnom stíhaní,
   b) dobrovoľná pomoc osoby pri výkone rozsudkov a príkazov Súdu v iných prípadoch, najmä poskytovanie pomoci pri lokalizácii aktív podliehajúcich príkazom na pokutu, prepadnutie alebo odškodnenie, ktoré by sa mohli použiť v prospech obetí, alebo
   c) iné faktory podmieňujúce jednoznačnú a výraznú zmenu okolností dostatočne zdôvodňujúcu zníženie trestu, ako to ustanovujú Pravidlá súdneho konania a vykonávania dôkazov.
5. Ak Súd v prvom preskúmaní podľa odseku 3 rozhodne, že nie je vhodné zmierniť trest, otázku zníženia trestu ďalej preskúmava v intervaloch a s použitím kritérií ustanovených v Pravidlách súdneho konania a vykonávania dôkazov.

Článok 111
Útek

Ak odsúdený ujde z väzby a utečie zo štátu výkonu, tento štát môže po konzultácii so Súdom požiadať na základe bilaterálnych alebo multilaterálnych dojednaní o odovzdanie tejto osoby iný štát, v ktorom sa osoba nachádza, alebo môže požiadať Súd, aby usiloval o jej odovzdanie v súlade s deviatou časťou. Môže podať usmernenie, aby osoba bola dodaná štátu, v ktorom vykonávala trest, alebo inému Súdom poverenému štátu.

JEDENÁSTA ČASŤ
ZHROMAŽDENIE ŠTÁTOV, ZMLUVNÝCH STRÁN

Článok 112
Zhromaždenie štátov, zmluvných strán

1. Týmto sa zriaďuje Zhromaždenie štátov, zmluvných strán, tohto štatútu. Každý štát, zmluvná strana, má v zhromaždení jedného zástupcu, ktorého môžu sprevádzať náhradníci a poradcovia. Ostatné štáty, ktoré podpísali tento štatút alebo Záverečný akt, môžu byť pozorovateľmi zhromaždenia.
2. Zhromaždenie
   a) podľa potreby posudzuje a prijíma odporúčania prípravnej komisie,
   b) zabezpečuje riadiaci dohľad nad predsedníctvom, prokurátorom a tajomníkom vo veciach týkajúcich sa správy Súdu,
   c) posudzuje správy a činnosti výboru zriadeného podľa odseku 3 a prijíma s tým spojené potrebné opatrenia,
   d) posudzuje a prijíma rozpočet Súdu,
   e) rozhoduje o tom, kedy sa má v súlade s článkom 36 zmeniť počet sudcov,
   f) v súlade s článkom 87 ods. 5 a 7 posudzuje všetky otázky súvisiace s absenciou spolupráce,
   g) vykonáva všetky ďalšie funkcie v súlade s týmto štatútom alebo s Pravidlami súdneho konania a vykonávania dôkazov.
3.
   a) Zhromaždenie má svoj výbor, ktorý tvorí predseda, dvaja podpredsedovia a 18 členov zvolených zhromaždením na trojročné funkčné obdobie.
   b) Výbor má reprezentatívny charakter a zohľadňuje najmä rovnomerné geografické rozdelenie a primerané zastúpenie hlavných právnych systémov vo svete.
   c) Výbor sa stretáva podľa potreby, ale najmenej raz ročne. Pomáha zhromaždeniu pri plnení jeho povinností.
4. Zhromaždenie si môže vytvoriť také pomocné orgány, aké uzná za potrebné, vrátane nezávislého kontrolného mechanizmu na inšpekciu, hodnotenie a vyšetrovanie Súdu s cieľom zvýšiť jeho efektívnosť a hospodárnosť.
5. Na zasadnutiach zhromaždenia a výboru sa môže podľa potreby zúčastňovať predseda Súdu, prokurátor a tajomník alebo ich zástupcovia.
6. Zhromaždenie zasadá v sídle Súdu alebo v hlavnom sídle Organizácie Spojených národov raz ročne; v prípade, že si to okolnosti vyžadujú, sa konajú osobitné zasadnutia. Ak tento štatút neustanovuje inak, výbor zvoláva osobitné zasadnutia z vlastnej iniciatívy alebo na požiadanie jednej tretiny štátov, zmluvných strán.
7. Každý štát, zmluvná strana, má jeden hlas. Bude sa vynakladať všestranné úsilie na to, aby sa rozhodnutia v zhromaždení a vo výbore prijímali na základe konsenzu. Ak sa konsenzus nedá dosiahnuť a ak štatút neustanovuje inak,
   a) rozhodnutia o zásadných otázkach musí schváliť dvojtretinová väčšina prítomných

a hlasujúcich členov pod podmienkou, že kvórum pre hlasovanie predstavuje absolútna väčšina štátov, zmluvných strán,

b) rozhodnutia o procedurálnych otázkach sa prijímajú jednoduchou väčšinou prítomných a hlasujúcich štátov, zmluvných strán.

8. Štát, zmluvná strana, ktorý zaostáva s platením svojich finančných príspevkov na úhradu nákladov Súdu, nemá v zhromaždení ani vo výbore nijaký hlas, ak výška jeho nedoplatkov je rovnaká alebo vyššia, ako je výška príspevkov, ktoré mal zaplatiť za posledné úplné dva roky. Zhromaždenie však môže takémuto štátu, zmluvnej strane, povoliť hlasovanie v zhromaždení a vo výbore, ak si overí, že neplatenie je výsledkom podmienok, ktoré štát, zmluvná strana, nemôže ovplyvniť.

9. Zhromaždenie prijíma svoj vlastný rokovací poriadok.

10. Úradné a pracovné jazyky zhromaždenia sú rovnaké, ako sú jazyky Valného zhromaždenia Organizácie Spojených národov.

DVANÁSTA ČASŤ
FINANCOVANIE

Článok 113
Finančné pravidlá

Ak nie je výslovne ustanovené inak, všetky finančné záležitosti súvisiace so Súdom a so zasadnutiami Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, vrátane jeho výboru a pomocných orgánov sa riadia týmto štatútom a finančnými predpismi a pravidlami, ktoré prijme Zhromaždenie štátov, zmluvných strán.

Článok 114
Úhrada výdavkov

Výdavky Súdu a Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, vrátane jeho výboru a pomocných orgánov sa uhrádzajú z prostriedkov Súdu.

Článok 115
Prostriedky Súdu a Zhromaždenia štátov, zmluvných strán

Výdavky Súdu a Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, vrátane jeho výboru a pomocných orgánov, ako to ustanovuje rozpočet dohodnutý Zhromaždením štátov, zmluvných strán, sa uhrádzajú z týchto zdrojov:

a) z príspevkov vymeraných štátom, zmluvným stranám,

b) z prostriedkov poskytnutých Organizáciou Spojených národov podliehajúcich ich schváleniu Valným zhromaždením, najmä vo vzťahu k výdavkom vzniknutým v súvislosti s prípadmi, ktoré postúpila Bezpečnostná rada.

Článok 116
Dobrovoľné príspevky

Bez toho, aby bol dotknutý článok 115, Súd môže dostať a použiť ako doplnkové fondy, dobrovoľné príspevky od vlád, medzinárodných organizácií, jednotlivcov, korporácií a iných subjektov v súlade s relevantnými kritériami prijatými Zhromaždením štátov, zmluvných strán.

Článok 117
Stanovenie príspevkov

Príspevky štátov, zmluvných strán, sa určujú v súlade s dohodnutou stupnicou, ktorá vychádza zo stupnice prijatej Organizáciou Spojených národov na jej bežný rozpočet a upravenou v súlade so zásadami, na ktorých sa táto stupnica zakladá.

Článok 118
Ročný audit

Záznamy, účtovné knihy a účty Súdu vrátane jeho ročných finančných výkazov sa každoročne podrobujú auditu nezávislého audítora.

TRINÁSTA ČASŤ
ZÁVEREČNÉ USTANOVENIA

Článok 119
Riešenie sporov

1. Akýkoľvek spor týkajúci sa súdnej funkcie Súdu sa rieši rozhodnutím Súdu.
2. Všetky ostatné spory medzi dvoma alebo viacerými štátmi, zmluvnými stranami, týkajúce sa výkladu alebo aplikácie tohto štatútu, ktoré sa nevyriešia prostredníctvom rokovaní do troch mesiacov od ich vzniku, sa postupujú Zhromaždeniu štátov, zmluvných strán. Zhromaždenie sa môže samo pokúsiť vyriešiť spor alebo môže prijať odporúčania o ďalších spôsoboch riešenia sporu vrátane jeho postúpenia Medzinárodnému súdnemu dvoru v súlade so štatútom toho súdu.

Článok 120
Výhrady

K tomuto štatútu nemožno urobiť výhrady.

Článok 121
Zmeny

1. Po uplynutí siedmich rokov od nadobudnutia platnosti tohto štatútu môže ktorýkoľvek štát, zmluvná strana, navrhnúť jeho zmenu. Text každej navrhovanej zmeny sa postúpi generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov, ktorý ho bez odkladu rozpošle všetkým štátom, zmluvným stranám.
2. Najskôr tri mesiace odo dňa oznámenia rozhodne Zhromaždenie štátov, zmluvných strán, na svojom ďalšom zasadnutí väčšinou prítomných a hlasujúcich o tom, či návrh prijíma. Zhromaždenie sa môže zaoberať návrhom priamo alebo v prípade, že si to príslušná otázka vyžaduje, môže zvolať Hodnotiacu konferenciu.
3. Ak sa na zasadnutí Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, alebo na Hodnotiacej konferencii zmenu nepodarí prijať na základe konsenzu, jej prijatie si vyžaduje dvojtretinovú väčšinu štátov, zmluvných strán.
4. S výnimkou prípadu ustanoveného v odseku 5 zmena nadobudne platnosť pre všetky štáty, zmluvné strany, jeden rok po tom, ako 7/8 týchto štátov uloží ratifikačnú listinu alebo listinu o prijatí u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.
5. Akákoľvek zmena článkov 5, 6, 7 a 8 tohto štatútu nadobudne platnosť pre tie štáty, zmluvné strany, ktoré zmenu prijali, jeden rok odo dňa uloženia ich ratifikačnej listiny alebo listiny o prijatí. Vo vzťahu k štátom, zmluvným stranám, ktoré zmenu neprijali, Súd nebude vykonávať jurisdikciu nad trestným činom, ktorého sa zmena týka, ak ho spáchal občan tohto štátu, zmluvnej strany, alebo ak bol spáchaný na jeho území.
6. Ak zmenu v súlade s odsekom 4 prijme 7/8 štátov, zmluvných strán, všetky štáty, zmluvné strany, ktoré zmenu neprijali, môžu od tohto štatútu odstúpiť s okamžitou účinnosťou bez ohľadu na článok 127 ods. 1, ale s výhradou článku 127 ods. 2 prostredníctvom výpovede podanej najneskôr do jedného roka od nadobudnutia platnosti uvedenej zmeny.
7. Generálny tajomník Organizácie Spojených národov rozpošle všetky zmeny prijaté na zasadnutí Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, alebo na Hodnotiacej konferencii všetkým štátom, zmluvným stranám.

Článok 122

Zmeny ustanovení inštitucionálnej povahy

1. Zmeny tých ustanovení tohto štatútu, ktoré majú výlučne inštitucionálnu povahu, konkrétne článku 36 ods. 8 a 9, článku 37, článku 38, článku 39 ods. 1 (prvé dve vety), 2 a 4, článku 42 ods. 4 až 9, článku 43 ods. 2 a 3 a článkov 44, 46, 47 a 49, môže ktorýkoľvek štát, zmluvná strana, navrhnúť kedykoľvek, bez ohľadu na znenie článku 121 ods. 1. Text akejkoľvek navrhovanej zmeny sa predloží generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov alebo takej inej osobe určenej Zhromaždením štátov, zmluvných strán, ktorá ho bez odkladu rozošle všetkým štátom, zmluvným stranám, a iným zúčastňujúcim sa zhromaždenia.
2. Zmeny podľa tohto článku, pri ktorých sa nedosiahne konsenzus, sa prijímajú dvojtretinovou väčšinou štátov, zmluvných strán, na Zhromaždení štátov, zmluvných strán, alebo na Hodnotiacej konferencii. Tieto zmeny nadobudnú platnosť pre všetky štáty, zmluvné strany, šesť mesiacov po ich prijatí Zhromaždením alebo konferenciou.

Článok 123

Preskúmanie štatútu

1. Sedem rokov odo dňa nadobudnutia platnosti tohto štatútu generálny tajomník Organizácie Spojených národov zvolá Hodnotiacu konferenciu s cieľom posúdiť prípadné zmeny tohto štatútu. Toto hodnotenie môže zahŕňať aj zoznam trestných činov uvedených v článku 5, ale nemusí sa obmedzovať len naň. Konferencia je otvorená pre všetkých účastníkov Zhromaždenia štátov, zmluvných strán, a za rovnakých podmienok.
2. V ktoromkoľvek neskoršom čase generálny tajomník Organizácie Spojených národov na žiadosť štátu, zmluvnej strany, a na účely ustanovené v odseku 1 po schválení väčšinou štátov, zmluvných strán, zvolá Hodnotiacu konferenciu.
3. Ustanovenia článku 121 ods. 3 až 7 sa vzťahujú na prijatie a nadobudnutie platnosti akejkoľvek zmeny štatútu, ktorú posudzuje Hodnotiaca konferencia.

Článok 124

Prechodné ustanovenia

Bez ohľadu na ustanovenia článku 12 ods. 1 a 2 štát v čase, keď sa stáva zmluvnou stranou tohto štatútu, môže vyhlásiť na sedem rokov od nadobudnutia platnosti tohto štatútu pre uvedený štát, že neprijíma jurisdikciu Súdu nad kategóriou trestných činov uvedených v článku 8 v prípade, že trestný čin údajne spáchali jeho občania alebo bol spáchaný na jeho území. Vyhlásenie podľa tohto článku možno kedykoľvek odvolať. Ustanovenia tohto článku preskúmava Hodnotiaca konferencia zvolaná v súlade s článkom 123 ods. 1.

Článok 125

Podpis, ratifikácia, prijatie, schválenie alebo prístup

1. Tento štatút bude otvorený na podpis pre všetky štáty v Ríme, v hlavnom sídle Organizácie Spojených národov pre potraviny a poľnohospodárstvo, 17. júla 1998. Po tomto termíne zostane otvorený na podpis na Ministerstve zahraničných vecí Talianska v Ríme až do 17. októbra 1998. Po tomto termíne štatút zostane otvorený na podpis v New Yorku, v hlavnom sídle Organizácie Spojených národov, až do 31. decembra 2000.
2. Tento štatút podlieha ratifikácii, prijatiu alebo schváleniu signatárskych štátov. Listiny o ratifikácii, prijatí alebo schválení sa ukladajú u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.
3. Tento štatút je otvorený na prístup všetkým štátom. Listiny o prístupe sa uložia u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.

Článok 126

Nadobudnutie platnosti

1. Tento štatút nadobudne platnosť v prvý deň mesiaca, ktorý nasleduje po uplynutí šesťdesiatich

dní odo dňa uloženia 60. ratifikačnej listiny, listiny o prijatí, schválení alebo prístupe u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov.

2. Pre každý štát, ktorý tento štatút ratifikuje, prijme, schváli alebo k nemu pristúpi po uložení 60. ratifikačnej listiny, listiny o prijatí, schválení alebo prístupe, nadobudne štatút platnosť v prvý deň mesiaca, ktorý nasleduje po uplynutí šesťdesiatich dní odo dňa uloženia ratifikačnej listiny, listiny o prijatí, schválení alebo prístupe týmto štátom.

Článok 127

Odstúpenie

1. Štát, zmluvná strana, môže prostredníctvom písomného oznámenia adresovaného generálnemu tajomníkovi Organizácie Spojených národov odstúpiť od tohto štatútu. Odstúpenie nadobudne účinnosť jeden rok odo dňa prijatia oznámenia, ak sa v oznámení neuvádza neskorší termín.
2. Štát sa v dôsledku svojho odstúpenia nezbavuje svojich povinností vyplývajúcich z tohto štatútu v čase, keď bol ešte jeho stranou, vrátane akýchkoľvek finančných povinností, ktoré mu vznikli. Jeho odstúpenie neovplyvní nijakú spoluprácu so Súdom v súvislosti s vyšetrovaním trestnej činnosti a konaním, ktoré odstupujúcemu štátu ukladá povinnosť spolupracovať a ktoré sa začalo pred dňom účinnosti odstúpenia, ani nijakým spôsobom neohrozí prebiehajúce preskúmavanie akejkoľvek veci, ktorú Súd preskúmaval pred dátumom účinnosti odstúpenia.

Článok 128

Autentické texty

Originál tohto štatútu, ktorého arabský, čínsky, anglický, francúzsky, ruský a španielsky text sú rovnako autentické, sa uloží u generálneho tajomníka Organizácie Spojených národov, ktorý rozpošle jeho overené kópie všetkým štátom.

NA POTVRDENIE UVEDENÉHO dolupodpísaní, ktorých na tento účel riadne splnomocnili ich vlády, podpísali tento štatút.

Dané v Ríme, 17. júla 1998.

Príloha
k č. 333/2002 Z. z.

ROME STATUTE OF THE INTERNATIONAL CRIMINAL COURT*

PREAMBLE

The States Parties to this Statute,

Conscious that all peoples are united by common bonds, their cultures pieced together in a shared heritage, and concerned that this delicate mosaic may be shattered at any time,

Mindful that during this century millions of children, women and men have been victims of unimaginable atrocities that deeply shock the conscience of humanity,

Recognizing that such grave crimes threaten the peace, security and well-being of the world,

Affirming that the most serious crimes of concern to the international community as a whole must not go unpunished and that their effective prosecution must be ensured by taking measures at the national level and by enhancing international cooperation,

Determined to put an end to impunity for the perpetrators of these crimes and thus to contribute to the prevention of such crimes,

Recalling that it is the duty of every State to exercise its criminal jurisdiction over those responsible for international crimes,

Reaffirming the Purposes and Principles of the Charter of the United Nations, and in particular that all States shall refrain from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any State, or in any other manner inconsistent with the Purposes of the United Nations,

Emphasizing in this connection that nothing in this Statute shall be taken as authorizing any State Party to intervene in an armed conflict or in the internal affairs of any State,

Determined to these ends and for the sake of present and future generations, to establish an independent permanent International Criminal Court in relationship with the United Nations system, with jurisdiction over the most serious crimes of concern to the international community as a whole,

Emphasizing that the International Criminal Court established under this Statute shall be complementary to national criminal jurisdictions,

Resolved to guarantee lasting respect for and the enforcement of international justice,

Have agreed as follows

PART 1
ESTABLISHMENT OF THE COURT

Article 1
The Court

An International Criminal Court ("the Court") is hereby established. It shall be a permanent institution and shall have the power to exercise its jurisdiction over persons for the most serious crimes of international concern, as referred to in this Statute, and shall be complementary to national criminal jurisdictions. The jurisdiction and functioning of the Court shall be governed by the provisions of this Statute.

Article 2
Relationship of the Court with the United Nations

The Court shall be brought into relationship with the United Nations through an agreement to be approved by the Assembly of States Parties to this Statute and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.

Article 3
Seat of the Court

1. The seat of the Court shall be established at The Hague in the Netherlands ("the host State").

2. The Court shall enter into a headquarters agreement with the host State, to be approved by the Assembly of States Parties and thereafter concluded by the President of the Court on its behalf.

3. The Court may sit elsewhere, whenever it considers it desirable, as provided in this Statute.

Article 4
Legal status and powers of the Court

1. The Court shall have international legal personality. It shall also have such legal capacity as may be necessary for the exercise of its functions and the fulfilment of its purposes.

2. The Court may exercise its functions and powers, as provided in this Statute, on the territory of any State Party and, by special agreement, on the territory of any other State.

PART 2

JURISDICTION, ADMISSIBILITY AND APPLICABLE LAW

Article 5

Crimes within the jurisdiction of the Court

1. The jurisdiction of the Court shall be limited to the most serious crimes of concern to the international community as a whole. The Court has jurisdiction in accordance with this Statute with respect to the following crimes:
(a) The crime of genocide;
(b) Crimes against humanity;
(c) War crimes;
(d) The crime of aggression.

2. The Court shall exercise jurisdiction over the crime of aggression once a provision is adopted in accordance with articles 121 and 123 defining the crime and setting out the conditions under which the Court shall exercise jurisdiction with respect to this crime. Such a provision shall be consistent with the relevant provisions of the Charter of the United Nations.

Article 6

Genocide

For the purpose of this Statute, "genocide" means any of the following acts committed with intent to destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group, as such:
(a) Killing members of the group;
(b) Causing serious bodily or mental harm to members of the group;
(c) Deliberately inflicting on the group conditions of life calculated to bring about its physical destruction in whole or in part;
(d) Imposing measures intended to prevent births within the group;
(e) Forcibly transferring children of the group to another group.

Article 7

Crimes against humanity

1. For the purpose of this Statute, "crime against humanity" means any of the following acts when committed as part of a widespread or systematic attack directed against any civilian population, with knowledge of the attack:
(a) Murder;
(b) Extermination;
(c) Enslavement;
(d) Deportation or forcible transfer of population;
(e) Imprisonment or other severe deprivation of physical liberty in violation of fundamental rules of international law;
(f) Torture;
(g) Rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, enforced sterilization, or any other form of sexual violence of comparable gravity;
(h) Persecution against any identifiable group or collectivity on political, racial, national, ethnic, cultural, religious, gender as defined in paragraph 3, or other grounds that are universally recognized as impermissible under international law, in connection with any act referred to in this paragraph or any crime within the jurisdiction of the Court;
(i) Enforced disappearance of persons;
(j) The crime of apartheid;
(k) Other inhumane acts of a similar character intentionally causing great suffering, or serious injury to body or to mental or physical health.

2. For the purpose of paragraph 1:
(a) "Attack directed against any civilian population" means a course of conduct involving the multiple commission of acts referred to in paragraph 1 against any civilian population, pursuant to or in furtherance of a State or organizational policy to commit such attack;
(b) "Extermination" includes the intentional infliction of conditions of life, inter alia the deprivation of access to food and medicine, calculated to bring about the destruction of part of a population;
(c) "Enslavement" means the exercise of any or all of the powers attaching to the right of ownership over a person and includes the exercise of such power in the course of trafficking in persons, in particular women and children;
(d) "Deportation or forcible transfer of population" means forced displacement of the persons concerned by expulsion or other coercive acts from the area in which they are lawfully present, without grounds permitted under international law;
(e) "Torture" means the intentional infliction of severe pain or suffering, whether physical or mental, upon a person in the custody or under the control of the accused; except that torture shall not include pain or suffering arising only from, inherent in or incidental to, lawful sanctions;
(f) "Forced pregnancy" means the unlawful confinement of a woman forcibly made pregnant, with the intent of affecting the ethnic composition of any population or carrying out other grave violations of international law. This definition shall not in any way be interpreted as affecting national laws relating to pregnancy;
(g) "Persecution" means the intentional and severe deprivation of fundamental rights contrary to international law by reason of the identity of the group or collectivity;
(h) "The crime of apartheid" means inhumane acts of a character similar to those referred to in paragraph 1, committed in the context of an institutionalized regime of systematic oppression and domination by one racial group over any other racial group or groups and committed with the intention of maintaining that regime;
(i) "Enforced disappearance of persons" means the arrest, detention or abduction of persons by, or with the authorization, support or acquiescence of, a State or a political organization, followed by a refusal to acknowledge that deprivation of freedom

or to give information on the fate or whereabouts of those persons, with the intention of removing them from the protection of the law for a prolonged period of time.

3. For the purpose of this Statute, it is understood that the term "gender" refers to the two sexes, male and female, within the context of society. The term "gender" does not indicate any meaning different from the above.

Article 8

War crimes

1. The Court shall have jurisdiction in respect of war crimes in particular when committed as part of a plan or policy or as part of a large-scale commission of such crimes.

2. For the purpose of this Statute, "war crimes" means:

(a) Grave breaches of the Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts against persons or property protected under the provisions of the relevant Geneva Convention:
  (i) Wilful killing;
  (ii) Torture or inhuman treatment, including biological experiments;
  (iii) Wilfully causing great suffering, or serious injury to body or health;
  (iv) Extensive destruction and appropriation of property, not justified by military necessity and carried out unlawfully and wantonly;
  (v) Compelling a prisoner of war or other protected person to serve in the forces of a hostile Power;
  (vi) Wilfully depriving a prisoner of war or other protected person of the rights of fair and regular trial;
  (vii) Unlawful deportation or transfer or unlawful confinement;
  (viii) Taking of hostages.

(b) Other serious violations of the laws and customs applicable in international armed conflict, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:
  (i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities;
  (ii) Intentionally directing attacks against civilian objects, that is, objects which are not military objectives;
  (iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material, units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;
  (iv) Intentionally launching an attack in the knowledge that such attack will cause incidental loss of life or injury to civilians or damage to civilian objects or widespread, long-term and severe damage to the natural environment which would be clearly excessive in relation to the concrete and direct overall military advantage anticipated;
  (v) Attacking or bombarding, by whatever means, towns, villages, dwellings or buildings which are undefended and which are not military objectives;
  (vi) Killing or wounding a combatant who, having laid down his arms or having no longer means of defence, has surrendered at discretion;
  (vii) Making improper use of a flag of truce, of the flag or of the military insignia and uniform of the enemy or of the United Nations, as well as of the distinctive emblems of the Geneva Conventions, resulting in death or serious personal injury;
  (viii) The transfer, directly or indirectly, by the Occupying Power of parts of its own civilian population into the territory it occupies, or the deportation or transfer of all or parts of the population of the occupied territory within or outside this territory;
  (ix) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;
  (x) Subjecting persons who are in the power of an adverse party to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;
  (xi) Killing or wounding treacherously individuals belonging to the hostile nation or army;
  (xii) Declaring that no quarter will be given;
  (xiii) Destroying or seizing the enemy's property unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of war;
  (xiv) Declaring abolished, suspended or inadmissible in a court of law the rights and actions of the nationals of the hostile party;
  (xv) Compelling the nationals of the hostile party to take part in the operations of war directed against their own country, even if they were in the belligerent's service before the commencement of the war;
  (xvi) Pillaging a town or place, even when taken by assault;
  (xvii) Employing poison or poisoned weapons;
  (xviii) Employing asphyxiating, poisonous or other gases, and all analogous liquids, materials or devices;
  (xix) Employing bullets which expand or flatten easily in the human body, such as bullets with a hard envelope which does not entirely cover the core or is pierced with incisions;
  (xx) Employing weapons, projectiles and material

and methods of warfare which are of a nature to cause superfluous injury or unnecessary suffering or which are inherently indiscriminate in violation of the international law of armed conflict, provided that such weapons, projectiles and material and methods of warfare are the subject of a comprehensive prohibition and are included in an annex to this Statute, by an amendment in accordance with the relevant provisions set forth in articles 121 and 123;

(xxi) Committing outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(xxii) Committing rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f), enforced sterilization, or any other form of sexual violence also constituting a grave breach of the Geneva Conventions;

(xxiii) Utilizing the presence of a civilian or other protected person to render certain points, areas or military forces immune from military operations;

(xxiv) Intentionally directing attacks against buildings, material, medical units and transport, and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(xxv) Intentionally using starvation of civilians as a method of warfare by depriving them of objects indispensable to their survival, including wilfully impeding relief supplies as provided for under the Geneva Conventions;

(xxvi) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into the national armed forces or using them to participate actively in hostilities.

(c) In the case of an armed conflict not of an international character, serious violations of article 3 common to the four Geneva Conventions of 12 August 1949, namely, any of the following acts committed against persons taking no active part in the hostilities, including members of armed forces who have laid down their arms and those placed hors de combat by sickness, wounds, detention or any other cause:

(i) Violence to life and person, in particular murder of all kinds, mutilation, cruel treatment and torture;

(ii) Committing outrages upon personal dignity, in particular humiliating and degrading treatment;

(iii) Taking of hostages;

(iv) The passing of sentences and the carrying out of executions without previous judgement pronounced by a regularly constituted court, affording all judicial guarantees which are generally recognized as indispensable.

(d) Paragraph 2 (c) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not apply to situations of internal disturbances and tensions, such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature.

(e) Other serious violations of the laws and customs applicable in armed conflicts not of an international character, within the established framework of international law, namely, any of the following acts:

(i) Intentionally directing attacks against the civilian population as such or against individual civilians not taking direct part in hostilities;

(ii) Intentionally directing attacks against buildings, material, medical units and transport, and personnel using the distinctive emblems of the Geneva Conventions in conformity with international law;

(iii) Intentionally directing attacks against personnel, installations, material, units or vehicles involved in a humanitarian assistance or peacekeeping mission in accordance with the Charter of the United Nations, as long as they are entitled to the protection given to civilians or civilian objects under the international law of armed conflict;

(iv) Intentionally directing attacks against buildings dedicated to religion, education, art, science or charitable purposes, historic monuments, hospitals and places where the sick and wounded are collected, provided they are not military objectives;

(v) Pillaging a town or place, even when taken by assault;

(vi) Committing rape, sexual slavery, enforced prostitution, forced pregnancy, as defined in article 7, paragraph 2 (f), enforced sterilization, and any other form of sexual violence also constituting a serious violation of article 3 common to the four Geneva Conventions;

(vii) Conscripting or enlisting children under the age of fifteen years into armed forces or groups or using them to participate actively in hostilities;

(viii) Ordering the displacement of the civilian population for reasons related to the conflict, unless the security of the civilians involved or imperative military reasons so demand;

(ix) Killing or wounding treacherously a combatant adversary;

(x) Declaring that no quarter will be given;

(xi) Subjecting persons who are in the power of another party to the conflict to physical mutilation or to medical or scientific experiments of any kind which are neither justified by the medical, dental or hospital treatment of the person concerned nor carried out in his or her interest, and which cause death to or seriously endanger the health of such person or persons;

(xii) Destroying or seizing the property of an adversary unless such destruction or seizure be imperatively demanded by the necessities of the conflict;

(f) Paragraph 2 (e) applies to armed conflicts not of an international character and thus does not apply to situations of internal disturbances and tensions,

such as riots, isolated and sporadic acts of violence or other acts of a similar nature. It applies to armed conflicts that take place in the territory of a State when there is protracted armed conflict between governmental authorities and organized armed groups or between such groups.

3. Nothing in paragraph 2 (c) and (e) shall affect the responsibility of a Government to maintain or re-establish law and order in the State or to defend the unity and territorial integrity of the State, by all legitimate means.

Article 9

Elements of Crimes

1. Elements of Crimes shall assist the Court in the interpretation and application of articles 6, 7 and 8. They shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Elements of Crimes may be proposed by:
(a) Any State Party;
(b) The judges acting by an absolute majority;
(c) The Prosecutor.

Such amendments shall be adopted by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

3. The Elements of Crimes and amendments thereto shall be consistent with this Statute.

Article 10

Nothing in this Part shall be interpreted as limiting or prejudicing in any way existing or developing rules of international law for purposes other than this Statute.

Article 11

Jurisdiction ratione temporis

1. The Court has jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into force of this Statute.

2. If a State becomes a Party to this Statute after its entry into force, the Court may exercise its jurisdiction only with respect to crimes committed after the entry into force of this Statute for that State, unless that State has made a declaration under article 12, paragraph 3.

Article 12

Preconditions to the exercise of jurisdiction

1. A State which becomes a Party to this Statute thereby accepts the jurisdiction of the Court with respect to the crimes referred to in article 5.

2. In the case of article 13, paragraph (a) or (c), the Court may exercise its jurisdiction if one or more of the following States are Parties to this Statute or have accepted the jurisdiction of the Court in accordance with paragraph 3:
(a) The State on the territory of which the conduct in question occurred or, if the crime was committed on board a vessel or aircraft, the State of registration of that vessel or aircraft;
(b) The State of which the person accused of the crime is a national.

3. If the acceptance of a State which is not a Party to this Statute is required under paragraph 2, that State may, by declaration lodged with the Registrar, accept the exercise of jurisdiction by the Court with respect to the crime in question. The accepting State shall cooperate with the Court without any delay or exception in accordance with Part 9.

Article 13

Exercise of jurisdiction

The Court may exercise its jurisdiction with respect to a crime referred to in article 5 in accordance with the provisions of this Statute if:
(a) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by a State Party in accordance with article 14;
(b) A situation in which one or more of such crimes appears to have been committed is referred to the Prosecutor by the Security Council acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations; or
(c) The Prosecutor has initiated an investigation in respect of such a crime in accordance with article 15.

Article 14

Referral of a situation by a State Party

1. A State Party may refer to the Prosecutor a situation in which one or more crimes within the jurisdiction of the Court appear to have been committed requesting the Prosecutor to investigate the situation for the purpose of determining whether one or more specific persons should be charged with the commission of such crimes.

2. As far as possible, a referral shall specify the relevant circumstances and be accompanied by such supporting documentation as is available to the State referring the situation.

Article 15

Prosecutor

1. The Prosecutor may initiate investigations proprio motu on the basis of information on crimes within the jurisdiction of the Court.

2. The Prosecutor shall analyse the seriousness of the information received. For this purpose, he or she may seek additional information from States, organs of the United Nations, intergovernmental or non-governmental organizations, or other reliable

sources that he or she deems appropriate, and may receive written or oral testimony at the seat of the Court.

3. If the Prosecutor concludes that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, he or she shall submit to the Pre-Trial Chamber a request for authorization of an investigation, together with any supporting material collected. Victims may make representations to the Pre-Trial Chamber, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. If the Pre-Trial Chamber, upon examination of the request and the supporting material, considers that there is a reasonable basis to proceed with an investigation, and that the case appears to fall within the jurisdiction of the Court, it shall authorize the commencement of the investigation, without prejudice to subsequent determinations by the Court with regard to the jurisdiction and admissibility of a case.

5. The refusal of the Pre-Trial Chamber to authorize the investigation shall not preclude the presentation of a subsequent request by the Prosecutor based on new facts or evidence regarding the same situation.

6. If, after the preliminary examination referred to in paragraphs 1 and 2, the Prosecutor concludes that the information provided does not constitute a reasonable basis for an investigation, he or she shall inform those who provided the information. This shall not preclude the Prosecutor from considering further information submitted to him or her regarding the same situation in the light of new facts or evidence.

Article 16

Deferral of investigation or prosecution

No investigation or prosecution may be commenced or proceeded with under this Statute for a period of 12 months after the Security Council, in a resolution adopted under Chapter VII of the Charter of the United Nations, has requested the Court to that effect; that request may be renewed by the Council under the same conditions.

Article 17

Issues of admissibility

1. Having regard to paragraph 10 of the Preamble and article 1, the Court shall determine that a case is inadmissible where:

(a) The case is being investigated or prosecuted by a State which has jurisdiction over it, unless the State is unwilling or unable genuinely to carry out the investigation or prosecution;

(b) The case has been investigated by a State which has jurisdiction over it and the State has decided not to prosecute the person concerned, unless the decision resulted from the unwillingness or inability of the State genuinely to prosecute;

(c) The person concerned has already been tried for conduct which is the subject of the complaint, and a trial by the Court is not permitted under article 20, paragraph 3;

(d) The case is not of sufficient gravity to justify further action by the Court.

2. In order to determine unwillingness in a particular case, the Court shall consider, having regard to the principles of due process recognized by international law, whether one or more of the following exist, as applicable:

(a) The proceedings were or are being undertaken or the national decision was made for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court referred to in article 5;

(b) There has been an unjustified delay in the proceedings which in the circumstances is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice;

(c) The proceedings were not or are not being conducted independently or impartially, and they were or are being conducted in a manner which, in the circumstances, is inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

3. In order to determine inability in a particular case, the Court shall consider whether, due to a total or substantial collapse or unavailability of its national judicial system, the State is unable to obtain the accused or the necessary evidence and testimony or otherwise unable to carry out its proceedings.

Article 18

Preliminary rulings regarding admissibility

1. When a situation has been referred to the Court pursuant to article 13 (a) and the Prosecutor has determined that there would be a reasonable basis to commence an investigation, or the Prosecutor initiates an investigation pursuant to articles 13 (c) and 15, the Prosecutor shall notify all States Parties and those States which, taking into account the information available, would normally exercise jurisdiction over the crimes concerned. The Prosecutor may notify such States on a confidential basis and, where the Prosecutor believes it necessary to protect persons, prevent destruction of evidence or prevent the absconding of persons, may limit the scope of the information provided to States.

2. Within one month of receipt of that notification, a State may inform the Court that it is investigating or has investigated its nationals or others within its jurisdiction with respect to criminal acts which may constitute crimes referred to in article 5 and which relate to the information provided in the notification to States. At the request of that State, the Prosecutor shall defer to the State's investigation of those persons unless the Pre-Trial Chamber, on the application of the Prosecutor, decides to authorize the investigation.

3. The Prosecutor's deferral to a State's investigation shall be open to review by the Prosecutor six months after the date of deferral or at any time when there has been a significant change of circumstances based on

the State's unwillingness or inability genuinely to carry out the investigation.

4. The State concerned or the Prosecutor may appeal to the Appeals Chamber against a ruling of the Pre-Trial Chamber, in accordance with article 82. The appeal may be heard on an expedited basis.

5. When the Prosecutor has deferred an investigation in accordance with paragraph 2, the Prosecutor may request that the State concerned periodically inform the Prosecutor of the progress of its investigations and any subsequent prosecutions. States Parties shall respond to such requests without undue delay.

6. Pending a ruling by the Pre-Trial Chamber, or at any time when the Prosecutor has deferred an investigation under this article, the Prosecutor may, on an exceptional basis, seek authority from the Pre-Trial Chamber to pursue necessary investigative steps for the purpose of preserving evidence where there is a unique opportunity to obtain important evidence or there is a significant risk that such evidence may not be subsequently available.

7. A State which has challenged a ruling of the Pre-Trial Chamber under this article may challenge the admissibility of a case under article 19 on the grounds of additional significant facts or significant change of circumstances.

Article 19

Challenges to the jurisdiction of the Court or the admissibility of a case

1. The Court shall satisfy itself that it has jurisdiction in any case brought before it. The Court may, on its own motion, determine the admissibility of a case in accordance with article 17.

2. Challenges to the admissibility of a case on the grounds referred to in article 17 or challenges to the jurisdiction of the Court may be made by:
(a) An accused or a person for whom a warrant of arrest or a summons to appear has been issued under article 58;
(b) A State which has jurisdiction over a case, on the ground that it is investigating or prosecuting the case or has investigated or prosecuted; or
(c) A State from which acceptance of jurisdiction is required under article 12.

3. The Prosecutor may seek a ruling from the Court regarding a question of jurisdiction or admissibility. In proceedings with respect to jurisdiction or admissibility, those who have referred the situation under article 13, as well as victims, may also submit observations to the Court.

4. The admissibility of a case or the jurisdiction of the Court may be challenged only once by any person or State referred to in paragraph 2. The challenge shall take place prior to or at the commencement of the trial. In exceptional circumstances, the Court may grant leave for a challenge to be brought more than once or at a time later than the commencement of the trial. Challenges to the admissibility of a case, at the commencement of a trial, or subsequently with the leave of the Court, may be based only on article 17, paragraph 1 (c).

5. A State referred to in paragraph 2 (b) and (c) shall make a challenge at the earliest opportunity.

6. Prior to the confirmation of the charges, challenges to the admissibility of a case or challenges to the jurisdiction of the Court shall be referred to the Pre-Trial Chamber. After confirmation of the charges, they shall be referred to the Trial Chamber. Decisions with respect to jurisdiction or admissibility may be appealed to the Appeals Chamber in accordance with article 82.

7. If a challenge is made by a State referred to in paragraph 2 (b) or (c), the Prosecutor shall suspend the investigation until such time as the Court makes a determination in accordance with article 17.

8. Pending a ruling by the Court, the Prosecutor may seek authority from the Court:
(a) To pursue necessary investigative steps of the kind referred to in article 18, paragraph 6;
(b) To take a statement or testimony from a witness or complete the collection and examination of evidence which had begun prior to the making of the challenge; and
(c) In cooperation with the relevant States, to prevent the absconding of persons in respect of whom the Prosecutor has already requested a warrant of arrest under article 58.

9. The making of a challenge shall not affect the validity of any act performed by the Prosecutor or any order or warrant issued by the Court prior to the making of the challenge.

10. If the Court has decided that a case is inadmissible under article 17, the Prosecutor may submit a request for a review of the decision when he or she is fully satisfied that new facts have arisen which negate the basis on which the case had previously been found inadmissible under article 17.

11. If the Prosecutor, having regard to the matters referred to in article 17, defers an investigation, the Prosecutor may request that the relevant State make available to the Prosecutor information on the proceedings. That information shall, at the request of the State concerned, be confidential. If the Prosecutor thereafter decides to proceed with an investigation, he or she shall notify the State to which deferral of the proceedings has taken place.

Article 20

Ne bis in idem

1. Except as provided in this Statute, no person shall be tried before the Court with respect to conduct which formed the basis of crimes for which the person has been convicted or acquitted by the Court.

2. No person shall be tried by another court for a crime referred to in article 5 for which that person has already been convicted or acquitted by the Court.

3. No person who has been tried by another court for conduct also proscribed under article 6, 7 or 8 shall be tried by the Court with respect to the same conduct unless the proceedings in the other court:

(a) Were for the purpose of shielding the person concerned from criminal responsibility for crimes within the jurisdiction of the Court; or

(b) Otherwise were not conducted independently or impartially in accordance with the norms of due process recognized by international law and were conducted in a manner which, in the circumstances, was inconsistent with an intent to bring the person concerned to justice.

Article 21

Applicable law

1. The Court shall apply:

(a) In the first place, this Statute, Elements of Crimes and its Rules of Procedure and Evidence;

(b) In the second place, where appropriate, applicable treaties and the principles and rules of international law, including the established principles of the international law of armed conflict;

(c) Failing that, general principles of law derived by the Court from national laws of legal systems of the world including, as appropriate, the national laws of States that would normally exercise jurisdiction over the crime, provided that those principles are not inconsistent with this Statute and with international law and internationally recognized norms and standards.

2. The Court may apply principles and rules of law as interpreted in its previous decisions.

3. The application and interpretation of law pursuant to this article must be consistent with internationally recognized human rights, and be without any adverse distinction founded on grounds such as gender as defined in article 7, paragraph 3, age, race, colour, language, religion or belief, political or other opinion, national, ethnic or social origin, wealth, birth or other status.

PART 3

GENERAL PRINCIPLES OF CRIMINAL LAW

Article 22

Nullum crimen sine lege

1. A person shall not be criminally responsible under this Statute unless the conduct in question constitutes, at the time it takes place, a crime within the jurisdiction of the Court.

2. The definition of a crime shall be strictly construed and shall not be extended by analogy. In case of ambiguity, the definition shall be interpreted in favour of the person being investigated, prosecuted or convicted.

3. This article shall not affect the characterization of any conduct as criminal under international law independently of this Statute.

Article 23

Nulla poena sine lege

A person convicted by the Court may be punished only in accordance with this Statute.

Article 24

Non-retroactivity ratione personae

1. No person shall be criminally responsible under this Statute for conduct prior to the entry into force of the Statute.

2. In the event of a change in the law applicable to a given case prior to a final judgement, the law more favourable to the person being investigated, prosecuted or convicted shall apply.

Article 25

Individual criminal responsibility

1. The Court shall have jurisdiction over natural persons pursuant to this Statute.

2. A person who commits a crime within the jurisdiction of the Court shall be individually responsible and liable for punishment in accordance with this Statute.

3. In accordance with this Statute, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court if that person:

(a) Commits such a crime, whether as an individual, jointly with another or through another person, regardless of whether that other person is criminally responsible;

(b) Orders, solicits or induces the commission of such a crime which in fact occurs or is attempted;

(c) For the purpose of facilitating the commission of such a crime, aids, abets or otherwise assists in its commission or its attempted commission, including providing the means for its commission;

(d) In any other way contributes to the commission or attempted commission of such a crime by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of a crime within the jurisdiction of the Court; or

(ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit the crime;

(e) In respect of the crime of genocide, directly and publicly incites others to commit genocide;

(f) Attempts to commit such a crime by taking action that commences its execution by means of a substantial step, but the crime does not occur because of circumstances independent of the

person's intentions. However, a person who abandons the effort to commit the crime or otherwise prevents the completion of the crime shall not be liable for punishment under this Statute for the attempt to commit that crime if that person completely and voluntarily gave up the criminal purpose.

4. No provision in this Statute relating to individual criminal responsibility shall affect the responsibility of States under international law.

Article 26

Exclusion of jurisdiction over persons under eighteen

The Court shall have no jurisdiction over any person who was under the age of 18 at the time of the alleged commission of a crime.

Article 27

Irrelevance of official capacity

1. This Statute shall apply equally to all persons without any distinction based on official capacity. In particular, official capacity as a Head of State or Government, a member of a Government or parliament, an elected representative or a government official shall in no case exempt a person from criminal responsibility under this Statute, nor shall it, in and of itself, constitute a ground for reduction of sentence.

2. Immunities or special procedural rules which may attach to the official capacity of a person, whether under national or international law, shall not bar the Court from exercising its jurisdiction over such a person.

Article 28

Responsibility of commanders and other superiors

In addition to other grounds of criminal responsibility under this Statute for crimes within the jurisdiction of the Court:

(a) A military commander or person effectively acting as a military commander shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by forces under his or her effective command and control, or effective authority and control as the case may be, as a result of his or her failure to exercise control properly over such forces, where:
   (i) That military commander or person either knew or, owing to the circumstances at the time, should have known that the forces were committing or about to commit such crimes; and
   (ii) That military commander or person failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

(b) With respect to superior and subordinate relationships not described in paragraph (a), a superior shall be criminally responsible for crimes within the jurisdiction of the Court committed by subordinates under his or her effective authority and control, as a result of his or her failure to exercise control properly over such subordinates, where:
   (i) The superior either knew, or consciously disregarded information which clearly indicated, that the subordinates were committing or about to commit such crimes;
   (ii) The crimes concerned activities that were within the effective responsibility and control of the superior; and
   (iii) The superior failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress their commission or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution.

Article 29

Non-applicability of statute of limitations

The crimes within the jurisdiction of the Court shall not be subject to any statute of limitations.

Article 30

Mental element

1. Unless otherwise provided, a person shall be criminally responsible and liable for punishment for a crime within the jurisdiction of the Court only if the material elements are committed with intent and knowledge.

2. For the purposes of this article, a person has intent where:

(a) In relation to conduct, that person means to engage in the conduct;
(b) In relation to a consequence, that person means to cause that consequence or is aware that it will occur in the ordinary course of events.

3. For the purposes of this article, "knowledge" means awareness that a circumstance exists or a consequence will occur in the ordinary course of events. "Know" and "knowingly" shall be construed accordingly.

Article 31

Grounds for excluding criminal responsibility

1. In addition to other grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute, a person shall not be criminally responsible if, at the time of that person's conduct:

(a) The person suffers from a mental disease or defect that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law;

(b) The person is in a state of intoxication that destroys that person's capacity to appreciate the unlawfulness or nature of his or her conduct, or capacity to control his or her conduct to conform to the requirements of law, unless the person has become voluntarily intoxicated under such circumstances that the person knew, or disregarded the risk, that, as a result of the intoxication, he or she was likely to engage in conduct constituting a crime within the jurisdiction of the Court;

(c) The person acts reasonably to defend himself or herself or another person or, in the case of war crimes, property which is essential for the survival of the person or another person or property which is essential for accomplishing a military mission, against an imminent and unlawful use of force in a manner proportionate to the degree of danger to the person or the other person or property protected. The fact that the person was involved in a defensive operation conducted by forces shall not in itself constitute a ground for excluding criminal responsibility under this subparagraph;

(d) The conduct which is alleged to constitute a crime within the jurisdiction of the Court has been caused by duress resulting from a threat of imminent death or of continuing or imminent serious bodily harm against that person or another person, and the person acts necessarily and reasonably to avoid this threat, provided that the person does not intend to cause a greater harm than the one sought to be avoided. Such a threat may either be:

(i) Made by other persons; or

(ii) Constituted by other circumstances beyond that person's control.

2. The Court shall determine the applicability of the grounds for excluding criminal responsibility provided for in this Statute to the case before it.

3. At trial, the Court may consider a ground for excluding criminal responsibility other than those referred to in paragraph 1 where such a ground is derived from applicable law as set forth in article 21. The procedures relating to the consideration of such a ground shall be provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 32

Mistake of fact or mistake of law

1. A mistake of fact shall be a ground for excluding criminal responsibility only if it negates the mental element required by the crime.

2. A mistake of law as to whether a particular type of conduct is a crime within the jurisdiction of the Court shall not be a ground for excluding criminal responsibility. A mistake of law may, however, be a ground for excluding criminal responsibility if it negates the mental element required by such a crime, or as provided for in article 33.

Article 33

Superior orders and prescription of law

1. The fact that a crime within the jurisdiction of the Court has been committed by a person pursuant to an order of a Government or of a superior, whether military or civilian, shall not relieve that person of criminal responsibility unless:

(a) The person was under a legal obligation to obey orders of the Government or the superior in question;

(b) The person did not know that the order was unlawful; and

(c) The order was not manifestly unlawful.

2. For the purposes of this article, orders to commit genocide or crimes against humanity are manifestly unlawful.

PART 4

COMPOSITION AND ADMINISTRATION OF THE COURT

Article 34

Organs of the Court

The Court shall be composed of the following organs:

(a) The Presidency;

(b) An Appeals Division, a Trial Division and a Pre-Trial Division;

(c) The Office of the Prosecutor;

(d) The Registry.

Article 35

Service of judges

1. All judges shall be elected as full-time members of the Court and shall be available to serve on that basis from the commencement of their terms of office.

2. The judges composing the Presidency shall serve on a full-time basis as soon as they are elected.

3. The Presidency may, on the basis of the workload of the Court and in consultation with its members, decide from time to time to what extent the remaining judges shall be required to serve on a full-time basis. Any such arrangement shall be without prejudice to the provisions of article 40.

4. The financial arrangements for judges not required to serve on a full-time basis shall be made in accordance with article 49.

Article 36

Qualifications, nomination and election of judges

1. Subject to the provisions of paragraph 2, there shall be 18 judges of the Court.

2.

(a) The Presidency, acting on behalf of the Court, may propose an increase in the number of judges specified in paragraph 1, indicating the reasons

why this is considered necessary and appropriate. The Registrar shall promptly circulate any such proposal to all States Parties.

(b) Any such proposal shall then be considered at a meeting of the Assembly of States Parties to be convened in accordance with article 112. The proposal shall be considered adopted if approved at the meeting by a vote of two thirds of the members of the Assembly of States Parties and shall enter into force at such time as decided by the Assembly of States Parties.

(c) (i) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted under subparagraph (b), the election of the additional judges shall take place at the next session of the Assembly of States Parties in accordance with paragraphs 3 to 8, and article 37, paragraph 2;

(ii) Once a proposal for an increase in the number of judges has been adopted and brought into effect under subparagraphs (b) and (c) (i), it shall be open to the Presidency at any time thereafter, if the workload of the Court justifies it, to propose a reduction in the number of judges, provided that the number of judges shall not be reduced below that specified in paragraph 1. The proposal shall be dealt with in accordance with the procedure laid down in subparagraphs (a) and (b). In the event that the proposal is adopted, the number of judges shall be progressively decreased as the terms of office of serving judges expire, until the necessary number has been reached.

3.

(a) The judges shall be chosen from among persons of high moral character, impartiality and integrity who possess the qualifications required in their respective States for appointment to the highest judicial offices.

(b) Every candidate for election to the Court shall:

(i) Have established competence in criminal law and procedure, and the necessary relevant experience, whether as judge, prosecutor, advocate or in other similar capacity, in criminal proceedings; or

(ii) Have established competence in relevant areas of international law such as international humanitarian law and the law of human rights, and extensive experience in a professional legal capacity which is of relevance to the judicial work of the Court;

(c) Every candidate for election to the Court shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4.

(a) Nominations of candidates for election to the Court may be made by any State Party to this Statute, and shall be made either:

(i) By the procedure for the nomination of candidates for appointment to the highest judicial offices in the State in question; or

(ii) By the procedure provided for the nomination of candidates for the International Court of Justice in the Statute of that Court.

Nominations shall be accompanied by a statement in the necessary detail specifying how the candidate fulfils the requirements of paragraph 3.

(b) Each State Party may put forward one candidate for any given election who need not necessarily be a national of that State Party but shall in any case be a national of a State Party.

(c) The Assembly of States Parties may decide to establish, if appropriate, an Advisory Committee on nominations. In that event, the Committee's composition and mandate shall be established by the Assembly of States Parties.

5. For the purposes of the election, there shall be two lists of candidates:

List A containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (i); and

List B containing the names of candidates with the qualifications specified in paragraph 3 (b) (ii).

A candidate with sufficient qualifications for both lists may choose on which list to appear. At the first election to the Court, at least nine judges shall be elected from list A and at least five judges from list B. Subsequent elections shall be so organized as to maintain the equivalent proportion on the Court of judges qualified on the two lists.

6.

(a) The judges shall be elected by secret ballot at a meeting of the Assembly of States Parties convened for that purpose under article 112. Subject to paragraph 7, the persons elected to the Court shall be the 18 candidates who obtain the highest number of votes and a two-thirds majority of the States Parties present and voting.

(b) In the event that a sufficient number of judges is not elected on the first ballot, successive ballots shall be held in accordance with the procedures laid down in subparagraph (a) until the remaining places have been filled.

7. No two judges may be nationals of the same State. A person who, for the purposes of membership of the Court, could be regarded as a national of more than one State shall be deemed to be a national of the State in which that person ordinarily exercises civil and political rights.

8.

(a) The States Parties shall, in the selection of judges, take into account the need, within the membership of the Court, for:

(i) The representation of the principal legal systems of the world;

(ii) Equitable geographical representation; and

(iii) A fair representation of female and male judges.

(b) States Parties shall also take into account the need to include judges with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, violence against women or children.

9.

(a) Subject to subparagraph (b), judges shall hold

office for a term of nine years and, subject to subparagraph (c) and to article 37, paragraph 2, shall not be eligible for re-election.

(b) At the first election, one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of three years; one third of the judges elected shall be selected by lot to serve for a term of six years; and the remainder shall serve for a term of nine years.

(c) A judge who is selected to serve for a term of three years under subparagraph (b) shall be eligible for re-election for a full term.

10. Notwithstanding paragraph 9, a judge assigned to a Trial or Appeals Chamber in accordance with article 39 shall continue in office to complete any trial or appeal the hearing of which has already commenced before that Chamber.

Article 37

Judicial vacancies

1. In the event of a vacancy, an election shall be held in accordance with article 36 to fill the vacancy.

2. A judge elected to fill a vacancy shall serve for the remainder of the predecessor's term and, if that period is three years or less, shall be eligible for re-election for a full term under article 36.

Article 38

The Presidency

1. The President and the First and Second Vice-Presidents shall be elected by an absolute majority of the judges. They shall each serve for a term of three years or until the end of their respective terms of office as judges, whichever expires earlier. They shall be eligible for re-election once.

2. The First Vice-President shall act in place of the President in the event that the President is unavailable or disqualified. The Second Vice-President shall act in place of the President in the event that both the President and the First Vice-President are unavailable or disqualified.

3. The President, together with the First and Second Vice-Presidents, shall constitute the Presidency, which shall be responsible for:

(a) The proper administration of the Court, with the exception of the Office of the Prosecutor; and

(b) The other functions conferred upon it in accordance with this Statute.

4. In discharging its responsibility under paragraph 3 (a), the Presidency shall coordinate with and seek the concurrence of the Prosecutor on all matters of mutual concern.

Article 39

Chambers

1. As soon as possible after the election of the judges, the Court shall organize itself into the divisions specified in article 34, paragraph (b). The Appeals Division shall be composed of the President and four other judges, the Trial Division of not less than six judges and the Pre-Trial Division of not less than six judges. The assignment of judges to divisions shall be based on the nature of the functions to be performed by each division and the qualifications and experience of the judges elected to the Court, in such a way that each division shall contain an appropriate combination of expertise in criminal law and procedure and in international law. The Trial and Pre-Trial Divisions shall be composed predominantly of judges with criminal trial experience.

2.

(a) The judicial functions of the Court shall be carried out in each division by Chambers.

(b) (i) The Appeals Chamber shall be composed of all the judges of the Appeals Division;

(ii) The functions of the Trial Chamber shall be carried out by three judges of the Trial Division;

(iii) The functions of the Pre-Trial Chamber shall be carried out either by three judges of the Pre-Trial Division or by a single judge of that division in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence;

(c) Nothing in this paragraph shall preclude the simultaneous constitution of more than one Trial Chamber or Pre-Trial Chamber when the efficient management of the Court's workload so requires.

3.

(a) Judges assigned to the Trial and Pre-Trial Divisions shall serve in those divisions for a period of three years, and thereafter until the completion of any case the hearing of which has already commenced in the division concerned.

(b) Judges assigned to the Appeals Division shall serve in that division for their entire term of office.

4. Judges assigned to the Appeals Division shall serve only in that division. Nothing in this article shall, however, preclude the temporary attachment of judges from the Trial Division to the Pre-Trial Division or vice versa, if the Presidency considers that the efficient management of the Court's workload so requires, provided that under no circumstances shall a judge who has participated in the pre-trial phase of a case be eligible to sit on the Trial Chamber hearing that case.

Article 40

Independence of the judges

1. The judges shall be independent in the performance of their functions.

2. Judges shall not engage in any activity which is likely to interfere with their judicial functions or to affect confidence in their independence.

3. Judges required to serve on a full-time basis at the seat of the Court shall not engage in any other occupation of a professional nature.

4. Any question regarding the application of paragraphs 2 and 3 shall be decided by an absolute majority of the judges. Where any such question concerns an individual judge, that judge shall not take part in the decision.

Article 41

Excusing and disqualification of judges

1. The Presidency may, at the request of a judge, excuse that judge from the exercise of a function under this Statute, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

2.

(a) A judge shall not participate in any case in which his or her impartiality might reasonably be doubted on any ground. A judge shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, inter alia, that judge has previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted. A judge shall also be disqualified on such other grounds as may be provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

(b) The Prosecutor or the person being investigated or prosecuted may request the disqualification of a judge under this paragraph.

(c) Any question as to the disqualification of a judge shall be decided by an absolute majority of the judges. The challenged judge shall be entitled to present his or her comments on the matter, but shall not take part in the decision.

Article 42

The Office of the Prosecutor

1. The Office of the Prosecutor shall act independently as a separate organ of the Court. It shall be responsible for receiving referrals and any substantiated information on crimes within the jurisdiction of the Court, for examining them and for conducting investigations and prosecutions before the Court. A member of the Office shall not seek or act on instructions from any external source.

2. The Office shall be headed by the Prosecutor. The Prosecutor shall have full authority over the management and administration of the Office, including the staff, facilities and other resources thereof. The Prosecutor shall be assisted by one or more Deputy Prosecutors, who shall be entitled to carry out any of the acts required of the Prosecutor under this Statute. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be of different nationalities. They shall serve on a full-time basis.

3. The Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall be persons of high moral character, be highly competent in and have extensive practical experience in the prosecution or trial of criminal cases. They shall have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. The Prosecutor shall be elected by secret ballot by an absolute majority of the members of the Assembly of States Parties. The Deputy Prosecutors shall be elected in the same way from a list of candidates provided by the Prosecutor. The Prosecutor shall nominate three candidates for each position of Deputy Prosecutor to be filled. Unless a shorter term is decided upon at the time of their election, the Prosecutor and the Deputy Prosecutors shall hold office for a term of nine years and shall not be eligible for re-election.

5. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall engage in any activity which is likely to interfere with his or her prosecutorial functions or to affect confidence in his or her independence. They shall not engage in any other occupation of a professional nature.

6. The Presidency may excuse the Prosecutor or a Deputy Prosecutor, at his or her request, from acting in a particular case.

7. Neither the Prosecutor nor a Deputy Prosecutor shall participate in any matter in which their impartiality might reasonably be doubted on any ground. They shall be disqualified from a case in accordance with this paragraph if, inter alia, they have previously been involved in any capacity in that case before the Court or in a related criminal case at the national level involving the person being investigated or prosecuted.

8. Any question as to the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor shall be decided by the Appeals Chamber.

(a) The person being investigated or prosecuted may at any time request the disqualification of the Prosecutor or a Deputy Prosecutor on the grounds set out in this article;

(b) The Prosecutor or the Deputy Prosecutor, as appropriate, shall be entitled to present his or her comments on the matter;

9. The Prosecutor shall appoint advisers with legal expertise on specific issues, including, but not limited to, sexual and gender violence and violence against children.

Article 43

The Registry

1. The Registry shall be responsible for the non-judicial aspects of the administration and servicing of the Court, without prejudice to the functions and powers of the Prosecutor in accordance with article 42.

2. The Registry shall be headed by the Registrar, who shall be the principal administrative officer of the Court. The Registrar shall exercise his or her functions under the authority of the President of the Court.

3. The Registrar and the Deputy Registrar shall be persons of high moral character, be highly competent and have an excellent knowledge of and be fluent in at least one of the working languages of the Court.

4. The judges shall elect the Registrar by an absolute majority by secret ballot, taking into account any recommendation by the Assembly of States Parties. If the need arises and upon the recommendation of the Registrar, the judges shall elect, in the same manner, a Deputy Registrar.

5. The Registrar shall hold office for a term of five years, shall be eligible for re-election once and shall serve on a full-time basis. The Deputy Registrar shall hold office for a term of five years or such shorter term as may be decided upon by an absolute majority of the judges, and may be elected on the basis that the Deputy Registrar shall be called upon to serve as required.

6. The Registrar shall set up a Victims and Witnesses Unit within the Registry. This Unit shall provide, in consultation with the Office of the Prosecutor, protective measures and security arrangements, counselling and other appropriate assistance for witnesses, victims who appear before the Court, and others who are at risk on account of testimony given by such witnesses. The Unit shall include staff with expertise in trauma, including trauma related to crimes of sexual violence.

Article 44

Staff

1. The Prosecutor and the Registrar shall appoint such qualified staff as may be required to their respective offices. In the case of the Prosecutor, this shall include the appointment of investigators.

2. In the employment of staff, the Prosecutor and the Registrar shall ensure the highest standards of efficiency, competency and integrity, and shall have regard, mutatis mutandis, to the criteria set forth in article 36, paragraph 8.

3. The Registrar, with the agreement of the Presidency and the Prosecutor, shall propose Staff Regulations which include the terms and conditions upon which the staff of the Court shall be appointed, remunerated and dismissed. The Staff Regulations shall be approved by the Assembly of States Parties.

4. The Court may, in exceptional circumstances, employ the expertise of gratis personnel offered by States Parties, intergovernmental organizations or non-governmental organizations to assist with the work of any of the organs of the Court. The Prosecutor may accept any such offer on behalf of the Office of the Prosecutor. Such gratis personnel shall be employed in accordance with guidelines to be established by the Assembly of States Parties.

Article 45

Solemn undertaking

Before taking up their respective duties under this Statute, the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall each make a solemn undertaking in open court to exercise his or her respective functions impartially and conscientiously.

Article 46

Removal from office

1. A judge, the Prosecutor, a Deputy Prosecutor, the Registrar or the Deputy Registrar shall be removed from office if a decision to this effect is made in accordance with paragraph 2, in cases where that person:

(a) Is found to have committed serious misconduct or a serious breach of his or her duties under this Statute, as provided for in the Rules of Procedure and Evidence; or

(b) Is unable to exercise the functions required by this Statute.

2. A decision as to the removal from office of a judge, the Prosecutor or a Deputy Prosecutor under paragraph 1 shall be made by the Assembly of States Parties, by secret ballot:

(a) In the case of a judge, by a two-thirds majority of the States Parties upon a recommendation adopted by a two-thirds majority of the other judges;

(b) In the case of the Prosecutor, by an absolute majority of the States Parties;

(c) In the case of a Deputy Prosecutor, by an absolute majority of the States Parties upon the recommendation of the Prosecutor.

3. A decision as to the removal from office of the Registrar or Deputy Registrar shall be made by an absolute majority of the judges.

4. A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar whose conduct or ability to exercise the functions of the office as required by this Statute is challenged under this article shall have full opportunity to present and receive evidence and to make submissions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. The person in question shall not otherwise participate in the consideration of the matter.

Article 47

Disciplinary measures

A judge, Prosecutor, Deputy Prosecutor, Registrar or Deputy Registrar who has committed misconduct of a less serious nature than that set out in article 46, paragraph 1, shall be subject to disciplinary measures, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

Article 48

Privileges and immunities

1. The Court shall enjoy in the territory of each State Party such privileges and immunities as are necessary for the fulfilment of its purposes.

2. The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors and the Registrar shall, when engaged on or with respect to the business of the Court, enjoy the

same privileges and immunities as are accorded to heads of diplomatic missions and shall, after the expiry of their terms of office, continue to be accorded immunity from legal process of every kind in respect of words spoken or written and acts performed by them in their official capacity.

3. The Deputy Registrar, the staff of the Office of the Prosecutor and the staff of the Registry shall enjoy the privileges and immunities and facilities necessary for the performance of their functions, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

4. Counsel, experts, witnesses or any other person required to be present at the seat of the Court shall be accorded such treatment as is necessary for the proper functioning of the Court, in accordance with the agreement on the privileges and immunities of the Court.

5. The privileges and immunities of:
(a) A judge or the Prosecutor may be waived by an absolute majority of the judges;
(b) The Registrar may be waived by the Presidency;
(c) The Deputy Prosecutors and staff of the Office of the Prosecutor may be waived by the Prosecutor;
(d) The Deputy Registrar and staff of the Registry may be waived by the Registrar.

Article 49

Salaries, allowances and expenses

The judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar and the Deputy Registrar shall receive such salaries, allowances and expenses as may be decided upon by the Assembly of States Parties. These salaries and allowances shall not be reduced during their terms of office.

Article 50

Official and working languages

1. The official languages of the Court shall be Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish. The judgements of the Court, as well as other decisions resolving fundamental issues before the Court, shall be published in the official languages. The Presidency shall, in accordance with the criteria established by the Rules of Procedure and Evidence, determine which decisions may be considered as resolving fundamental issues for the purposes of this paragraph.

2. The working languages of the Court shall be English and French. The Rules of Procedure and Evidence shall determine the cases in which other official languages may be used as working languages.

3. At the request of any party to a proceeding or a State allowed to intervene in a proceeding, the Court shall authorize a language other than English or French to be used by such a party or State, provided that the Court considers such authorization to be adequately justified.

Article 51

Rules of Procedure and Evidence

1. The Rules of Procedure and Evidence shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

2. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence may be proposed by:
(a) Any State Party;
(b) The judges acting by an absolute majority; or
(c) The Prosecutor.

Such amendments shall enter into force upon adoption by a two-thirds majority of the members of the Assembly of States Parties.

3. After the adoption of the Rules of Procedure and Evidence, in urgent cases where the Rules do not provide for a specific situation before the Court, the judges may, by a two-thirds majority, draw up provisional Rules to be applied until adopted, amended or rejected at the next ordinary or special session of the Assembly of States Parties.

4. The Rules of Procedure and Evidence, amendments thereto and any provisional Rule shall be consistent with this Statute. Amendments to the Rules of Procedure and Evidence as well as provisional Rules shall not be applied retroactively to the detriment of the person who is being investigated or prosecuted or who has been convicted.

5. In the event of conflict between the Statute and the Rules of Procedure and Evidence, the Statute shall prevail.

Article 52

Regulations of the Court

1. The judges shall, in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence, adopt, by an absolute majority, the Regulations of the Court necessary for its routine functioning.

2. The Prosecutor and the Registrar shall be consulted in the elaboration of the Regulations and any amendments thereto.

3. The Regulations and any amendments thereto shall take effect upon adoption unless otherwise decided by the judges. Immediately upon adoption, they shall be circulated to States Parties for comments. If within six months there are no objections from a majority of States Parties, they shall remain in force.

PART 5

INVESTIGATION AND PROSECUTION

Article 53

Initiation of an investigation

1. The Prosecutor shall, having evaluated the information made available to him or her, initiate an investigation unless he or she determines that there

is no reasonable basis to proceed under this Statute. In deciding whether to initiate an investigation, the Prosecutor shall consider whether:

(a) The information available to the Prosecutor provides a reasonable basis to believe that a crime within the jurisdiction of the Court has been or is being committed;
(b) The case is or would be admissible under article 17; and
(c) Taking into account the gravity of the crime and the interests of victims, there are nonetheless substantial reasons to believe that an investigation would not serve the interests of justice.

If the Prosecutor determines that there is no reasonable basis to proceed and his or her determination is based solely on subparagraph (c) above, he or she shall inform the Pre-Trial Chamber.

2. If, upon investigation, the Prosecutor concludes that there is not a sufficient basis for a prosecution because:

(a) There is not a sufficient legal or factual basis to seek a warrant or summons under article 58;
(b) The case is inadmissible under article 17; or
(c) A prosecution is not in the interests of justice, taking into account all the circumstances, including the gravity of the crime, the interests of victims and the age or infirmity of the alleged perpetrator, and his or her role in the alleged crime;

the Prosecutor shall inform the Pre-Trial Chamber and the State making a referral under article 14 or the Security Council in a case under article 13, paragraph (b), of his or her conclusion and the reasons for the conclusion.

3.

(a) At the request of the State making a referral under article 14 or the Security Council under article 13, paragraph (b), the Pre-Trial Chamber may review a decision of the Prosecutor under paragraph 1 or 2 not to proceed and may request the Prosecutor to reconsider that decision.
(b) In addition, the Pre-Trial Chamber may, on its own initiative, review a decision of the Prosecutor not to proceed if it is based solely on paragraph 1 (c) or 2 (c). In such a case, the decision of the Prosecutor shall be effective only if confirmed by the Pre-Trial Chamber.

4. The Prosecutor may, at any time, reconsider a decision whether to initiate an investigation or prosecution based on new facts or information.

Article 54

Duties and powers of the Prosecutor with respect to investigations

1. The Prosecutor shall:

(a) In order to establish the truth, extend the investigation to cover all facts and evidence relevant to an assessment of whether there is criminal responsibility under this Statute, and, in doing so, investigate incriminating and exonerating circumstances equally;
(b) Take appropriate measures to ensure the effective investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court, and in doing so, respect the interests and personal circumstances of victims and witnesses, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and take into account the nature of the crime, in particular where it involves sexual violence, gender violence or violence against children; and
(c) Fully respect the rights of persons arising under this Statute.

2. The Prosecutor may conduct investigations on the territory of a State:

(a) In accordance with the provisions of Part 9; or
(b) As authorized by the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d).

3. The Prosecutor may:

(a) Collect and examine evidence;
(b) Request the presence of and question persons being investigated, victims and witnesses;
(c) Seek the cooperation of any State or intergovernmental organization or arrangement in accordance with its respective competence and/or mandate;
(d) Enter into such arrangements or agreements, not inconsistent with this Statute, as may be necessary to facilitate the cooperation of a State, intergovernmental organization or person;
(e) Agree not to disclose, at any stage of the proceedings, documents or information that the Prosecutor obtains on the condition of confidentiality and solely for the purpose of generating new evidence, unless the provider of the information consents; and
(f) Take necessary measures, or request that necessary measures be taken, to ensure the confidentiality of information, the protection of any person or the preservation of evidence.

Article 55

Rights of persons during an investigation

1. In respect of an investigation under this Statute, a person:

(a) Shall not be compelled to incriminate himself or herself or to confess guilt;
(b) Shall not be subjected to any form of coercion, duress or threat, to torture or to any other form of cruel, inhuman or degrading treatment or punishment;
(c) Shall, if questioned in a language other than a language the person fully understands and speaks, have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness; and
(d) Shall not be subjected to arbitrary arrest or detention, and shall not be deprived of his or her liberty except on such grounds and in accordance with such procedures as are established in this Statute.

2. Where there are grounds to believe that a person has committed a crime within the jurisdiction of the

Court and that person is about to be questioned either by the Prosecutor, or by national authorities pursuant to a request made under Part 9, that person shall also have the following rights of which he or she shall be informed prior to being questioned:

(a) To be informed, prior to being questioned, that there are grounds to believe that he or she has committed a crime within the jurisdiction of the Court;

(b) To remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

(c) To have legal assistance of the person's choosing, or, if the person does not have legal assistance, to have legal assistance assigned to him or her, in any case where the interests of justice so require, and without payment by the person in any such case if the person does not have sufficient means to pay for it; and

(d) To be questioned in the presence of counsel unless the person has voluntarily waived his or her right to counsel.

Article 56

Role of the Pre-Trial Chamber in relation to a unique investigative opportunity

1.

(a) Where the Prosecutor considers an investigation to present a unique opportunity to take testimony or a statement from a witness or to examine, collect or test evidence, which may not be available subsequently for the purposes of a trial, the Prosecutor shall so inform the Pre-Trial Chamber.

(b) In that case, the Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor, take such measures as may be necessary to ensure the efficiency and integrity of the proceedings and, in particular, to protect the rights of the defence.

(c) Unless the Pre-Trial Chamber orders otherwise, the Prosecutor shall provide the relevant information to the person who has been arrested or appeared in response to a summons in connection with the investigation referred to in subparagraph (a), in order that he or she may be heard on the matter.

2. The measures referred to in paragraph 1 (b) may include:

(a) Making recommendations or orders regarding procedures to be followed;

(b) Directing that a record be made of the proceedings;

(c) Appointing an expert to assist;

(d) Authorizing counsel for a person who has been arrested, or appeared before the Court in response to a summons, to participate, or where there has not yet been such an arrest or appearance or counsel has not been designated, appointing another counsel to attend and represent the interests of the defence;

(e) Naming one of its members or, if necessary, another available judge of the Pre-Trial or Trial Division to observe and make recommendations or orders regarding the collection and preservation of evidence and the questioning of persons;

(f) Taking such other action as may be necessary to collect or preserve evidence.

3.

(a) Where the Prosecutor has not sought measures pursuant to this article but the Pre-Trial Chamber considers that such measures are required to preserve evidence that it deems would be essential for the defence at trial, it shall consult with the Prosecutor as to whether there is good reason for the Prosecutor's failure to request the measures. If upon consultation, the Pre-Trial Chamber concludes that the Prosecutor's failure to request such measures is unjustified, the Pre-Trial Chamber may take such measures on its own initiative.

(b) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under this paragraph may be appealed by the Prosecutor. The appeal shall be heard on an expedited basis.

4. The admissibility of evidence preserved or collected for trial pursuant to this article, or the record thereof, shall be governed at trial by article 69, and given such weight as determined by the Trial Chamber.

Article 57

Functions and powers of the Pre-Trial Chamber

1. Unless otherwise provided in this Statute, the Pre-Trial Chamber shall exercise its functions in accordance with the provisions of this article.

2.

(a) Orders or rulings of the Pre-Trial Chamber issued under articles 15, 18, 19, 54, paragraph 2, 61, paragraph 7, and 72 must be concurred in by a majority of its judges.

(b) In all other cases, a single judge of the Pre-Trial Chamber may exercise the functions provided for in this Statute, unless otherwise provided for in the Rules of Procedure and Evidence or by a majority of the Pre-Trial Chamber.

3. In addition to its other functions under this Statute, the Pre-Trial Chamber may:

(a) At the request of the Prosecutor, issue such orders and warrants as may be required for the purposes of an investigation;

(b) Upon the request of a person who has been arrested or has appeared pursuant to a summons under article 58, issue such orders, including measures such as those described in article 56, or seek such cooperation pursuant to Part 9 as may be necessary to assist the person in the preparation of his or her defence;

(c) Where necessary, provide for the protection and privacy of victims and witnesses, the preservation of evidence, the protection of persons who have been arrested or appeared in response to a summons, and the protection of national security information;

(d) Authorize the Prosecutor to take specific investigative steps within the territory of a State Party without having secured the cooperation of that State under Part 9 if, whenever possible having regard to the views of the State concerned, the Pre-Trial Chamber has determined in that case that the State is clearly unable to execute a request for cooperation due to the unavailability of any authority or any component of its judicial system competent to execute the request for cooperation under Part 9.
(e) Where a warrant of arrest or a summons has been issued under article 58, and having due regard to the strength of the evidence and the rights of the parties concerned, as provided for in this Statute and the Rules of Procedure and Evidence, seek the cooperation of States pursuant to article 93, paragraph 1 (k), to take protective measures for the purpose of forfeiture, in particular for the ultimate benefit of victims.

Article 58

Issuance by the Pre-Trial Chamber of a warrant of arrest or a summons to appear

1. At any time after the initiation of an investigation, the Pre-Trial Chamber shall, on the application of the Prosecutor, issue a warrant of arrest of a person if, having examined the application and the evidence or other information submitted by the Prosecutor, it is satisfied that:
(a) There are reasonable grounds to believe that the person has committed a crime within the jurisdiction of the Court; and
(b) The arrest of the person appears necessary:
(i) To ensure the person's appearance at trial,
(ii) To ensure that the person does not obstruct or endanger the investigation or the court proceedings, or
(iii) Where applicable, to prevent the person from continuing with the commission of that crime or a related crime which is within the jurisdiction of the Court and which arises out of the same circumstances.

2. The application of the Prosecutor shall contain:
(a) The name of the person and any other relevant identifying information;
(b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed;
(c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes;
(d) A summary of the evidence and any other information which establish reasonable grounds to believe that the person committed those crimes; and
(e) The reason why the Prosecutor believes that the arrest of the person is necessary.

3. The warrant of arrest shall contain:
(a) The name of the person and any other relevant identifying information;
(b) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court for which the person's arrest is sought; and
(c) A concise statement of the facts which are alleged to constitute those crimes.

4. The warrant of arrest shall remain in effect until otherwise ordered by the Court.

5. On the basis of the warrant of arrest, the Court may request the provisional arrest or the arrest and surrender of the person under Part 9.

6. The Prosecutor may request the Pre-Trial Chamber to amend the warrant of arrest by modifying or adding to the crimes specified therein. The Pre-Trial Chamber shall so amend the warrant if it is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the modified or additional crimes.

7. As an alternative to seeking a warrant of arrest, the Prosecutor may submit an application requesting that the Pre-Trial Chamber issue a summons for the person to appear. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that there are reasonable grounds to believe that the person committed the crime alleged and that a summons is sufficient to ensure the person's appearance, it shall issue the summons, with or without conditions restricting liberty (other than detention) if provided for by national law, for the person to appear. The summons shall contain:
(a) The name of the person and any other relevant identifying information;
(b) The specified date on which the person is to appear;
(c) A specific reference to the crimes within the jurisdiction of the Court which the person is alleged to have committed; and
(d) A concise statement of the facts which are alleged to constitute the crime.

The summons shall be served on the person.

Article 59

Arrest proceedings in the custodial State

1. A State Party which has received a request for provisional arrest or for arrest and surrender shall immediately take steps to arrest the person in question in accordance with its laws and the provisions of Part 9.

2. A person arrested shall be brought promptly before the competent judicial authority in the custodial State which shall determine, in accordance with the law of that State, that:
(a) The warrant applies to that person;
(b) The person has been arrested in accordance with the proper process; and
(c) The person's rights have been respected.

3. The person arrested shall have the right to apply to the competent authority in the custodial State for interim release pending surrender.

4. In reaching a decision on any such application, the competent authority in the custodial State shall consider whether, given the gravity of the alleged crimes, there are urgent and exceptional circumstances to

justify interim release and whether necessary safeguards exist to ensure that the custodial State can fulfil its duty to surrender the person to the Court. It shall not be open to the competent authority of the custodial State to consider whether the warrant of arrest was properly issued in accordance with article 58, paragraph 1 (a) and (b).

5. The Pre-Trial Chamber shall be notified of any request for interim release and shall make recommendations to the competent authority in the custodial State. The competent authority in the custodial State shall give full consideration to such recommendations, including any recommendations on measures to prevent the escape of the person, before rendering its decision.

6. If the person is granted interim release, the Pre-Trial Chamber may request periodic reports on the status of the interim release.

7. Once ordered to be surrendered by the custodial State, the person shall be delivered to the Court as soon as possible.

Article 60

Initial proceedings before the Court

1. Upon the surrender of the person to the Court, or the person's appearance before the Court voluntarily or pursuant to a summons, the Pre-Trial Chamber shall satisfy itself that the person has been informed of the crimes which he or she is alleged to have committed, and of his or her rights under this Statute, including the right to apply for interim release pending trial.

2. A person subject to a warrant of arrest may apply for interim release pending trial. If the Pre-Trial Chamber is satisfied that the conditions set forth in article 58, paragraph 1, are met, the person shall continue to be detained. If it is not so satisfied, the Pre-Trial Chamber shall release the person, with or without conditions.

3. The Pre-Trial Chamber shall periodically review its ruling on the release or detention of the person, and may do so at any time on the request of the Prosecutor or the person. Upon such review, it may modify its ruling as to detention, release or conditions of release, if it is satisfied that changed circumstances so require.

4. The Pre-Trial Chamber shall ensure that a person is not detained for an unreasonable period prior to trial due to inexcusable delay by the Prosecutor. If such delay occurs, the Court shall consider releasing the person, with or without conditions.

5. If necessary, the Pre-Trial Chamber may issue a warrant of arrest to secure the presence of a person who has been released.

Article 61

Confirmation of the charges before trial

1. Subject to the provisions of paragraph 2, within a reasonable time after the person's surrender or voluntary appearance before the Court, the Pre-Trial Chamber shall hold a hearing to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial. The hearing shall be held in the presence of the Prosecutor and the person charged, as well as his or her counsel.

2. The Pre-Trial Chamber may, upon request of the Prosecutor or on its own motion, hold a hearing in the absence of the person charged to confirm the charges on which the Prosecutor intends to seek trial when the person has:
(a) Waived his or her right to be present; or
(b) Fled or cannot be found and all reasonable steps have been taken to secure his or her appearance before the Court and to inform the person of the charges and that a hearing to confirm those charges will be held.

In that case, the person shall be represented by counsel where the Pre-Trial Chamber determines that it is in the interests of justice.

3. Within a reasonable time before the hearing, the person shall:
(a) Be provided with a copy of the document containing the charges on which the Prosecutor intends to bring the person to trial; and
(b) Be informed of the evidence on which the Prosecutor intends to rely at the hearing.

The Pre-Trial Chamber may issue orders regarding the disclosure of information for the purposes of the hearing.

4. Before the hearing, the Prosecutor may continue the investigation and may amend or withdraw any charges. The person shall be given reasonable notice before the hearing of any amendment to or withdrawal of charges. In case of a withdrawal of charges, the Prosecutor shall notify the Pre-Trial Chamber of the reasons for the withdrawal.

5. At the hearing, the Prosecutor shall support each charge with sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed the crime charged. The Prosecutor may rely on documentary or summary evidence and need not call the witnesses expected to testify at the trial.

6. At the hearing, the person may:
(a) Object to the charges;
(b) Challenge the evidence presented by the Prosecutor; and
(c) Present evidence.

7. The Pre-Trial Chamber shall, on the basis of the hearing, determine whether there is sufficient evidence to establish substantial grounds to believe that the person committed each of the crimes charged. Based on its determination, the Pre-Trial Chamber shall:
(a) Confirm those charges in relation to which it has determined that there is sufficient evidence, and commit the person to a Trial Chamber for trial on the charges as confirmed;
(b) Decline to confirm those charges in relation to which it has determined that there is insufficient evidence;

(c) Adjourn the hearing and request the Prosecutor to consider:
  (i) Providing further evidence or conducting further investigation with respect to a particular charge; or
  (ii) Amending a charge because the evidence submitted appears to establish a different crime within the jurisdiction of the Court.

8. Where the Pre-Trial Chamber declines to confirm a charge, the Prosecutor shall not be precluded from subsequently requesting its confirmation if the request is supported by additional evidence.

9. After the charges are confirmed and before the trial has begun, the Prosecutor may, with the permission of the Pre-Trial Chamber and after notice to the accused, amend the charges. If the Prosecutor seeks to add additional charges or to substitute more serious charges, a hearing under this article to confirm those charges must be held. After commencement of the trial, the Prosecutor may, with the permission of the Trial Chamber, withdraw the charges.

10. Any warrant previously issued shall cease to have effect with respect to any charges which have not been confirmed by the Pre-Trial Chamber or which have been withdrawn by the Prosecutor.

11. Once the charges have been confirmed in accordance with this article, the Presidency shall constitute a Trial Chamber which, subject to paragraph 9 and to article 64, paragraph 4, shall be responsible for the conduct of subsequent proceedings and may exercise any function of the Pre-Trial Chamber that is relevant and capable of application in those proceedings.

PART 6

THE TRIAL

Article 62

Place of trial

Unless otherwise decided, the place of the trial shall be the seat of the Court.

Article 63

Trial in the presence of the accused

1. The accused shall be present during the trial.

2. If the accused, being present before the Court, continues to disrupt the trial, the Trial Chamber may remove the accused and shall make provision for him or her to observe the trial and instruct counsel from outside the courtroom, through the use of communications technology, if required. Such measures shall be taken only in exceptional circumstances after other reasonable alternatives have proved inadequate, and only for such duration as is strictly required.

Article 64

Functions and powers of the Trial Chamber

1. The functions and powers of the Trial Chamber set out in this article shall be exercised in accordance with this Statute and the Rules of Procedure and Evidence.

2. The Trial Chamber shall ensure that a trial is fair and expeditious and is conducted with full respect for the rights of the accused and due regard for the protection of victims and witnesses.

3. Upon assignment of a case for trial in accordance with this Statute, the Trial Chamber assigned to deal with the case shall:
(a) Confer with the parties and adopt such procedures as are necessary to facilitate the fair and expeditious conduct of the proceedings;
(b) Determine the language or languages to be used at trial; and
(c) Subject to any other relevant provisions of this Statute, provide for disclosure of documents or information not previously disclosed, sufficiently in advance of the commencement of the trial to enable adequate preparation for trial.

4. The Trial Chamber may, if necessary for its effective and fair functioning, refer preliminary issues to the Pre-Trial Chamber or, if necessary, to another available judge of the Pre-Trial Division.

5. Upon notice to the parties, the Trial Chamber may, as appropriate, direct that there be joinder or severance in respect of charges against more than one accused.

6. In performing its functions prior to trial or during the course of a trial, the Trial Chamber may, as necessary:
(a) Exercise any functions of the Pre-Trial Chamber referred to in article 61, paragraph 11;
(b) Require the attendance and testimony of witnesses and production of documents and other evidence by obtaining, if necessary, the assistance of States as provided in this Statute;
(c) Provide for the protection of confidential information;
(d) Order the production of evidence in addition to that already collected prior to the trial or presented during the trial by the parties;
(e) Provide for the protection of the accused, witnesses and victims; and
(f) Rule on any other relevant matters.

7. The trial shall be held in public. The Trial Chamber may, however, determine that special circumstances require that certain proceedings be in closed session for the purposes set forth in article 68, or to protect confidential or sensitive information to be given in evidence.

8.
(a) At the commencement of the trial, the Trial Chamber shall have read to the accused the charges previously confirmed by the Pre-Trial Chamber. The Trial Chamber shall satisfy itself

that the accused understands the nature of the charges. It shall afford him or her the opportunity to make an admission of guilt in accordance with article 65 or to plead not guilty.

(b) At the trial, the presiding judge may give directions for the conduct of proceedings, including to ensure that they are conducted in a fair and impartial manner. Subject to any directions of the presiding judge, the parties may submit evidence in accordance with the provisions of this Statute.

9. The Trial Chamber shall have, inter alia, the power on application of a party or on its own motion to:

(a) Rule on the admissibility or relevance of evidence; and

(b) Take all necessary steps to maintain order in the course of a hearing.

10. The Trial Chamber shall ensure that a complete record of the trial, which accurately reflects the proceedings, is made and that it is maintained and preserved by the Registrar.

Article 65

Proceedings on an admission of guilt

1. Where the accused makes an admission of guilt pursuant to article 64, paragraph 8 (a), the Trial Chamber shall determine whether:

(a) The accused understands the nature and consequences of the admission of guilt;

(b) The admission is voluntarily made by the accused after sufficient consultation with defence counsel; and

(c) The admission of guilt is supported by the facts of the case that are contained in:

(i) The charges brought by the Prosecutor and admitted by the accused;

(ii) Any materials presented by the Prosecutor which supplement the charges and which the accused accepts; and

(iii) Any other evidence, such as the testimony of witnesses, presented by the Prosecutor or the accused.

2. Where the Trial Chamber is satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established, it shall consider the admission of guilt, together with any additional evidence presented, as establishing all the essential facts that are required to prove the crime to which the admission of guilt relates, and may convict the accused of that crime.

3. Where the Trial Chamber is not satisfied that the matters referred to in paragraph 1 are established, it shall consider the admission of guilt as not having been made, in which case it shall order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute and may remit the case to another Trial Chamber.

4. Where the Trial Chamber is of the opinion that a more complete presentation of the facts of the case is required in the interests of justice, in particular the interests of the victims, the Trial Chamber may:

(a) Request the Prosecutor to present additional evidence, including the testimony of witnesses; or

(b) Order that the trial be continued under the ordinary trial procedures provided by this Statute, in which case it shall consider the admission of guilt as not having been made and may remit the case to another Trial Chamber.

5. Any discussions between the Prosecutor and the defence regarding modification of the charges, the admission of guilt or the penalty to be imposed shall not be binding on the Court.

Article 66

Presumption of innocence

1. Everyone shall be presumed innocent until proved guilty before the Court in accordance with the applicable law.

2. The onus is on the Prosecutor to prove the guilt of the accused.

3. In order to convict the accused, the Court must be convinced of the guilt of the accused beyond reasonable doubt.

Article 67

Rights of the accused

1. In the determination of any charge, the accused shall be entitled to a public hearing, having regard to the provisions of this Statute, to a fair hearing conducted impartially, and to the following minimum guarantees, in full equality:

(a) To be informed promptly and in detail of the nature, cause and content of the charge, in a language which the accused fully understands and speaks;

(b) To have adequate time and facilities for the preparation of the defence and to communicate freely with counsel of the accused's choosing in confidence;

(c) To be tried without undue delay;

(d) Subject to article 63, paragraph 2, to be present at the trial, to conduct the defence in person or through legal assistance of the accused's choosing, to be informed, if the accused does not have legal assistance, of this right and to have legal assistance assigned by the Court in any case where the interests of justice so require, and without payment if the accused lacks sufficient means to pay for it;

(e) To examine, or have examined, the witnesses against him or her and to obtain the attendance and examination of witnesses on his or her behalf under the same conditions as witnesses against him or her. The accused shall also be entitled to raise defences and to present other evidence admissible under this Statute;

(f) To have, free of any cost, the assistance of a competent interpreter and such translations as are necessary to meet the requirements of fairness, if any of the proceedings of or documents presented

to the Court are not in a language which the accused fully understands and speaks;

(g) Not to be compelled to testify or to confess guilt and to remain silent, without such silence being a consideration in the determination of guilt or innocence;

(h) To make an unsworn oral or written statement in his or her defence; and

(i) Not to have imposed on him or her any reversal of the burden of proof or any onus of rebuttal.

2. In addition to any other disclosure provided for in this Statute, the Prosecutor shall, as soon as practicable, disclose to the defence evidence in the Prosecutor's possession or control which he or she believes shows or tends to show the innocence of the accused, or to mitigate the guilt of the accused, or which may affect the credibility of prosecution evidence. In case of doubt as to the application of this paragraph, the Court shall decide.

Article 68

Protection of the victims and witnesses and their participation in the proceedings

1. The Court shall take appropriate measures to protect the safety, physical and psychological well-being, dignity and privacy of victims and witnesses. In so doing, the Court shall have regard to all relevant factors, including age, gender as defined in article 7, paragraph 3, and health, and the nature of the crime, in particular, but not limited to, where the crime involves sexual or gender violence or violence against children. The Prosecutor shall take such measures particularly during the investigation and prosecution of such crimes. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

2. As an exception to the principle of public hearings provided for in article 67, the Chambers of the Court may, to protect victims and witnesses or an accused, conduct any part of the proceedings in camera or allow the presentation of evidence by electronic or other special means. In particular, such measures shall be implemented in the case of a victim of sexual violence or a child who is a victim or a witness, unless otherwise ordered by the Court, having regard to all the circumstances, particularly the views of the victim or witness.

3. Where the personal interests of the victims are affected, the Court shall permit their views and concerns to be presented and considered at stages of the proceedings determined to be appropriate by the Court and in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial. Such views and concerns may be presented by the legal representatives of the victims where the Court considers it appropriate, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. The Victims and Witnesses Unit may advise the Prosecutor and the Court on appropriate protective measures, security arrangements, counselling and assistance as referred to in article 43, paragraph 6.

5. Where the disclosure of evidence or information pursuant to this Statute may lead to the grave endangerment of the security of a witness or his or her family, the Prosecutor may, for the purposes of any proceedings conducted prior to the commencement of the trial, withhold such evidence or information and instead submit a summary thereof. Such measures shall be exercised in a manner which is not prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused and a fair and impartial trial.

6. A State may make an application for necessary measures to be taken in respect of the protection of its servants or agents and the protection of confidential or sensitive information.

Article 69

Evidence

1. Before testifying, each witness shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, give an undertaking as to the truthfulness of the evidence to be given by that witness.

2. The testimony of a witness at trial shall be given in person, except to the extent provided by the measures set forth in article 68 or in the Rules of Procedure and Evidence. The Court may also permit the giving of viva voce (oral) or recorded testimony of a witness by means of video or audio technology, as well as the introduction of documents or written transcripts, subject to this Statute and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence. These measures shall not be prejudicial to or inconsistent with the rights of the accused.

3. The parties may submit evidence relevant to the case, in accordance with article 64. The Court shall have the authority to request the submission of all evidence that it considers necessary for the determination of the truth.

4. The Court may rule on the relevance or admissibility of any evidence, taking into account, inter alia, the probative value of the evidence and any prejudice that such evidence may cause to a fair trial or to a fair evaluation of the testimony of a witness, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

5. The Court shall respect and observe privileges on confidentiality as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

6. The Court shall not require proof of facts of common knowledge but may take judicial notice of them.

7. Evidence obtained by means of a violation of this Statute or internationally recognized human rights shall not be admissible if:

(a) The violation casts substantial doubt on the reliability of the evidence; or

(b) The admission of the evidence would be antithetical

to and would seriously damage the integrity of the proceedings.

8. When deciding on the relevance or admissibility of evidence collected by a State, the Court shall not rule on the application of the State's national law.

Article 70

Offences against the administration of justice

1. The Court shall have jurisdiction over the following offences against its administration of justice when committed intentionally:

(a) Giving false testimony when under an obligation pursuant to article 69, paragraph 1, to tell the truth;
(b) Presenting evidence that the party knows is false or forged;
(c) Corruptly influencing a witness, obstructing or interfering with the attendance or testimony of a witness, retaliating against a witness for giving testimony or destroying, tampering with or interfering with the collection of evidence;
(d) Impeding, intimidating or corruptly influencing an official of the Court for the purpose of forcing or persuading the official not to perform, or to perform improperly, his or her duties;
(e) Retaliating against an official of the Court on account of duties performed by that or another official;
(f) Soliciting or accepting a bribe as an official of the Court in connection with his or her official duties.

2. The principles and procedures governing the Court's exercise of jurisdiction over offences under this article shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence. The conditions for providing international cooperation to the Court with respect to its proceedings under this article shall be governed by the domestic laws of the requested State.

3. In the event of conviction, the Court may impose a term of imprisonment not exceeding five years, or a fine in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, or both.

4.
(a) Each State Party shall extend its criminal laws penalizing offences against the integrity of its own investigative or judicial process to offences against the administration of justice referred to in this article, committed on its territory, or by one of its nationals;
(b) Upon request by the Court, whenever it deems it proper, the State Party shall submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall treat such cases with diligence and devote sufficient resources to enable them to be conducted effectively.

Article 71

Sanctions for misconduct before the Court

1. The Court may sanction persons present before it who commit misconduct, including disruption of its proceedings or deliberate refusal to comply with its directions, by administrative measures other than imprisonment, such as temporary or permanent removal from the courtroom, a fine or other similar measures provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

2. The procedures governing the imposition of the measures set forth in paragraph 1 shall be those provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 72

Protection of national security information

1. This article applies in any case where the disclosure of the information or documents of a State would, in the opinion of that State, prejudice its national security interests. Such cases include those falling within the scope of article 56, paragraphs 2 and 3, article 61, paragraph 3, article 64, paragraph 3, article 67, paragraph 2, article 68, paragraph 6, article 87, paragraph 6 and article 93, as well as cases arising at any other stage of the proceedings where such disclosure may be at issue.

2. This article shall also apply when a person who has been requested to give information or evidence has refused to do so or has referred the matter to the State on the ground that disclosure would prejudice the national security interests of a State and the State concerned confirms that it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests.

3. Nothing in this article shall prejudice the requirements of confidentiality applicable under article 54, paragraph 3 (e) and (f), or the application of article 73.

4. If a State learns that information or documents of the State are being, or are likely to be, disclosed at any stage of the proceedings, and it is of the opinion that disclosure would prejudice its national security interests, that State shall have the right to intervene in order to obtain resolution of the issue in accordance with this article.

5. If, in the opinion of a State, disclosure of information would prejudice its national security interests, all reasonable steps will be taken by the State, acting in conjunction with the Prosecutor, the defence or the Pre-Trial Chamber or Trial Chamber, as the case may be, to seek to resolve the matter by cooperative means. Such steps may include:

(a) Modification or clarification of the request;
(b) A determination by the Court regarding the relevance of the information or evidence sought, or a determination as to whether the evidence, though relevant, could be or has been obtained from a source other than the requested State;
(c) Obtaining the information or evidence from a different source or in a different form; or
(d) Agreement on conditions under which the assistance could be provided including, among other things, providing summaries or redactions,

limitations on disclosure, use of in camera or ex parte proceedings, or other protective measures permissible under the Statute and the Rules of Procedure and Evidence.

6. Once all reasonable steps have been taken to resolve the matter through cooperative means, and if the State considers that there are no means or conditions under which the information or documents could be provided or disclosed without prejudice to its national security interests, it shall so notify the Prosecutor or the Court of the specific reasons for its decision, unless a specific description of the reasons would itself necessarily result in such prejudice to the State's national security interests.

7. Thereafter, if the Court determines that the evidence is relevant and necessary for the establishment of the guilt or innocence of the accused, the Court may undertake the following actions:

(a) Where disclosure of the information or document is sought pursuant to a request for cooperation under Part 9 or the circumstances described in paragraph 2, and the State has invoked the ground for refusal referred to in article 93, paragraph 4:
  (i) The Court may, before making any conclusion referred to in subparagraph 7 (a) (ii), request further consultations for the purpose of considering the State's representations, which may include, as appropriate, hearings in camera and ex parte;
  (ii) If the Court concludes that, by invoking the ground for refusal under article 93, paragraph 4, in the circumstances of the case, the requested State is not acting in accordance with its obligations under this Statute, the Court may refer the matter in accordance with article 87, paragraph 7, specifying the reasons for its conclusion; and
  (iii) The Court may make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances; or

(b) In all other circumstances:
  (i) Order disclosure; or
  (ii) To the extent it does not order disclosure, make such inference in the trial of the accused as to the existence or non-existence of a fact, as may be appropriate in the circumstances.

Article 73

Third-party information or documents

If a State Party is requested by the Court to provide a document or information in its custody, possession or control, which was disclosed to it in confidence by a State, intergovernmental organization or international organization, it shall seek the consent of the originator to disclose that document or information. If the originator is a State Party, it shall either consent to disclosure of the information or document or undertake to resolve the issue of disclosure with the Court, subject to the provisions of article 72. If the originator is not a State Party and refuses to consent to disclosure, the requested State shall inform the Court that it is unable to provide the document or information because of a pre-existing obligation of confidentiality to the originator.

Article 74

Requirements for the decision

1. All the judges of the Trial Chamber shall be present at each stage of the trial and throughout their deliberations. The Presidency may, on a case-by-case basis, designate, as available, one or more alternate judges to be present at each stage of the trial and to replace a member of the Trial Chamber if that member is unable to continue attending.

2. The Trial Chamber's decision shall be based on its evaluation of the evidence and the entire proceedings. The decision shall not exceed the facts and circumstances described in the charges and any amendments to the charges. The Court may base its decision only on evidence submitted and discussed before it at the trial.

3. The judges shall attempt to achieve unanimity in their decision, failing which the decision shall be taken by a majority of the judges.

4. The deliberations of the Trial Chamber shall remain secret.

5. The decision shall be in writing and shall contain a full and reasoned statement of the Trial Chamber's findings on the evidence and conclusions. The Trial Chamber shall issue one decision. When there is no unanimity, the Trial Chamber's decision shall contain the views of the majority and the minority. The decision or a summary thereof shall be delivered in open court.

Article 75

Reparations to victims

1. The Court shall establish principles relating to reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation. On this basis, in its decision the Court may, either upon request or on its own motion in exceptional circumstances, determine the scope and extent of any damage, loss and injury to, or in respect of, victims and will state the principles on which it is acting.

2. The Court may make an order directly against a convicted person specifying appropriate reparations to, or in respect of, victims, including restitution, compensation and rehabilitation.

Where appropriate, the Court may order that the award for reparations be made through the Trust Fund provided for in article 79.

3. Before making an order under this article, the Court may invite and shall take account of representations from or on behalf of the convicted person, victims, other interested persons or interested States.

4. In exercising its power under this article, the

Court may, after a person is convicted of a crime within the jurisdiction of the Court, determine whether, in order to give effect to an order which it may make under this article, it is necessary to seek measures under article 93, paragraph 1.

5. A State Party shall give effect to a decision under this article as if the provisions of article 109 were applicable to this article.

6. Nothing in this article shall be interpreted as prejudicing the rights of victims under national or international law.

Article 76

Sentencing

1. In the event of a conviction, the Trial Chamber shall consider the appropriate sentence to be imposed and shall take into account the evidence presented and submissions made during the trial that are relevant to the sentence.

2. Except where article 65 applies and before the completion of the trial, the Trial Chamber may on its own motion and shall, at the request of the Prosecutor or the accused, hold a further hearing to hear any additional evidence or submissions relevant to the sentence, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

3. Where paragraph 2 applies, any representations under article 75 shall be heard during the further hearing referred to in paragraph 2 and, if necessary, during any additional hearing.

4. The sentence shall be pronounced in public and, wherever possible, in the presence of the accused.

PART 7

PENALTIES

Article 77

Applicable penalties

1. Subject to article 110, the Court may impose one of the following penalties on a person convicted of a crime referred to in article 5 of this Statute:

(a) Imprisonment for a specified number of years, which may not exceed a maximum of 30 years; or

(b) A term of life imprisonment when justified by the extreme gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In addition to imprisonment, the Court may order:

(a) A fine under the criteria provided for in the Rules of Procedure and Evidence;

(b) A forfeiture of proceeds, property and assets derived directly or indirectly from that crime, without prejudice to the rights of bona fide third parties.

Article 78

Determination of the sentence

1. In determining the sentence, the Court shall, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, take into account such factors as the gravity of the crime and the individual circumstances of the convicted person.

2. In imposing a sentence of imprisonment, the Court shall deduct the time, if any, previously spent in detention in accordance with an order of the Court. The Court may deduct any time otherwise spent in detention in connection with conduct underlying the crime.

3. When a person has been convicted of more than one crime, the Court shall pronounce a sentence for each crime and a joint sentence specifying the total period of imprisonment. This period shall be no less than the highest individual sentence pronounced and shall not exceed 30 years imprisonment or a sentence of life imprisonment in conformity with article 77, paragraph 1 (b).

Article 79

Trust Fund

1. A Trust Fund shall be established by decision of the Assembly of States Parties for the benefit of victims of crimes within the jurisdiction of the Court, and of the families of such victims.

2. The Court may order money and other property collected through fines or forfeiture to be transferred, by order of the Court, to the Trust Fund.

3. The Trust Fund shall be managed according to criteria to be determined by the Assembly of States Parties.

Article 80

Non-prejudice to national application of penalties and national laws

Nothing in this Part affects the application by States of penalties prescribed by their national law, nor the law of States which do not provide for penalties prescribed in this Part.

PART 8

APPEAL AND REVISION

Article 81

Appeal against decision of acquittal or conviction or against sentence

1. A decision under article 74 may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence as follows:

(a) The Prosecutor may make an appeal on any of the following grounds:
  (i) Procedural error,
  (ii) Error of fact, or
  (iii) Error of law;

(b) The convicted person, or the Prosecutor on that person's behalf, may make an appeal on any of the following grounds:

(i) Procedural error,
(ii) Error of fact,
(iii) Error of law, or
(iv) Any other ground that affects the fairness or reliability of the proceedings or decision.

2.
(a) A sentence may be appealed, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence, by the Prosecutor or the convicted person on the ground of disproportion between the crime and the sentence;
(b) If on an appeal against sentence the Court considers that there are grounds on which the conviction might be set aside, wholly or in part, it may invite the Prosecutor and the convicted person to submit grounds under article 81, paragraph 1 (a) or (b), and may render a decision on conviction in accordance with article 83;
(c) The same procedure applies when the Court, on an appeal against conviction only, considers that there are grounds to reduce the sentence under paragraph 2 (a).

3.
(a) Unless the Trial Chamber orders otherwise, a convicted person shall remain in custody pending an appeal;
(b) When a convicted person's time in custody exceeds the sentence of imprisonment imposed, that person shall be released, except that if the Prosecutor is also appealing, the release may be subject to the conditions under subparagraph (c) below;
(c) In case of an acquittal, the accused shall be released immediately, subject to the following:
(i) Under exceptional circumstances, and having regard, inter alia, to the concrete risk of flight, the seriousness of the offence charged and the probability of success on appeal, the Trial Chamber, at the request of the Prosecutor, may maintain the detention of the person pending appeal;
(ii) A decision by the Trial Chamber under sub-paragraph (c) (i) may be appealed in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. Subject to the provisions of paragraph 3 (a) and (b), execution of the decision or sentence shall be suspended during the period allowed for appeal and for the duration of the appeal proceedings.

Article 82

Appeal against other decisions

1. Either party may appeal any of the following decisions in accordance with the Rules of Procedure and Evidence:
(a) A decision with respect to jurisdiction or admissibility;
(b) A decision granting or denying release of the person being investigated or prosecuted;
(c) A decision of the Pre-Trial Chamber to act on its own initiative under article 56, paragraph 3;
(d) A decision that involves an issue that would significantly affect the fair and expeditious conduct of the proceedings or the outcome of the trial, and for which, in the opinion of the Pre-Trial or Trial Chamber, an immediate resolution by the Appeals Chamber may materially advance the proceedings.

2. A decision of the Pre-Trial Chamber under article 57, paragraph 3 (d), may be appealed against by the State concerned or by the Prosecutor, with the leave of the Pre-Trial Chamber. The appeal shall be heard on an expedited basis.

3. An appeal shall not of itself have suspensive effect unless the Appeals Chamber so orders, upon request, in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

4. A legal representative of the victims, the convicted person or a bona fide owner of property adversely affected by an order under article 75 may appeal against the order for reparations, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 83

Proceedings on appeal

1. For the purposes of proceedings under article 81 and this article, the Appeals Chamber shall have all the powers of the Trial Chamber.

2. If the Appeals Chamber finds that the proceedings appealed from were unfair in a way that affected the reliability of the decision or sentence, or that the decision or sentence appealed from was materially affected by error of fact or law or procedural error, it may:
(a) Reverse or amend the decision or sentence; or
(b) Order a new trial before a different Trial Chamber.

For these purposes, the Appeals Chamber may remand a factual issue to the original Trial Chamber for it to determine the issue and to report back accordingly, or may itself call evidence to determine the issue. When the decision or sentence has been appealed only by the person convicted, or the Prosecutor on that person's behalf, it cannot be amended to his or her detriment.

3. If in an appeal against sentence the Appeals Chamber finds that the sentence is disproportionate to the crime, it may vary the sentence in accordance with Part 7.

4. The judgement of the Appeals Chamber shall be taken by a majority of the judges and shall be delivered in open court. The judgement shall state the reasons on which it is based. When there is no unanimity, the judgement of the Appeals Chamber shall contain the views of the majority and the minority, but a judge may deliver a separate or dissenting opinion on a question of law.

5. The Appeals Chamber may deliver its judgement in the absence of the person acquitted or convicted.

Article 84

Revision of conviction or sentence

1. The convicted person or, after death, spouses, children, parents or one person alive at the time of the accused's death who has been given express written instructions from the accused to bring such a claim, or the Prosecutor on the person's behalf, may apply to the Appeals Chamber to revise the final judgement of conviction or sentence on the grounds that:

(a) New evidence has been discovered that:
  (i) Was not available at the time of trial, and such unavailability was not wholly or partially attributable to the party making application; and
  (ii) Is sufficiently important that had it been proved at trial it would have been likely to have resulted in a different verdict;
(b) It has been newly discovered that decisive evidence, taken into account at trial and upon which the conviction depends, was false, forged or falsified;
(c) One or more of the judges who participated in conviction or confirmation of the charges has committed, in that case, an act of serious misconduct or serious breach of duty of sufficient gravity to justify the removal of that judge or those judges from office under article 46.

2. The Appeals Chamber shall reject the application if it considers it to be unfounded. If it determines that the application is meritorious, it may, as appropriate:

(a) Reconvene the original Trial Chamber;
(b) Constitute a new Trial Chamber; or
(c) Retain jurisdiction over the matter,

with a view to, after hearing the parties in the manner set forth in the Rules of Procedure and Evidence, arriving at a determination on whether the judgement should be revised.

Article 85

Compensation to an arrested or convicted person

1. Anyone who has been the victim of unlawful arrest or detention shall have an enforceable right to compensation.

2. When a person has by a final decision been convicted of a criminal offence, and when subsequently his or her conviction has been reversed on the ground that a new or newly discovered fact shows conclusively that there has been a miscarriage of justice, the person who has suffered punishment as a result of such conviction shall be compensated according to law, unless it is proved that the non-disclosure of the unknown fact in time is wholly or partly attributable to him or her.

3. In exceptional circumstances, where the Court finds conclusive facts showing that there has been a grave and manifest miscarriage of justice, it may in its discretion award compensation, according to the criteria provided in the Rules of Procedure and Evidence, to a person who has been released from detention following a final decision of acquittal or a termination of the proceedings for that reason.

PART 9

INTERNATIONAL COOPERATION AND JUDICIAL ASSISTANCE

Article 86

General obligation to cooperate

States Parties shall, in accordance with the provisions of this Statute, cooperate fully with the Court in its investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.

Article 87

Requests for cooperation: general provisions

1.

(a) The Court shall have the authority to make requests to States Parties for cooperation. The requests shall be transmitted through the diplomatic channel or any other appropriate channel as may be designated by each State Party upon ratification, acceptance, approval or accession. Subsequent changes to the designation shall be made by each State Party in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.
(b) When appropriate, without prejudice to the provisions of subparagraph (a), requests may also be transmitted through the International Criminal Police Organization or any appropriate regional organization.

2. Requests for cooperation and any documents supporting the request shall either be in or be accompanied by a translation into an official language of the requested State or one of the working languages of the Court, in accordance with the choice made by that State upon ratification, acceptance, approval or accession.

Subsequent changes to this choice shall be made in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

3. The requested State shall keep confidential a request for cooperation and any documents supporting the request, except to the extent that the disclosure is necessary for execution of the request.

4. In relation to any request for assistance presented under this Part, the Court may take such measures, including measures related to the protection of information, as may be necessary to ensure the safety or physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families. The Court may request that any information that is made available under this Part shall be provided and handled in a manner that protects the safety and physical or psychological well-being of any victims, potential witnesses and their families.

5.

(a) The Court may invite any State not party to this Statute to provide assistance under this Part on the

basis of an ad hoc arrangement, an agreement with such State or any other appropriate basis.

(b) Where a State not party to this Statute, which has entered into an ad hoc arrangement or an agreement with the Court, fails to cooperate with requests pursuant to any such arrangement or agreement, the Court may so inform the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, the Security Council.

6. The Court may ask any intergovernmental organization to provide information or documents. The Court may also ask for other forms of cooperation and assistance which may be agreed upon with such an organization and which are in accordance with its competence or mandate.

7. Where a State Party fails to comply with a request to cooperate by the Court contrary to the provisions of this Statute, thereby preventing the Court from exercising its functions and powers under this Statute, the Court may make a finding to that effect and refer the matter to the Assembly of States Parties or, where the Security Council referred the matter to the Court, to the Security Council.

Article 88

Availability of procedures under national law

States Parties shall ensure that there are procedures available under their national law for all of the forms of cooperation which are specified under this Part.

Article 89

Surrender of persons to the Court

1. The Court may transmit a request for the arrest and surrender of a person, together with the material supporting the request outlined in article 91, to any State on the territory of which that person may be found and shall request the cooperation of that State in the arrest and surrender of such a person. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and the procedure under their national law, comply with requests for arrest and surrender.

2. Where the person sought for surrender brings a challenge before a national court on the basis of the principle of ne bis in idem as provided in article 20, the requested State shall immediately consult with the Court to determine if there has been a relevant ruling on admissibility. If the case is admissible, the requested State shall proceed with the execution of the request. If an admissibility ruling is pending, the requested State may postpone the execution of the request for surrender of the person until the Court makes a determination on admissibility.

3.

(a) A State Party shall authorize, in accordance with its national procedural law, transportation through its territory of a person being surrendered to the Court by another State, except where transit through that State would impede or delay the surrender.

(b) A request by the Court for transit shall be transmitted in accordance with article 87. The request for transit shall contain:
  (i) A description of the person being transported;
  (ii) A brief statement of the facts of the case and their legal characterization; and
  (iii The warrant for arrest and surrender;

(c) A person being transported shall be detained in custody during the period of transit;

(d) No authorization is required if the person is transported by air and no landing is scheduled on the territory of the transit State;

(e) If an unscheduled landing occurs on the territory of the transit State, that State may require a request for transit from the Court as provided for in subparagraph (b). The transit State shall detain the person being transported until the request for transit is received and the transit is effected, provided that detention for purposes of this subparagraph may not be extended beyond 96 hours from the unscheduled landing unless the request is received within that time.

4. If the person sought is being proceeded against or is serving a sentence in the requested State for a crime different from that for which surrender to the Court is sought, the requested State, after making its decision to grant the request, shall consult with the Court.

Article 90

Competing requests

1. A State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person under article 89 shall, if it also receives a request from any other State for the extradition of the same person for the same conduct which forms the basis of the crime for which the Court seeks the person's surrender, notify the Court and the requesting State of that fact.

2. Where the requesting State is a State Party, the requested State shall give priority to the request from the Court if:

(a) The Court has, pursuant to article 18 or 19, made a determination that the case in respect of which surrender is sought is admissible and that determination takes into account the investigation or prosecution conducted by the requesting State in respect of its request for extradition; or

(b) The Court makes the determination described in subparagraph (a) pursuant to the requested State's notification under paragraph 1.

3. Where a determination under paragraph 2 (a) has not been made, the requested State may, at its discretion, pending the determination of the Court under paragraph 2 (b), proceed to deal with the request for extradition from the requesting State but shall not extradite the person until the Court has determined that the case is inadmissible. The Court's determination shall be made on an expedited basis.

4. If the requesting State is a State not Party to this Statute the requested State, if it is not under an international obligation to extradite the person to the

requesting State, shall give priority to the request for surrender from the Court, if the Court has determined that the case is admissible.

5. Where a case under paragraph 4 has not been determined to be admissible by the Court, the requested State may, at its discretion, proceed to deal with the request for extradition from the requesting State.

6. In cases where paragraph 4 applies except that the requested State is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State not Party to this Statute, the requested State shall determine whether to surrender the person to the Court or extradite the person to the requesting State. In making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to:
(a) The respective dates of the requests;
(b) The interests of the requesting State including, where relevant, whether the crime was committed in its territory and the nationality of the victims and of the person sought; and
(c) The possibility of subsequent surrender between the Court and the requesting State.

7. Where a State Party which receives a request from the Court for the surrender of a person also receives a request from any State for the extradition of the same person for conduct other than that which constitutes the crime for which the Court seeks the person's surrender:
(a) The requested State shall, if it is not under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, give priority to the request from the Court;
(b) The requested State shall, if it is under an existing international obligation to extradite the person to the requesting State, determine whether to surrender the person to the Court or to extradite the person to the requesting State. In making its decision, the requested State shall consider all the relevant factors, including but not limited to those set out in paragraph 6, but shall give special consideration to the relative nature and gravity of the conduct in question.

8. Where pursuant to a notification under this article, the Court has determined a case to be inadmissible, and subsequently extradition to the requesting State is refused, the requested State shall notify the Court of this decision.

Article 91

Contents of request for arrest and surrender

1. A request for arrest and surrender shall be made in writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).

2. In the case of a request for the arrest and surrender of a person for whom a warrant of arrest has been issued by the Pre-Trial Chamber under article 58, the request shall contain or be supported by:
(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;
(b) A copy of the warrant of arrest; and
(c) Such documents, statements or information as may be necessary to meet the requirements for the surrender process in the requested State, except that those requirements should not be more burdensome than those applicable to requests for extradition pursuant to treaties or arrangements between the requested State and other States and should, if possible, be less burdensome, taking into account the distinct nature of the Court.

3. In the case of a request for the arrest and surrender of a person already convicted, the request shall contain or be supported by:
(a) A copy of any warrant of arrest for that person;
(b) A copy of the judgement of conviction;
(c) Information to demonstrate that the person sought is the one referred to in the judgement of conviction; and
(d) If the person sought has been sentenced, a copy of the sentence imposed and, in the case of a sentence for imprisonment, a statement of any time already served and the time remaining to be served.

4. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (c). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

Article 92

Provisional arrest

1. In urgent cases, the Court may request the provisional arrest of the person sought, pending presentation of the request for surrender and the documents supporting the request as specified in article 91.

2. The request for provisional arrest shall be made by any medium capable of delivering a written record and shall contain:
(a) Information describing the person sought, sufficient to identify the person, and information as to that person's probable location;
(b) A concise statement of the crimes for which the person's arrest is sought and of the facts which are alleged to constitute those crimes, including, where possible, the date and location of the crime;
(c) A statement of the existence of a warrant of arrest or a judgement of conviction against the person sought; and
(d) A statement that a request for surrender of the person sought will follow.

3. A person who is provisionally arrested may be released from custody if the requested State has not received the request for surrender and the documents

supporting the request as specified in article 91 within the time limits specified in the Rules of Procedure and Evidence. However, the person may consent to surrender before the expiration of this period if permitted by the law of the requested State. In such a case, the requested State shall proceed to surrender the person to the Court as soon as possible.

4. The fact that the person sought has been released from custody pursuant to paragraph 3 shall not prejudice the subsequent arrest and surrender of that person if the request for surrender and the documents supporting the request are delivered at a later date.

Article 93

Other forms of cooperation

1. States Parties shall, in accordance with the provisions of this Part and under procedures of national law, comply with requests by the Court to provide the following assistance in relation to investigations or prosecutions:

(a) The identification and whereabouts of persons or the location of items;
(b) The taking of evidence, including testimony under oath, and the production of evidence, including expert opinions and reports necessary to the Court;
(c) The questioning of any person being investigated or prosecuted;
(d) The service of documents, including judicial documents;
(e) Facilitating the voluntary appearance of persons as witnesses or experts before the Court;
(f) The temporary transfer of persons as provided in paragraph 7;
(g) The examination of places or sites, including the exhumation and examination of grave sites;
(h) The execution of searches and seizures;
(i) The provision of records and documents, including official records and documents;
(j) The protection of victims and witnesses and the preservation of evidence;
(k) The identification, tracing and freezing or seizure of proceeds, property and assets and instrumentalities of crimes for the purpose of eventual forfeiture, without prejudice to the rights of bona fide third parties; and
(l) Any other type of assistance which is not prohibited by the law of the requested State, with a view to facilitating the investigation and prosecution of crimes within the jurisdiction of the Court.

2. The Court shall have the authority to provide an assurance to a witness or an expert appearing before the Court that he or she will not be prosecuted, detained or subjected to any restriction of personal freedom by the Court in respect of any act or omission that preceded the departure of that person from the requested State.

3. Where execution of a particular measure of assistance detailed in a request presented under paragraph 1, is prohibited in the requested State on the basis of an existing fundamental legal principle of general application, the requested State shall promptly consult with the Court to try to resolve the matter. In the consultations, consideration should be given to whether the assistance can be rendered in another manner or subject to conditions. If after consultations the matter cannot be resolved, the Court shall modify the request as necessary.

4. In accordance with article 72, a State Party may deny a request for assistance, in whole or in part, only if the request concerns the production of any documents or disclosure of evidence which relates to its national security.

5. Before denying a request for assistance under paragraph 1 (l), the requested State shall consider whether the assistance can be provided subject to specified conditions, or whether the assistance can be provided at a later date or in an alternative manner, provided that if the Court or the Prosecutor accepts the assistance subject to conditions, the Court or the Prosecutor shall abide by them.

6. If a request for assistance is denied, the requested State Party shall promptly inform the Court or the Prosecutor of the reasons for such denial.

7.
(a) The Court may request the temporary transfer of a person in custody for purposes of identification or for obtaining testimony or other assistance. The person may be transferred if the following conditions are fulfilled:
  (i) The person freely gives his or her informed consent to the transfer; and
  (ii) The requested State agrees to the transfer, subject to such conditions as that State and the Court may agree.
(b) The person being transferred shall remain in custody. When the purposes of the transfer have been fulfilled, the Court shall return the person without delay to the requested State.

8.
(a) The Court shall ensure the confidentiality of documents and information, except as required for the investigation and proceedings described in the request.
(b) The requested State may, when necessary, transmit documents or information to the Prosecutor on a confidential basis. The Prosecutor may then use them solely for the purpose of generating new evidence.
(c) The requested State may, on its own motion or at the request of the Prosecutor, subsequently consent to the disclosure of such documents or information. They may then be used as evidence pursuant to the provisions of Parts 5 and 6 and in accordance with the Rules of Procedure and Evidence.

9.
(a) (i) In the event that a State Party receives competing requests, other than for surrender or extradition, from the Court and from another State pursuant to an international obligation, the State Party shall endeavour, in consultation with the Court and the other State, to meet

both requests, if necessary by postponing or attaching conditions to one or the other request.

(ii) Failing that, competing requests shall be resolved in accordance with the principles established in article 90.

(b) Where, however, the request from the Court concerns information, property or persons which are subject to the control of a third State or an international organization by virtue of an international agreement, the requested States shall so inform the Court and the Court shall direct its request to the third State or international organization.

10.

(a) The Court may, upon request, cooperate with and provide assistance to a State Party conducting an investigation into or trial in respect of conduct which constitutes a crime within the jurisdiction of the Court or which constitutes a serious crime under the national law of the requesting State.

(b) (i) The assistance provided under subparagraph (a) shall include, inter alia:

a. The transmission of statements, documents or other types of evidence obtained in the course of an investigation or a trial conducted by the Court; and

b. The questioning of any person detained by order of the Court;

(ii) In the case of assistance under subparagraph (b) (i) a:

a. If the documents or other types of evidence have been obtained with the assistance of a State, such transmission shall require the consent of that State;

b. If the statements, documents or other types of evidence have been provided by a witness or expert, such transmission shall be subject to the provisions of article 68.

(c) The Court may, under the conditions set out in this paragraph, grant a request for assistance under this paragraph from a State which is not a Party to this Statute.

Article 94

Postponement of execution of a request in respect of ongoing investigation or prosecution

1. If the immediate execution of a request would interfere with an ongoing investigation or prosecution of a case different from that to which the request relates, the requested State may postpone the execution of the request for a period of time agreed upon with the Court. However, the postponement shall be no longer than is necessary to complete the relevant investigation or prosecution in the requested State. Before making a decision to postpone, the requested State should consider whether the assistance may be immediately provided subject to certain conditions.

2. If a decision to postpone is taken pursuant to paragraph 1, the Prosecutor may, however, seek measures to preserve evidence, pursuant to article 93, paragraph 1 (j).

Article 95

Postponement of execution of a request in respect of an admissibility challenge

Where there is an admissibility challenge under consideration by the Court pursuant to article 18 or 19, the requested State may postpone the execution of a request under this Part pending a determination by the Court, unless the Court has specifically ordered that the Prosecutor may pursue the collection of such evidence pursuant to article 18 or 19.

Article 96

Contents of request for other forms of assistance under article 93

1. A request for other forms of assistance referred to in article 93 shall be made in writing. In urgent cases, a request may be made by any medium capable of delivering a written record, provided that the request shall be confirmed through the channel provided for in article 87, paragraph 1 (a).

2. The request shall, as applicable, contain or be supported by the following:

(a) A concise statement of the purpose of the request and the assistance sought, including the legal basis and the grounds for the request;

(b) As much detailed information as possible about the location or identification of any person or place that must be found or identified in order for the assistance sought to be provided;

(c) A concise statement of the essential facts underlying the request;

(d) The reasons for and details of any procedure or requirement to be followed;

(e) Such information as may be required under the law of the requested State in order to execute the request; and

(f) Any other information relevant in order for the assistance sought to be provided.

3. Upon the request of the Court, a State Party shall consult with the Court, either generally or with respect to a specific matter, regarding any requirements under its national law that may apply under paragraph 2 (e). During the consultations, the State Party shall advise the Court of the specific requirements of its national law.

4. The provisions of this article shall, where applicable, also apply in respect of a request for assistance made to the Court.

Article 97

Consultations

Where a State Party receives a request under this Part in relation to which it identifies problems which may impede or prevent the execution of the request, that State shall consult with the Court without delay

in order to resolve the matter. Such problems may include, inter alia:
(a) Insufficient information to execute the request;
(b) In the case of a request for surrender, the fact that despite best efforts, the person sought cannot be located or that the investigation conducted has determined that the person in the requested State is clearly not the person named in the warrant; or

(c) The fact that execution of the request in its current form would require the requested State to breach a pre-existing treaty obligation undertaken with respect to another State.

Article 98

Cooperation with respect to waiver of immunity and consent to surrender

1. The Court may not proceed with a request for surrender or assistance which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international law with respect to the State or diplomatic immunity of a person or property of a third State, unless the Court can first obtain the cooperation of that third State for the waiver of the immunity.

2. The Court may not proceed with a request for surrender which would require the requested State to act inconsistently with its obligations under international agreements pursuant to which the consent of a sending State is required to surrender a person of that State to the Court, unless the Court can first obtain the cooperation of the sending State for the giving of consent for the surrender.

Article 99

Execution of requests under articles 93 and 96

1. Requests for assistance shall be executed in accordance with the relevant procedure under the law of the requested State and, unless prohibited by such law, in the manner specified in the request, including following any procedure outlined therein or permitting persons specified in the request to be present at and assist in the execution process.

2. In the case of an urgent request, the documents or evidence produced in response shall, at the request of the Court, be sent urgently.

3. Replies from the requested State shall be transmitted in their original language and form.

4. Without prejudice to other articles in this Part, where it is necessary for the successful execution of a request which can be executed without any compulsory measures, including specifically the interview of or taking evidence from a person on a voluntary basis, including doing so without the presence of the authorities of the requested State Party if it is essential for the request to be executed, and the examination without modification of a public site or other public place, the Prosecutor may execute such request directly on the territory of a State as follows:

(a) When the State Party requested is a State on the territory of which the crime is alleged to have been committed, and there has been a determination of admissibility pursuant to article 18 or 19, the Prosecutor may directly execute such request following all possible consultations with the requested State Party;

(b) In other cases, the Prosecutor may execute such request following consultations with the requested State Party and subject to any reasonable conditions or concerns raised by that State Party. Where the requested State Party identifies problems with the execution of a request pursuant to this subparagraph it shall, without delay, consult with the Court to resolve the matter.

5. Provisions allowing a person heard or examined by the Court under article 72 to invoke restrictions designed to prevent disclosure of confidential information connected with national security shall also apply to the execution of requests for assistance under this article.

Article 100

Costs

1. The ordinary costs for execution of requests in the territory of the requested State shall be borne by that State, except for the following, which shall be borne by the Court:
(a) Costs associated with the travel and security of witnesses and experts or the transfer under article 93 of persons in custody;
(b) Costs of translation, interpretation and transcription;
(c) Travel and subsistence costs of the judges, the Prosecutor, the Deputy Prosecutors, the Registrar, the Deputy Registrar and staff of any organ of the Court;
(d) Costs of any expert opinion or report requested by the Court;
(e) Costs associated with the transport of a person being surrendered to the Court by a custodial State; and
(f) Following consultations, any extraordinary costs that may result from the execution of a request.

2. The provisions of paragraph 1 shall, as appropriate, apply to requests from States Parties to the Court. In that case, the Court shall bear the ordinary costs of execution.

Article 101

Rule of speciality

1. A person surrendered to the Court under this Statute shall not be proceeded against, punished or detained for any conduct committed prior to surrender, other than the conduct or course of conduct which forms the basis of the crimes for which that person has been surrendered.

2. The Court may request a waiver of the requirements of paragraph 1 from the State which

surrendered the person to the Court and, if necessary, the Court shall provide additional information in accordance with article 91. States Parties shall have the authority to provide a waiver to the Court and should endeavour to do so.

Article 102

Use of terms

For the purposes of this Statute:

(a) "surrender" means the delivering up of a person by a State to the Court, pursuant to this Statute.

(b) "extradition" means the delivering up of a person by one State to another as provided by treaty, convention or national legislation.

PART 10

ENFORCEMENT

Article 103

Role of States in enforcement of sentences of imprisonment

1.

(a) A sentence of imprisonment shall be served in a State designated by the Court from a list of States which have indicated to the Court their willingness to accept sentenced persons.

(b) At the time of declaring its willingness to accept sentenced persons, a State may attach conditions to its acceptance as agreed by the Court and in accordance with this Part.

(c) A State designated in a particular case shall promptly inform the Court whether it accepts the Court's designation.

2.

(a) The State of enforcement shall notify the Court of any circumstances, including the exercise of any conditions agreed under paragraph 1, which could materially affect the terms or extent of the imprisonment. The Court shall be given at least 45 days' notice of any such known or foreseeable circumstances. During this period, the State of enforcement shall take no action that might prejudice its obligations under article 110.

(b) Where the Court cannot agree to the circumstances referred to in subparagraph (a), it shall notify the State of enforcement and proceed in accordance with article 104, paragraph 1.

3. In exercising its discretion to make a designation under paragraph 1, the Court shall take into account the following:

(a) The principle that States Parties should share the responsibility for enforcing sentences of imprisonment, in accordance with principles of equitable distribution, as provided in the Rules of Procedure and Evidence;

(b) The application of widely accepted international treaty standards governing the treatment of prisoners;

(c) The views of the sentenced person;

(d) The nationality of the sentenced person;

(e) Such other factors regarding the circumstances of the crime or the person sentenced, or the effective enforcement of the sentence, as may be appropriate in designating the State of enforcement.

4. If no State is designated under paragraph 1, the sentence of imprisonment shall be served in a prison facility made available by the host State, in accordance with the conditions set out in the headquarters agreement referred to in article 3, paragraph 2. In such a case, the costs arising out of the enforcement of a sentence of imprisonment shall be borne by the Court.

Article 104

Change in designation of State of enforcement

1. The Court may, at any time, decide to transfer a sentenced person to a prison of another State.

2. A sentenced person may, at any time, apply to the Court to be transferred from the State of enforcement.

Article 105

Enforcement of the sentence

1. Subject to conditions which a State may have specified in accordance with article 103, paragraph 1 (b), the sentence of imprisonment shall be binding on the States Parties, which shall in no case modify it.

2. The Court alone shall have the right to decide any application for appeal and revision. The State of enforcement shall not impede the making of any such application by a sentenced person.

Article 106

Supervision of enforcement of sentences and conditions of imprisonment

1. The enforcement of a sentence of imprisonment shall be subject to the supervision of the Court and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners.

2. The conditions of imprisonment shall be governed by the law of the State of enforcement and shall be consistent with widely accepted international treaty standards governing treatment of prisoners; in no case shall such conditions be more or less favourable than those available to prisoners convicted of similar offences in the State of enforcement.

3. Communications between a sentenced person and the Court shall be unimpeded and confidential.

Article 107

Transfer of the person upon completion of sentence

1. Following completion of the sentence, a person who is not a national of the State of enforcement may, in accordance with the law of the State of enforcement, be transferred to a State which is obliged to receive him or her, or to another State which agrees to receive

him or her, taking into account any wishes of the person to be transferred to that State, unless the State of enforcement authorizes the person to remain in its territory.

2. If no State bears the costs arising out of transferring the person to another State pursuant to paragraph 1, such costs shall be borne by the Court.

3. Subject to the provisions of article 108, the State of enforcement may also, in accordance with its national law, extradite or otherwise surrender the person to a State which has requested the extradition or surrender of the person for purposes of trial or enforcement of a sentence.

Article 108

Limitation on the prosecution or punishment of other offences

1. A sentenced person in the custody of the State of enforcement shall not be subject to prosecution or punishment or to extradition to a third State for any conduct engaged in prior to that person's delivery to the State of enforcement, unless such prosecution, punishment or extradition has been approved by the Court at the request of the State of enforcement.

2. The Court shall decide the matter after having heard the views of the sentenced person.

3. Paragraph 1 shall cease to apply if the sentenced person remains voluntarily for more than 30 days in the territory of the State of enforcement after having served the full sentence imposed by the Court, or returns to the territory of that State after having left it.

Article 109

Enforcement of fines and forfeiture measures

1. States Parties shall give effect to fines or forfeitures ordered by the Court under Part 7, without prejudice to the rights of bona fide third parties, and in accordance with the procedure of their national law.

2. If a State Party is unable to give effect to an order for forfeiture, it shall take measures to recover the value of the proceeds, property or assets ordered by the Court to be forfeited, without prejudice to the rights of bona fide third parties.

3. Property, or the proceeds of the sale of real property or, where appropriate, the sale of other property, which is obtained by a State Party as a result of its enforcement of a judgement of the Court shall be transferred to the Court.

Article 110

Review by the Court concerning reduction of sentence

1. The State of enforcement shall not release the person before expiry of the sentence pronounced by the Court.

2. The Court alone shall have the right to decide any reduction of sentence, and shall rule on the matter after having heard the person.

3. When the person has served two thirds of the sentence, or 25 years in the case of life imprisonment, the Court shall review the sentence to determine whether it should be reduced. Such a review shall not be conducted before that time.

4. In its review under paragraph 3, the Court may reduce the sentence if it finds that one or more of the following factors are present:

(a) The early and continuing willingness of the person to cooperate with the Court in its investigations and prosecutions;

(b) The voluntary assistance of the person in enabling the enforcement of the judgements and orders of the Court in other cases, and in particular providing assistance in locating assets subject to orders of fine, forfeiture or reparation which may be used for the benefit of victims; or

(c) Other factors establishing a clear and significant change of circumstances sufficient to justify the reduction of sentence, as provided in the Rules of Procedure and Evidence.

5. If the Court determines in its initial review under paragraph 3 that it is not appropriate to reduce the sentence, it shall thereafter review the question of reduction of sentence at such intervals and applying such criteria as provided for in the Rules of Procedure and Evidence.

Article 111

Escape

If a convicted person escapes from custody and flees the State of enforcement, that State may, after consultation with the Court, request the person's surrender from the State in which the person is located pursuant to existing bilateral or multilateral arrangements, or may request that the Court seek the person's surrender, in accordance with Part 9. It may direct that the person be delivered to the State in which he or she was serving the sentence or to another State designated by the Court.

PART 11

ASSEMBLY OF STATES PARTIES

Article 112

Assembly of States Parties

1. An Assembly of States Parties to this Statute is hereby established. Each State Party shall have one representative in the Assembly who may be accompanied by alternates and advisers. Other States which have signed this Statute or the Final Act may be observers in the Assembly.

2. The Assembly shall:

(a) Consider and adopt, as appropriate, recommendations of the Preparatory Commission;

(b) Provide management oversight to the Presidency,

the Prosecutor and the Registrar regarding the administration of the Court;
(c) Consider the reports and activities of the Bureau established under paragraph 3 and take appropriate action in regard thereto;
(d) Consider and decide the budget for the Court;
(e) Decide whether to alter, in accordance with article 36, the number of judges;
(f) Consider pursuant to article 87, paragraphs 5 and 7, any question relating to non-cooperation;
(g) Perform any other function consistent with this Statute or the Rules of Procedure and Evidence.

3.
(a) The Assembly shall have a Bureau consisting of a President, two Vice-Presidents and 18 members elected by the Assembly for three-year terms.
(b) The Bureau shall have a representative character, taking into account, in particular, equitable geographical distribution and the adequate representation of the principal legal systems of the world.
(c) The Bureau shall meet as often as necessary, but at least once a year. It shall assist the Assembly in the discharge of its responsibilities.

4. The Assembly may establish such subsidiary bodies as may be necessary, including an independent oversight mechanism for inspection, evaluation and investigation of the Court, in order to enhance its efficiency and economy.

5. The President of the Court, the Prosecutor and the Registrar or their representatives may participate, as appropriate, in meetings of the Assembly and of the Bureau.

6. The Assembly shall meet at the seat of the Court or at the Headquarters of the United Nations once a year and, when circumstances so require, hold special sessions. Except as otherwise specified in this Statute, special sessions shall be convened by the Bureau on its own initiative or at the request of one third of the States Parties.

7. Each State Party shall have one vote. Every effort shall be made to reach decisions by consensus in the Assembly and in the Bureau. If consensus cannot be reached, except as otherwise provided in the Statute:
(a) Decisions on matters of substance must be approved by a two-thirds majority of those present and voting provided that an absolute majority of States Parties constitutes the quorum for voting;
(b) Decisions on matters of procedure shall be taken by a simple majority of States Parties present and voting.

8. A State Party which is in arrears in the payment of its financial contributions towards the costs of the Court shall have no vote in the Assembly and in the Bureau if the amount of its arrears equals or exceeds the amount of the contributions due from it for the preceding two full years. The Assembly may, nevertheless, permit such a State Party to vote in the Assembly and in the Bureau if it is satisfied that the failure to pay is due to conditions beyond the control of the State Party.

9. The Assembly shall adopt its own rules of procedure.

10. The official and working languages of the Assembly shall be those of the General Assembly of the United Nations.

PART 12
FINANCING

Article 113
Financial Regulations

Except as otherwise specifically provided, all financial matters related to the Court and the meetings of the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be governed by this Statute and the Financial Regulations and Rules adopted by the Assembly of States Parties.

Article 114
Payment of expenses

Expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, shall be paid from the funds of the Court.

Article 115
Funds of the Court and of the Assembly of States Parties

The expenses of the Court and the Assembly of States Parties, including its Bureau and subsidiary bodies, as provided for in the budget decided by the Assembly of States Parties, shall be provided by the following sources:
(a) Assessed contributions made by States Parties;
(b) Funds provided by the United Nations, subject to the approval of the General Assembly, in particular in relation to the expenses incurred due to referrals by the Security Council.

Article 116
Voluntary contributions

Without prejudice to article 115, the Court may receive and utilize, as additional funds, voluntary contributions from Governments, international organizations, individuals, corporations and other entities, in accordance with relevant criteria adopted by the Assembly of States Parties.

Article 117
Assessment of contributions

The contributions of States Parties shall be assessed in accordance with an agreed scale of assessment, based on the scale adopted by the United Nations for its regular budget and adjusted in accordance with the principles on which that scale is based.

Article 118

Annual audit

The records, books and accounts of the Court, including its annual financial statements, shall be audited annually by an independent auditor.

PART 13

FINAL CLAUSES

Article 119

Settlement of disputes

1. Any dispute concerning the judicial functions of the Court shall be settled by the decision of the Court.

2. Any other dispute between two or more States Parties relating to the interpretation or application of this Statute which is not settled through negotiations within three months of their commencement shall be referred to the Assembly of States Parties. The Assembly may itself seek to settle the dispute or may make recommendations on further means of settlement of the dispute, including referral to the International Court of Justice in conformity with the Statute of that Court.

Article 120

Reservations

No reservations may be made to this Statute.

Article 121

Amendments

1. After the expiry of seven years from the entry into force of this Statute, any State Party may propose amendments thereto. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations, who shall promptly circulate it to all States Parties.

2. No sooner than three months from the date of notification, the Assembly of States Parties, at its next meeting, shall, by a majority of those present and voting, decide whether to take up the proposal. The Assembly may deal with the proposal directly or convene a Review Conference if the issue involved so warrants.

3. The adoption of an amendment at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference on which consensus cannot be reached shall require a two-thirds majority of States Parties.

4. Except as provided in paragraph 5, an amendment shall enter into force for all States Parties one year after instruments of ratification or acceptance have been deposited with the Secretary-General of the United Nations by seven-eighths of them.

5. Any amendment to articles 5, 6, 7 and 8 of this Statute shall enter into force for those States Parties which have accepted the amendment one year after the deposit of their instruments of ratification or acceptance. In respect of a State Party which has not accepted the amendment, the Court shall not exercise its jurisdiction regarding a crime covered by the amendment when committed by that State Party's nationals or on its territory.

6. If an amendment has been accepted by seven-eighths of States Parties in accordance with paragraph 4, any State Party which has not accepted the amendment may withdraw from this Statute with immediate effect, notwithstanding article 127, paragraph 1, but subject to article 127, paragraph 2, by giving notice no later than one year after the entry into force of such amendment.

7. The Secretary-General of the United Nations shall circulate to all States Parties any amendment adopted at a meeting of the Assembly of States Parties or at a Review Conference.

Article 122

Amendments to provisions
of an institutional nature

1. Amendments to provisions of this Statute which are of an exclusively institutional nature, namely, article 35, article 36, paragraphs 8 and 9, article 37, article 38, article 39, paragraphs 1 (first two sentences), 2 and 4, article 42, paragraphs 4 to 9, article 43, paragraphs 2 and 3, and articles 44, 46, 47 and 49, may be proposed at any time, notwithstanding article 121, paragraph 1, by any State Party. The text of any proposed amendment shall be submitted to the Secretary-General of the United Nations or such other person designated by the Assembly of States Parties who shall promptly circulate it to all States Parties and to others participating in the Assembly.

2. Amendments under this article on which consensus cannot be reached shall be adopted by the Assembly of States Parties or by a Review Conference, by a two-thirds majority of States Parties. Such amendments shall enter into force for all States Parties six months after their adoption by the Assembly or, as the case may be, by the Conference.

Article 123

Review of the Statute

1. Seven years after the entry into force of this Statute the Secretary-General of the United Nations shall convene a Review Conference to consider any amendments to this Statute. Such review may include, but is not limited to, the list of crimes contained in article 5. The Conference shall be open to those participating in the Assembly of States Parties and on the same conditions.

2. At any time thereafter, at the request of a State Party and for the purposes set out in paragraph 1, the Secretary-General of the United Nations shall, upon approval by a majority of States Parties, convene a Review Conference.

3. The provisions of article 121, paragraphs 3 to 7,

shall apply to the adoption and entry into force of any amendment to the Statute considered at a Review Conference.

Article 124

Transitional Provision

Notwithstanding article 12, paragraphs 1 and 2, a State, on becoming a party to this Statute, may declare that, for a period of seven years after the entry into force of this Statute for the State concerned, it does not accept the jurisdiction of the Court with respect to the category of crimes referred to in article 8 when a crime is alleged to have been committed by its nationals or on its territory. A declaration under this article may be withdrawn at any time. The provisions of this article shall be reviewed at the Review Conference convened in accordance with article 123, paragraph 1.

Article 125

Signature, ratification, acceptance, approval or accession

1. This Statute shall be open for signature by all States in Rome, at the headquarters of the Food and Agriculture Organization of the United Nations, on 17 July 1998. Thereafter, it shall remain open for signature in Rome at the Ministry of Foreign Affairs of Italy until 17 October 1998. After that date, the Statute shall remain open for signature in New York, at United Nations Headquarters, until 31 December 2000.

2. This Statute is subject to ratification, acceptance or approval by signatory States. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Statute shall be open to accession by all States. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 126

Entry into force

1. This Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the date of the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to this Statute after the deposit of the 60th instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Statute shall enter into force on the first day of the month after the 60th day following the deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 127

Withdrawal

1. A State Party may, by written notification addressed to the Secretary-General of the United Nations, withdraw from this Statute. The withdrawal shall take effect one year after the date of receipt of the notification, unless the notification specifies a later date.

2. A State shall not be discharged, by reason of its withdrawal, from the obligations arising from this Statute while it was a Party to the Statute, including any financial obligations which may have accrued. Its withdrawal shall not affect any cooperation with the Court in connection with criminal investigations and proceedings in relation to which the withdrawing State had a duty to cooperate and which were commenced prior to the date on which the withdrawal became effective, nor shall it prejudice in any way the continued consideration of any matter which was already under consideration by the Court prior to the date on which the withdrawal became effective.

Article 128

Authentic texts

The original of this Statute, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Statute.

DONE at Rome, this 17th day of July 1998.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky, správca obsahu a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je
Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, 813 11 Bratislava,
tel.: +421 2 888 91 864, +421 2 888 91 865, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.